

ČÁST I

Kapitola druhá

VZNIK HMOTY, VESMÍRU A SENTIENTNÍCH BYTOSTÍ. PŮVODNÍ ÚČEL, CÍL A USPOŘÁDÁNÍ LIDSKÉHO ŽIVOTA A JEHO PŘÍRODNÍHO, DUŠEVNÍHO A DUCHOVNÍHO STAVU

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 19 – 70, 2. kapitola, část I.

Aby se náležitě porozumělo původu hmoty, vesmírů a k nim připadajících sentientních bytostí a entit a původnímu účelu, cíli a uspořádání lidského života v jeho stavech a úrovních, je nutno mít tak jasný obraz struktury Nejvyššího, jak je jen možné. Za tímto účelem se nyní zjevuje následující uspořádání Nejvyššího:

Nejvyšší = Absolutní „Já jsem“

Absolutní jsoucnost + Absolutní bytí = Absolutní život

Absolutní stav + Absolutní proces = Absolutní obsazení

Absolutní esence + Absolutní substance = Absolutní uvědomění

Absolutní láska + Absolutní moudrost = Absolutní princip

Absolutní vůle + Absolutní rozum = Absolutní mysl

Absolutní cítění + Absolutní myšlení = Absolutní prozřetelnost

Absolutní motivace + Absolutní inteligence = Absolutní aktivita

Absolutní potence + Absolutní znalost = Absolutní dynamika

Absolutní femininita + Absolutní maskulinita = Absolutní tvořivost

Absolutní svoboda + Absolutní nezávislost = Absolutní volba

Absolutní bezprostorovost + Absolutní bezčasovost = Absolutní přítomnost

Absolutní teplo + Absolutní světlo = Absolutní emanace.

Výslednicí tohoto všeho je Absolutní Jednota = Absolutní Jednost.

Kvůli faktu, že se o pojmání této struktury Nejvyššího pokouší z přírodního stavu časnosti a relativity vyjadřování, je tedy toto pojmání jen přiblížením pravé povahy Nejvyššího. Jak se uvedlo před tím, není plné a úplné pochopení povahy a struktury Nejvyššího možné u někoho, kdo není absolutní. Je tu tedy přesahující pojetí a

chápaní povahy a struktury Nejvyššího, které se zjeví, když a jestliže se zbuduje nový stupeň ve vývoji lidské duchovnosti, který je založen na tomto přítomném pojetí a pochopení. Musí se neustále brát v úvahu přibližnost, relativita a dynamická povaha porozumění struktuře Nejvyššího, aby se vyhnulo jakékoli stagnaci, strnulosti, jednostrannosti a lpění, na starých pojetích, protože ta se stávají v průběhu času zastaralými a zaostávajícími.

V předložené struktuře Nejvyššího je možno vidět, že v Nejvyšším jsou všechny kategorie v absolutní kondici. Není v nich nic relativní. Samou podstatou tohoto rozpoložení je Absolutní jednota všech absolutních rysů, charakteristik, atributů a jejich odvozenin, které dohromady obsahuje Absolutní jednost.

Absolutní jsoucno plus Absolutní bytí se tedy rovná Absolutnímu životu atd. Struktura naznačuje, že v ní nejsou myslitelně žádné oddělenosti a protiklady. Samou svou povahou je celá tato struktura neustále absolutně dynamická, aktivní a tvořivá. Pasivní, negativní či strnulé kondice nejsou v této struktuře možné. Jsoucno nemůže být bez bytí, bytí nemůže být bez jsoucna. Jsoucno je esencí a samým životem bytí. Bytí je substancí, formou, projevem a procesem jsoucna. Život je ze stavu jsoucna procesem bytí. Oba pojmy samy o sobě a ve své kombinaci označují neustálé, aktivní rozpoložení, které pak znamená neustálý pohyb. Totéž se dá analogicky odvodit ze všech ostatních aspektů shora popsané struktury.

Z toho plyne nutný závěr, že přijetí a předpoklad jakéhokoli negativního, protikladného či pasivního stavu uvnitř struktury přirozenosti Nejvyššího je nepravdou a zkreslením. Některá západní i východní mystická, duchovní či filosofická pojetí zakládají své ideje na tomto oddělování, uvažující, že protikladné síly ve vesmíru jsou zdrojem pohybu a základem života. Toto zkreslené a nesprávné pojetí pochází z nepochopení pravé povahy života. Negativní, protikladná síla nastává, probíhá a stává se na základě toho, že lidské bytosti k tomu vytvoří podmínky v procesu svého duchovního úpadku, jehož zdůvodnění bude podáno v následující kapitole. Toto nedorozumění tedy pochází ze záměrného ustanovení protikladných pojmů, jako např. jsoucna proti bytí, stavu proti procesu, femininity ku maskulinitě, pozitivního ku negativnímu, dne vůči noci atd. Chápe-li se slučovací funkce těchto kategorií, nelze žádnou kategorii samu o sobě pojímat jako protikladnou, negativní či pasivní k jakékoli jiné. Jsou jen pozitivní, aktivní stavy téže kategorie, které se rovnají Absolutní aktivitě. Tak například stav, jsoucno, esence, láska, vůle, cítění, motivace, potence, femininita, svoboda, teplo atd. jsou všechno aktivní stavy, neboť aktivita, produktivita a tvořivost jsou imanentní samotné jejich povaze. Sama jejich povaha se projevuje aktivním, produktivním a tvořivým bytím, procesem, substancí, moudrostí, rozumem, myšlením, inteligencí, znalostí, maskulinitou, nezávislostí, světlem atd. a prostřednictvím toho všeho. Pečlivé a hluboké zkoumání každé kategorie okamžitě upozorní na absolutně aktivní, dynamickou a tvořivou povahu každé z nich. Tato povaha je absolutně imanentní všem těmto kategoriím a každé z nich. Žádnou nelze vyloučit. Jakákoli opačná síla by do této struktury uváděla pasivní, strnulý, negativní stav a rozpoložení, což by ji nakonec mohlo zničit, a tak by nebylo žádného jsoucna a bytí, a tedy žádného života. Dvě síly navzájem opačné by udržovaly podmínky absolutního a neustálého stavu nehybnosti. Nemohl by nastat, probíhat a stát se žádný pohyb, a tak by ani nemohlo nastat, proběhnout a stát se nic jiného. Pojetí Absolutní aktivity, Tvořivosti a Produktivity všech kategorií bez výjimky se musí neustále brát v úvahu, chce-li se porozumět tomu, jak a proč došlo k nastávání, probíhání a stávání se úpadku lidské duchovnosti. Je nezbytné nebrat na zřetel nepravdivá a zkreslující učení o protikladných silách, která jsou tak rozsáhle přijímána v mnohých duchovních, náboženských a filozofických pojetích. Je to tradiční a konvenční přístup, který se musí navždy zcela odložit.

Jelikož každá absolutní kategorie ve struktuře Nejvyššího je absolutní, znamená to tedy, že každá z nich obsahuje v sobě Absolutní přítomnost a Absolutní obsah každé jiné kategorie v její celosti. Toto je zdroj Absolutní jednoty, Absolutní harmonie a Absolutní jednoty. Jsoucnost a bytí těchto kategorií je absolutně aktivní.

Absolutní stav Absolutního jsoucnosti a Absolutní proces Absolutního bytí Absolutního života a Absolutního obsazení ve své Absolutní esenci a Absolutní substanci Absolutního uvědomění neustále produkuje - Absolutními principy Absolutní lásky a Absolutní moudrosti, skrze Absolutní vůli a Absolutní rozum Absolutní mysl, s Absolutním cítěním a Absolutním myšlením Absolutní prozřetelnosti, a Absolutní motivací a Absolutní inteligencí Absolutní aktivity, skrze Absolutní potenci a Absolutní znalost Absolutní dynamiky, Absolutní volbou v Absolutní svobodě a Absolutní nezávislosti, Absolutní tvořivosti Absolutní jednoty Absolutní femininity a Absolutní maskulinity, s Absolutní přítomností v Absolutní bezprostorovosti a Absolutní bezčasovosti - Absolutní duchovní energii, jejíž výsledkem je Absolutní teplo a Absolutní světlo s neustálou Emanací u vši a každé kategorie přirozenosti Nejvyššího. Protože každá kategorie svou sobě imanentní povahou produkuje neustále takovou energii a její emanaci, existuje kumulativní účinek. Výstup této energie a její emanace tím, že jde o Absolutní stav a absolutní proces, je samozřejmě absolutní, a tudíž se nemůže měnit, pojímat či vnímat v jakýchkoli představitelných či symbolických pojmech lidských tvorů. Termín „duchovní energie“ zde označuje Absolutní koncentraci všech absolutních výsledků stavů a procesů všech kategorií, atributů a jejich odvozenin ve struktuře přirozenosti Nejvyššího. Protože je to Absolutní výsledek toho všeho, je absolutně bezprostorový a bezčasový a obsahuje v sobě všechny principy všech kategorií v ohromné a nepředstavitelné Absolutně intenzivní kondici. Absolutní intenzifikace plyne z absolutního kumulativního efektu součtu všech výstupů všech energií ze vši a každé kategorie v její celosti.

Tato Absolutní duchovní energie vytváří Absolutní sféru, v jejímž středu sídlí Nejvyšší. Absolutním produktem této Absolutní duchovní energie je neustálá Absolutní duchovní emanace Absolutního duchovního tepla a Absolutního duchovního světla, která vytváří Absolutní duchovní atmosféru Nejvyššího. Absolutní duchovní teplo je Absolutním procesem Absolutní lásky Nejvyššího a Absolutní duchovní světlo je Absolutním produktem Absolutní moudrosti Nejvyššího - jsou tedy Jeho/Její Absolutní duchovní atmosférou. Absolutní duchovní emanace označuje produkt neustálého pohybu a stálé aktivity všech kategorií Nejvyššího a Absolutní přítomnost. Protože v této emanaci je Absolutní přítomnost všech kategorií, obsahuje všechny jejich kvality v absolutním smyslu ve stále se zintenzivňující kumulativní kondici. Je obtížné nalézt analogii, která by pomohla pochopit tento popis. Poněkud vzdálenou analogii by bylo možno nalézt v uspořádání vesmíru a jeho sluncí. Absolutní sféra, ve které sídlí Nejvyšší, by se mohla přirovnat ke slunci ve slunečním systému. Její Absolutní atmosféru je možno přirovnat k emanaci, kterou slunce neustále produkuje svými stavy a procesy. Jeho teplo lze přirovnat k duchovní hřejivosti lásky a jeho světlo k duchovnímu světlu moudrosti atd. Bylo by však třeba si představit všechna existující slunce a souhrn jejich tepla, světelného záření, energií, sil, stavů a procesů, aby se - byt' jen vzdáleně přiblížilo ke skutečnému pochopení pravé přirozenosti Nejvyššího.

Protože všechny Absolutní kategorie Nejvyššího mají v sobě a o sobě Absolutní duchovní kvalitu, nelze Nejvyššího pojímat ohraničenými fyzikálními, chemickými, biologickými či jakýmkoli jinými kategoriemi přírodního světa a jeho přírodních stavů, procesů a podmínek. Nicméně jsou tyto kategorie skutečnými souvztažnostmi duchovních kategorií, z nichž plně odvozují svůj původ. Nejvyšší tedy nijak nezávisí na fyzické teplotě, chemických reakcích, fyzikálních zákonech, biologických procesech či na čemkoli jiném, ale ve všech ohledech to vše přesahuje a současně je v těchto

všech věcech přítomen skrze souvztažný význam jejich existence. Cokoliv souvztaží s Jeho/Jejími kategoriemi, atributy, odvozeninami a vším ostatním, je On/Ona v tom jako ve Svém vlastním.

Nyní se vraťme k otázce, jak vzniklo vše ostatní, čím není Nejvyšší.

Jak je možno seznat z Absolutních kategorií Nejvyššího, probíhá v nich neustálá činnost. Výsledkem těchto aktivit je neustálá produkce Absolutních idejí a Absolutních myšlenek. Protože jsou ale tyto Absolutní ideje a Absolutní myšlenky Absolutní produkcí těchto Absolutních kategorií, obsahují všechny jejich kvality, atributy a odvozeniny v jejich celosti. Proto tyto ideje samou svou podstatou produkují své vlastní energie a své emanace, které pak v kumulativní kondici obsahují všechny kvality původních absolutních idejí a absolutních myšlenek Nejvyššího.

Jelikož je Nejvyšší vždy Absolutní individualitou a Absolutním sebeuvědoměním - Absolutním „Já jsem“, tíhnou všechny Absolutní myšlenky a Absolutní ideje vytvářené Absolutním stavem a Absolutním procesem Absolutní lásky samou svou podstatou ke své vlastní individualizaci a vlastnímu sebeuvědomování mimo svého zdroje, aby se tak mohl ustanovit absolutní vztah k jejich zdroji. Tento sklon Absolutních idejí a Absolutních myšlenek k vlastní individualizaci a sebeuvědomění je odrazem Absolutní přítomnosti Nejvyššího v Jeho/Jejích kategoriích. Je to imanentní, přirozená tvořivá síla vstřípená v každé Absolutní ideji a Absolutní myšlence, která je neustále produkována stavem a procesem všech kategorií Nejvyššího. Kvůli kumulativnímu účinku energie, kterou Absolutní idea a Absolutní myšlenka obsahují ze svého zdroje, a své vlastní energie, kterou produkují při své snaze o sebeuvědomění, individualizaci a seberealizaci a která se sčítá s energií obsaženou, vysílají ohromné množství tepla a světla. To vytváří první duchovní sféru s její první duchovní atmosférou, která se aktualizuje a projevuje se tak, jako by byla součástí a „vnějškem“ Nejvyššího. Jelikož je ale hlavním principem formulovaným v definici duchovnosti to, že „vně“ toho „uvnitř“ je „uvnitř“ toho „vně“, je Nejvyšší vždy přítomen v tomto prvotním „vně“ jako ve Svém vlastním. První duchovní sféra a její duchovní atmosféra ustavují nastávání, probíhání a stávání se toho, co se nazývá první duchovní dimenze čili duchovním světem.

První duchovní sféra je tedy produktem Absolutní duchovní energie vytvářené Absolutními ideami a Absolutními myšlenkami Absolutního stavu Absolutního procesu Absolutní lásky Absolutní moudrosti a tak dále a jejich Absolutní emanací, která produkuje první duchovní atmosféru první duchovní sféry, což je první duchovní svět. Tento svět ale kvůli svému původu v sobě obsahuje všechny kategorie, atributy a odvozeniny svého uzpůsobení jako relativní k Absolutním kategoriím, Absolutním atributům a Absolutním odvozeninám Nejvyššího. Ty zde opět pokračují ve svém souhrnu. Maje všechny výsledky a produkty původních kategorií, atributů a jejich odvozenin, je duchovní svět bezprostorový a bezčasový, věčný a nekonečný ve svém trvání. A jelikož duchovní dimenze obsahuje všechny výsledky a produkty Absolutních kategorií Nejvyššího, má až na věčnost nevyčerpatelné možnosti nekonečného počtu duchovních stavů, podmínek, stupňů a úrovní, každý a každá z nich pak obsahuje všechny produkty a výsledky kategorií Nejvyššího. Toto je tedy základna pro nekonečnou a věčnou jedinečnost každého nastávání, probíhání a stávání se. Kvůli Absolutní povaze Nejvyššího je vše, co nastává, probíhá a stává se z Něho/Ní, vždy tvořivě jedinečné a neopakovatelné.

Absolutní povaha všech Absolutních kategorií Nejvyššího tvoří absolutně jedinečná a neopakovatelná nastávání, probíhání a stávání se.

Každé takové nastávání, probíhání a stávání se je v určité pozici ke svému zdroji a skrze ni k Nejvyššímu. Tato pozice se ustavuje podobností stavu s Absolutním stavem a stejností procesu s Absolutním procesem. Čím více se stav podobá Absolutnímu stavu, tím více se mu přibližuje, a čím větší stejnost procesu s Absolutním procesem, tím větší stupeň identity s ním má. Tato pozice pak ustavuje stupeň přiblížení a míru totožnosti. Tím, jak stupeň přiblížení a míra totožnosti nastávají, probíhají a stávají se z Nejvyššího, ustavují úroveň, stupeň, sféru a kvalitu duchovnosti, která se v nich aktualizuje a realizuje. Kvůli absolutnosti povahy Nejvyššího existují nekonečné variace, úrovně, stupně, sféry a kvality duchovnosti. Každá z nich pak plně obsahuje všechny produkty a výsledky Absolutních kategorií Nejvyššího a Nejvyšší je v těchto produktech a výsledcích věčně přítomen jako ve Svém vlastním. Stupeň přiblížení a míra totožnosti každého nastávání, probíhání a stávání se vytvářejí to, co lze nazvat jevem subjektivního prostoru a času.

Z duchovní dimenze duchovního světa, prostřednictvím ohromného kumulativního účinku energie a její emanace ze stavu a procesu Nejvyššího, nastává, probíhá a stává se, další sféra, kterou je možno nazvat meziprostředkující dimenzí či intermediálním světem.

Jak je možno seznat, tak duchovní svět, který má všechny kvality, principy, atributy a odvozeniny svého původního zdroje - Nejvyššího, produkuje neustálým nastáváním, probíháním a stáváním se duchovní energii a emanaci, které v souhrnném rozpoložení obsahují všechny ostatní energie a emanace, odvozené z Absolutní energie a Absolutní emanace kategorií Nejvyššího. Tato nově vytvořená duchovní energie a emanace v samé své podstatě obsahuje všechny kvality, stavy, podmínky, atributy a odvozeniny svého zdroje - duchovního světa a skrze duchovní svět - Nejvyššího. Nejvyšší je tedy v nich a v intermediálním světě jako ve Svém vlastním. Kvůli své vlastní povaze, kterou má intermediální svět skrze duchovní svět z Nejvyššího, má sklon nastávat, probíhat a stávat se a pokračovat samostatně. Jelikož jeho stupeň přiblížení a míra totožnosti nejsou při srovnání s duchovním světem již tak velké, jeví se jako vzdálenější od svého zdroje. Je tedy samou svou pozicí jímačem kumulativního součtu všech předcházejících energií, emanací, kvalit, principů, atributů a odvozenin v jejich celosti. K této ohromné kumulativní kondici se ovšem přidává energie a emanace, kterou tento intermediální rozměr či svět vytváří svým vlastním nastáváním, probíháním a stáváním se z Nejvyššího skrze duchovní svět.

V tomto stadiu je nyní kumulativní účinek všech energií a emanací takové velikosti a intenzity, že se ve svém dalším následování počíná objevovat, nastávat, probíhat a stávat se ve formě částic, prvků, atomů, molekul atd. Protože toto nové pokračování je produktem a výsledkem emanace duchovní energie intermediálního světa z duchovního světa a skrze něj z Nejvyššího, je vše ostatní, co probíhá, bez výjimky obsaženo v kumulativním souhrnu v celku tohoto nového pokračování, relativním k Nejvyššímu, takže Nejvyšší je v něm jako ve Svém vlastním.

Každá jednotlivá částice, každý prvek, atom či každá molekula je souvztažnou nádobou každé odvozeniny, každého atributu a principu Absolutního stavu a Absolutního procesu Nejvyššího. A jelikož je těchto atributů a odvozenin nekonečný počet (kvůli samotné jejich Absolutní povaze v Nejvyšším), máme tu nekonečný počet částic, prvků, atomů, molekul a jejich rozličných kombinací. Jak tak postupně nastávají, probíhají a stávají se z emanace nastávání, probíhání a stávání se intermediálního světa, mají povahou svého původu sklon se shromažďovat a vytvářet své vlastní okolnosti, stavy a procesy, které jsou relativní pouze k Absolutnímu stavu a Absolutnímu procesu Nejvyššího. Tato individualizované kondice se kvůli své ohromné koncentraci a intenzitě jeví ve formě hmoty. Takže hmota není ničím jiným

než nahromaděním částic, prvků a atomů, které jsou produktem a výsledkem emanované duchovní energie z intermediální dimenze z první duchovní dimenze ze sféry a atmosféry Nejvyššího z Absolutní ideje a Absolutní myšlenky takového produktu a výsledku. V nejzazším smyslu není hmota ničím více, než vedlejším produktem procesu myšlení a jeho idejí a myšlenek, které pocházejí z Absolutního tvůrčího úsilí a jeho přenášení z Nejvyššího. Sklon k nastávání, probíhání a stávání se a k oddělování se od zdroje původu je každé ideji a myšlence vlastní, protože je nositelkou, nádobou všech kategorií, atributů a odvozenin tohoto zdroje samotného. Každá idea a myšlenka tedy dle tohoto zákona vyhledává své vlastní sebeuvědomění, sebeuskutečnění a své stávání se relativní k Absolutnímu jsoucnu a Bytí Nejvyššího. Jak idea či myšlenka nastává, probíhá a stává se ve stupni přiblížení a míře totožnosti s Nejvyšším, umožňuje objevování se rozličných dimenzí, světů a jejich rozpoložení, stavů a procesů, dokud nespočine v nejzazším „pevném“ stavu - hmotě. Takže hmota není sama o sobě čistou energií, jak si myslí někteří fyzikové, ale je v nejzazším smyslu produktem čistého myšlení, které produkuje energii svým procesem a emituje ji ze sebe s obsahem všech svých kvalit. V tomto významu je hmota čistým myšlením v značně intenzivní a zkoncentrované formě, která se jeví jako hmota. Kvůli této intenzitě a koncentraci pak emituje energii, což vede vědce k nesprávnému závěru, že hmota je formou energie.

Pevnost a zdánlivá setrvačnost hmoty je jen iluzí, protože v ní existuje taková intenzita a akumulace všeho předcházejícího, že neustále tíhne sama o sobě, přitahujíc a obsahujíc vše, co přichází ze všeho předcházejícího, co je absolutně emanováno Absolutním stavem a Procesem Nejvyššího a z tohoto Stavů a Procesu.

Jelikož je však Absolutní přirozenost Nejvyššího Absolutní tvořivostí, ta se v tomto bodě nezastaví. Místo toho vytvoří novou situaci, která využívá existujícího rozpoložení hmoty. Jelikož je hmota ve své původní kondici krajní koncentrací, intenzifikací a kumulací všech předcházejících faktorů, jak bylo shora popsáno, je její situace taková, že neustále absorbuje vše, co je emanováno u všeho předcházejícího. Situace absorbování sama sebou nevytváří ani nepřináší jako výsledek nějaký očividný užitek. Takovou situaci nemůže Absolutní tvořivá přirozenost Nejvyššího tolerovat. Bylo by to plýtváním všemi faktory toho, co předcházelo, obsaženými v jejich zvláštním stavu a procesu, který se nyní nazývá hmotou. Ale protože je hmota svou povahou a ve svém stupni přiblížení a mírou své totožnosti s původním zdrojem v takovém rozpoložení, že neustále absorbuje a shromažďuje vše, co je neustále vyzařováno z ostatních stavů a procesů, které ji předcházejí, nemůže sama sebou vytvářet žádný pohyb z „nitra“ k „vnějšku“, ale JEN ze „zevnějšího“ k „vnitřnímu“. Tato situace vytváří zvláštní stav a proces zcela odlišný od všeho, co mu předcházelo. V procesu absorpce a akumulace se neustále vyměňuje vše vstupující bez jakékoli schopnosti to odeslat či vyprodukovat něco jiného. Je to proto, že cokoli se uvnitř hmoty vytváří záměnou všech faktorů, je ihned reabsorbováno a znovu akumulováno zpět ve svém vlastním stavu, zásobujíc samo sebe, aniž by to vyzařovalo do dalšího nastávání, probíhání a stávání se.

Nutnost této situace vychází z faktu, že opětování, reabsorbce a reakumulace všech činitelů předcházejících tento stav a jeho proces je nutná k tomu, aby umožnila stvoření vesmíru. Stvoření vesmíru je dalším krokem počatým Absolutní ideou Absolutní moudrosti Absolutní lásky Nejvyššího.

Jak se shora uvádí, je tedy kvůli tomu, že ve stavu hmoty není žádný vnější pohyb a vše v ní padá samo na sebe v procesu neustálé reabsorbce a reakumulace všeho předcházejícího, nutné dát popud k vnějšímu pohybu. Jelikož jádro hmoty je nejzazší intenzifikací a akumulací všech předcházejících energií a emanací a souvztažných

principů, atributů a odvozenin z Nejvyššího, je v něm Nejvyšší jako ve Svém vlastním. Koncentrací všech energií a emanací z Absolutního stavu a Absolutnímu procesu Nejvyššího do středu hmoty tvoří Nejvyšší výhodné podmínky pro vnější popud. Je třeba si uvědomit tu nesmírnost, potenci, motivaci a vše ostatní, co je použito v tomto procesu. Nejvyšší obsahuje všechny kategorie v jejich vlastním Absolutním stavu a Absolutním procesu. Nejvyšší, motivován Absolutní láskou a Absolutní moudrostí, prostřednictvím Absolutní vůle a Absolutního rozumu jednotou Maskulinity a Femininity a její Absolutní tvořivosti a všemi Absolutními kategoriemi myslí a chce, a procesem myšlení a chtění se vytváří idea, myšlenka obrovské síly a pohyblivosti. Tato síla a pohyblivost se odvozuje skrze Absolutní potenci a Absolutní dynamiku z Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího. Stvoření takové ideje či myšlenky se pak promítne do situace Absolutní absorbce a Absolutní akumulace ve formě hmoty a nastává a probíhá zevnější popud ve všech směrech z centra k obvodu čili z „nitra“ k „vnějšku“.

Jak se aktualizuje přeměna projekce Absolutní moci Nejvyššího do aktu vnějšího popudu, nastává tzv. „objektivní“ prostor - relativně vzhledem ke vzdálenosti od středu tohoto popudu. A jak nabere směr realizace tohoto procesu, probíhá tzv. „objektivní“ čas - relativně vzhledem k centru tohoto popudu, dávajícímu zrod stávání se vesmíru.

Jak bylo shora uvedeno, mají všechny částice, prvky a atomy všechny své nutné danosti ze zdroje svého původu, protože vznikají z těchto daností. V nich je Nejvyšší jako ve Svém vlastním. Jelikož tu máme nekonečnou rozmanitost všech druhů těchto nezbytností a jejich stavů a procesů a rozpoložení, v procesu pohybu z centra popudu nastává, probíhá a stává se nekonečná rozmanitost dimenzí, vesmírů, galaxií, slunečních systémů a planet. Protože všechny v sobě obsahují původní atributy všech kategorií Nejvyššího, mají sklon k ustanovení svého vlastního jedinečného jsoucna a bytí relativního k tomu, které reprezentují z Nejvyššího. Takže vesmíry jsou spolu se vším ostatním v nich nejzazší reprezentací toho, co je v Nejvyšším. Tato reprezentace má formu přírodního stupně. Přírodní stupeň je tedy intenzifikací a akumulací všech energií a emanací z duchovní sféry a atmosféry Nejvyššího za účelem stávání se z Nejvyššího.

Z toho plyne, že vztah Nejvyššího a vesmíru je takový, že Nejvyšší jej a vše stvořené přesahuje ve všech ohledech. Protože ale veškeré Stvoření a vesmír má původ v Absolutním stavu a v Absolutním procesu a ve všech Absolutních kategoriích Nejvyššího, je Nejvyšší v nich po celém vesmíru a Stvoření jako ve Svém vlastním. A tudíž je v tomto smyslu jen On/Ona vlastní Svému Stvoření a vesmíru, ale zároveň je ve všech ohledech úplně, zcela a absolutně odlišný, tedy transcendentní všemu Svému Stvoření a vesmíru.

Z tohoto pohledu na původ všeho, co existuje, plyne, že vědecká teorie vzniku vesmíru známá jako „teorie velkého třesku“ je zkreslením toho, co skutečně nastalo. Tato teorie pojímá tento proces jako akt násilí a explozi. V tomto procesu se neodehrálo ani žádné násilí, ani nenastal žádný výbuch. Fakticky tomu bylo naopak: Byl to akt Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího, kdož započal Svou vlastní Absolutní mocí popud v centru té akumulace a absorbce zvaném hmota, aby tak dal zrod vesmíru. Jiným problémem teorie velkého třesku je to, že neumí náležitě vysvětlit ani to, jak tato akumulace a absorbce nastala, ani to, jak vznikly částice a čistá energie. Jen předjímá to, že čistá energie je tu vždy sama od sebe bez jakéhokoli zdroje. Ale i ta nejčistší energie má zdroj a je nemyslitelné pochopit existenci energie bez zdroje, který ji předchází.

Dalším krokem v této úvaze je pojetí a chápání procesu, kterým vstoupily sentientní entity do jsoucná. Opětovně se říká, že předkládaná rozprava na toto téma může být jen přiblížením toho, co skutečně nastalo. A tudíž bude překonána, když člověčenstvo bude připraveno k vyššímu a více se přibližujícímu chápání důvodů svého stvoření.

Jedním z Absolutních principů Nejvyššího a Jeho/Její esenci je Absolutní láska. Z tohoto principu vyplývá Absolutní touha a Absolutní motivace absolutně sdílet a dávat Absolutní lásku. Absolutní proces Absolutního sdílení a Absolutního dávání je absolutním principem Absolutní moudrosti, která je Absolutní substancí Nejvyššího. Z těchto absolutních principů nastává idea či myšlenka způsobů, prostředků a postupů realizace všech možností Absolutního dávání a Absolutního sdílení. Z ní se rozvíjí plán či schéma a je připravena náležitá základna pro aktualizaci možnosti Absolutního sdílení a Absolutního dávání Absolutní lásky a Absolutní moudrosti.

Avšak je tu dilema: Absolutní sdílení a Absolutní dávání je možné jen s jiným Absolutním jsoucнем a Absolutním bytím. Plnost a úplnost takového dávání a přijímání samou svou povahou vyžaduje paritu a rovnost. Cokoli méně neposkytuje dostatečný prostředek a příležitost k přijímání Absolutní lásky a Absolutní moudrosti v Absolutní míře. Je ale nemožné stvořit jiný Absolutní stav a proces se všemi jeho absolutními kategoriemi, neboť slovo a akt stvoření označují začátek, nastávání, probíhání a stávání se. Cokoli nastává, probíhá a stává se, nemůže být absolutním, ale jen relativním k Absolutnímu. Kondice Absolutna je taková, že je nestvořené, nezačínající, nenastávající, neprobíhající a nenastávající se, protože prostě vždy jest. „Vždy Jest“ označuje jeho Absolutní podstatu. Je nemožné, aby byly a existovaly dva nestvořené absolutní stavy a procesy, protože by nebyly absolutní a tedy by pocházely z Jednoho, který je Absolutní. Takže pouze jeden může být Absolutní.

Toto dilema je vyřešeno početím ideje stvoření nekonečného počtu stavů, rozpoložení, procesů, situací, úrovní, stupňů a dimenzí s nekonečným počtem sentientních entit, přidělených, spojených a vztahujících se k těmto rozličným stavům, kondicím, procesům, situacím, úrovním a dimenzím i ke všem jim relevantním činnostem. Každá taková jednotlivě stvořená entita je stvořena zcela, úplně, naprosto a absolutně jedinečným způsobem. Stává se takto absolutně jedinečnou.

Protože je jich nekonečný počet, dává úplný a nekonečný součet těchto jednotek Nejvyššímu možnost Absolutního sdílení a Absolutního dávání Svě Absolutní lásky a Absolutní moudrosti. Tak je dilema úplně vyřešeno.

Idea stvoření příjemců Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího v sobě obsahuje absolutní podmínky takového Stvoření: Musí být uvědoměle vědomí a musí aproximovat v nekonečné různorodosti způsobů a forem přirozenost Nejvyššího. Jeden může náležitě dávat pouze něčemu či někomu a sdílet pouze s něčím či někým, do jisté míry stejným a přibližujícím se jeho přirozenosti. Takové recipienty tedy logicky musí být nosiči všech principů, atributů, odvozenin a kondic, které jsou obsaženy v kategoriích Nejvyššího.

Jakmile je tato idea v Nejvyšším počata, má silný sklon ke své aktualizaci a realizaci. Avšak před tím, než se může aktualizovat a realizovat, musí se stvořit a připravit náležité prostředí, v němž tito přijímači budou setrávat a sídlit. Kvůli tomu se zahajuje stvoření nekonečné rozmanitosti prostředí, z nichž každé je uspořádáno tak, aby se plně, úplně a zcela a pohodlně přizpůsobovalo budoucím obyvatelům za účelem jejich neustálého rozvoje, růstu a pokroku, dávajíc jim v jejich integraci, individualizaci a sebeuvědomění příležitost pro jejich tvořivou aktualizaci a realizaci. Takové prostředí

se musí poskytnout všem takovým entitám, mají-li být jímači a nosiči všech principů, kategorií, atributů a jejich odvozenin Nejvyššího a z Nejvyššího.

Každé takové prostředí je sférou a jí odpovídající atmosférou, která se stane nejvhodnější a jedinečnou k přizpůsobení se jednotlivým entitám. Tato sféra respektive atmosféra je zbudována z Absolutní duchovní sféry respektive z Absolutní duchovní atmosféry Nejvyššího. Protože Absolutní sféra a Absolutní atmosféra jsou v Absolutním rozpoložení, jsou z nich stvořeny nekonečné počty a variety jedinečných sfér a atmosfér relativních k Absolutní duchovní sféře a Absolutní duchovní atmosféře Nejvyššího.

Účelem stvoření takových sfér a atmosfér v jejich nekonečném počtu a nekonečné variaci je, aby se přizpůsobovaly nekonečnému počtu a nekonečné variaci přijímačů Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího. Jelikož všichni tito recipienti byli a budou stvořeni tak, aby mohli ve všech ohledech aproximovat Nejvyššího, všichni mají nebo budou mít svoji vlastní sféru a atmosféru nejvhodnější pro jejich tvořivý rozvoj. Takové prostředí se kvůli uspořádání a povaze recipientu musí pečlivě naplánovat. Tady je třeba zdůraznit, že jsou všichni relativní k Nejvyššímu, kdož jest Absolutnem. Ale budou obsahovat v tom relativním Absolutní. Vztah relativního k Absolutnímu je takový, že relativní se neustále přibližuje k Absolutnímu, tj. přichází blíž a blíž k Absolutnímu, aniž by s ním kdy dosáhlo parity a rovnosti. Aby s ním dosáhlo parity a rovnosti, muselo by být nestvořené. Takže neustálé přibližování označuje absolutní potřebu neustálého vývoje, růstu a pokroku všech entit, které aproximují Nejvyššího. Tento rozvoj pokračuje na věčnost. Ve schopnosti všech sentientních entit věčně se vyvíjet a přibližovat se stále více a více Nejvyššímu spočívá jejich absolutní hodnota. Mají-li tedy tuto absolutní hodnotu, stávají se skutečně podobou a obrazem Nejvyššího. Jelikož Nejvyšší kvůli své přirozenosti může brát v úvahu jen absolutní hodnoty, On/Ona tvoří sentientní entity jako absolutně hodnotné a cenné přijímače všech Svých absolutních kategorií v relativním smyslu, relativní jen vzhledem k Sobě Samému/Samé.

Kvůli Absolutní hodnotě všech recipientů musí jim jejich prostředí poskytovat příležitost takového rozvoje.

Jak se popisuje shora, za tímto účelem Nejvyšší tvoří procesem emanace a svými principy ze své Absolutní duchovní sféry a Absolutní duchovní atmosféry všechny potřebné nekonečné počty a variace těchto prostředí. Každé prostředí je uspořádáno, vytvořeno a shlukuje se okolo zvláštní, jedinečné přirozenosti jímače v něm sídlícího. Vztah těchto prostředí a jejich obyvatel k Nejvyššímu se určuje stupněm blízkosti a mírou totožnosti, jakou budou mít s Nejvyšším. To pak určuje stupeň blízkosti a míru totožnosti, jakou budou mít ke všem ostatním. Čím těsnější přiblížení k Nejvyššímu, a tím ke všem ostatním, tím více se zdají být podobní Nejvyššímu a všem ostatním, čím více jsou stejní jako Nejvyšší, a tím jako ostatní, tím větší identita s Nejvyšším a se všemi ostatními.

Kvůli jedinečnosti uspořádání každého recipientu však není možná žádná duplicita stejné míry totožnosti či blízkosti s Nejvyšším. Tudiž jsou všichni v určitém ohledu úplně, zcela a naprosto odlišní. Jelikož je tu ale určitá úroveň přiblížení a míra totožnosti, mají sklon se shlukovat do skupin, společností, národů, dimenzí, vesmírů, galaxií, slunečních systémů a planet, jak to odpovídá stupni jejich blízkosti a MÍRA jejich totožnosti s Nejvyšším, a tedy se všemi ostatními. Jakmile se toto naplánuje, založí a všechna prostředí jsou stvořena a připravena, je dalším krokem stvoření odpovídajících sentientních bytostí.

Postup jejich stvoření probíhá po stupních a dle úrovně blízkosti a míry totožnosti s Nejvyšším. První stvořené sentientní entity mají tedy k Nejvyššímu nejbližší a jsou s Ním/Ní nejvíce identické, jak je tomu i s jejich prostředím, jež se také nejvíce přibližuje tomu a je nejvíce totožné s tím, které je Nejvyššího. První sentientní entity se tudíž jeví vždy blíže Nejvyššímu s téměř stejnou mírou intenzity, jakou mají Jeho/Její Absolutní kategorie. Je řečeno „téměř“, neboť nikdy nebudou zaujímat tutéž pozici či úroveň nebo mít tutéž míru intenzity všech kategorií, jakou je nebo jakou má Nejvyšší.

Jakmile je tato idea počata, stvoří Nejvyšší ze Své Absolutní formy formu vhodnou vzhledem k potřebám těchto nově stvořených entit, relativní ke Své Absolutní formě a nadělí tuto formu Svými atributy a všemi jejich odvozeninami - relativně ke Svému Absolutnímu jsoucnu a Absolutnímu bytí. Tyto ideje a myšlenky jsou promítnuty do formy daného specifického prostředí a aktem projekce a nadělení nastávají, probíhají, stávají se a pokračují na věčnost.

Jakmile je první kolo stvoření završeno, pak jsou z něho a skrze ně následně stvořena další. Je řečeno, že jsou stvořena v posloupnosti. Je to proto, že každé kolo či každá úroveň stvoření se stává základnou a bází, z níž Nejvyšší tvoří každý další následující stupeň a rozměr, který se má přizpůsobit jedinečným sentientním entitám. Tak to pokračuje až je stvořena přírodní úroveň pro přizpůsobení se přírodním sentientním entitám, které jsou stvořeny v této jednotlivé posloupnosti jako poslední.

Protože vše nastává, probíhá a stává se následně z něčeho jiného, protože je nositelem principů, atributů a všech jejich odvozenin v jejich celistvosti patřícím tomu předcházejícímu a protože Nejvyšší je původcem všech v jejich pořadí, obsahují sentientní entity ve své jedinečnosti úplnou podobu a obraz Nejvyššího, relativní pouze k Absolutnosti Nejvyššího.

Z toho plyne následující duchovní zákon:

Každá vědomě uvědomělá entita má v sobě vstřípeny všechny úrovně, stupně, dimenze, stavy, procesy, okolnosti a situace, které existují od samého prvního aktu stvoření až po samotné poslední nastávání, probíhání a stávání se přírodního stupně, včetně přírodních bytostí samých. V nich je Nejvyšší neustále přítomen jako ve Svém vlastním.

Toto všechno je přítomno v každé sentientní entitě formou potenciálů a ve formě duchovní energie, která je neustále produkována a vyzařována za účelem věčné podpory života v každé sentientní entitě. Každý potenciál se však může aktualizovat a prožít kdykoliv a kteroukoliv entitou, pokud je to pro ni vhodné a potřebné. Plné fungování každé entity je určeno volbou prostředí, stupně blízkosti a míry totožnosti s Nejvyšším. Vnější forma takové entity je vybudována z prostředí, ve kterém je umístěna za účelem přizpůsobení a kvůli příležitostem rozvoje a přetváření tohoto prostředí. Tudíž jsou aktivovány jen ty formy, jež se vztahují ke každému dotyčnému výběru a k náležitému prostředí, které dává příležitost k aktualizaci tohoto výběru.

Avšak než se odehraje stvoření, je třeba vyřešit krajně důležitou otázku:

Jak lze vidět z uspořádání a přirozenosti Nejvyššího a Jeho/Jejích absolutních kategorií, je Nejvyšší Absolutní svobodou a Absolutní nezávislostí, která se rovná Absolutní možnosti volby. Jelikož jsou všechny sentientní entity stvořeny jako podoba a obraz Nejvyššího, musí mít tutéž kvalitu svobody a nezávislosti s možnostmi volby, která je relativní k Nejvyššímu. Tedy před tím, než nějaká sentientní entita může

vstoupit do jsoucna a bytí, je nutno zjistit, zdali si taková entita zvolí být a existovat s absolutně všemi důsledky a následky takové volby.

Ale jak se předkládá taková volba tomu, co se tvoří, když toto tvořené není ještě stvořeno? Tu je nutno chápat, že to, co je tvořeno, tvoří se ze Stvořitele. Tvořené je tedy ve Stvořiteli jako ve svém zdroji. Zdroj obsahuje všechny možnosti, úrovně, dimenze, sklony a všechny výběry a následky. Idea a myšlenka stvoření jedinečné sentientní entity vyhledá před jejím skutečným stvořením sama v sobě potvrzení a vizi všech důsledků volby a rozhodne se, zda chce a touží si zvolit takové stavy, procesy, taková rozpoložení, určení, poslání a prostředí hodící se pro tuto volbu a její důsledky. Řečeno symbolicky: této ideji se ve zlomku okamžiku ukáže její celkové jsoucno a bytí tak, jak nastane, proběhne a stane se až do nejzazší věčnosti.

Je třeba si pamatovat, že toto se odehrává v Absolutním stavu a Absolutním procesu Absolutní bezčasovosti a Absolutní bezprostorovosti, tedy v Absolutní přítomnosti.

Jestliže se tato idea a tato myšlenka rozhodne svobodně a nezávisle (každá idea a myšlenka je svobodná a nezávislá) přijmout tento výběr a všechny jeho důsledky a následky, sama sebe vede k nastávání, probíhání a stávání se, a tedy se vhodně projeví vzhledem ke sféře a atmosféře svého vlastního prostředí. Nicméně aktualizovaná idea či myšlenka, která nastává, probíhá a stává se ve formě sentientní entity, je ve skutečnosti touto entitou. Tudiž sama tato sentientní entita učinila na základě vlastní svobody a nezávislosti nejzazší volbu svého jsoucna a bytí ve formě v rozpoloženém stavu, procesu, situaci a dimenzi, které jsou relevantní tomuto výběru, a v prostředí potřebném pro aktualizaci všech výběrů a neustálého pokroku jejím vlastním jedinečným a zvláště zvoleným způsobem. Jakmile se tento výběr ve stavu svobody a nezávislosti učiní, je entita zavázána sobě a Nejvyššímu, aby byla a existovala věčně.

Avšak potřeba neustálého pokroku na úrovních přibližování se Nejvyššímu a při získávání větší míry totožnosti s Ním/Ní vyžaduje nekonečné a nevyčerpatelné příležitosti pro pokrok každé entity. Toto je podmínkou jejího výběru. Tato podmínka stanoví, že každý může vždy změnit svůj stav, rozměr a situaci, v nichž se v dané chvíli nachází. Avšak nikdo nemůže změnit volbu samu, neboť ta je samým životem každé entity. Původní ideou a myšlenkou entity je být a existovat. Protože vyplývá z Absolutní ideje Nejvyššího, chce dle svého početí vždy být a existovat, jak si zvolí. To je neměnitelné, jinak by nebylo nutno ji vůbec započít. Proto, jakmile si nějaká entita zvolí být a existovat, je absolutním následkem této volby bytí a existence. Ale rozpoložení, stav a proces, dimenze, forma či prostředí tohoto bytí a existování se mohou měnit a vybírat kdykoliv, kdy nastane potřeba či touha. A protože taková potřeba či touha je v nejzazším smyslu vždy určena neustálým duchovním pokrokem této entity vzhledem k těsnější blízkosti k Nejvyššímu a touhou po větší míře totožnosti s Ním/Ní, je tak dána neustálá příležitost pro čerstvé a nové výběry a nové zkušenosti uvnitř i vně vlastního původního prostředí a jeho úrovní.

Jelikož však principy stvoření stanoví, že Absolutní tvořivé úsilí Nejvyššího se nikdy nevyčerpá a že On/Ona nikdy nestvoří tutéž kondici, situaci či tutéž entitu, je vývoj entity vždy progresivní a neopakuje se. Zaujme-li tedy entita nějaký stav, nějakou úroveň, nějaké prostředí či nějaký krok, bylo by nekonstruktivní, neproduktivní a netvůrčí zaujímat je zas a znovu. Pojetí reinkarnace v jejím doslovném smyslu, jak se ujalo u lidských bytostí, je tedy nesprávné a zkreslující.

Přijetí určité role, jistého stavu a určité úrovně v určitém prostředí sleduje určitou linii z Nejvyššího. Tato linie je velmi zvláštní a pokračuje u všech entit věčně jako část jejich tvůrčího úsilí, které je relativní k Absolutnímu tvůrčímu úsilí Nejvyššího. Tato

potřebuje být neustále funkční, a tedy neustále udržovanou tak, aby mohla procházet vývojem a pokrokem. Každá entita, která se účastní na udržování, tvořivosti a fungování té linie, poté co ji opustí, zanechá na ní své stopy, svá znamení, čest své vůle, svých tužeb a sklonů. Tato linie neustále odráží přispění, jedinečnost a všechny snahy, veškerou vůli a touhu a všechny sklony této entity. Tato reflexe entity není entitou samotnou či jejím duchem, ale pouze její vůlí, touhou a jejím sklonem. Poté, co entita jsoucí na této linii splní svůj účel, opouští ji, aby se vtělila do jiné úrovně, jiné dimenze, jiného stavu, procesu atd., takže pokračuje ve svém duchovním pokroku a jedinečném přispívání na jiné linii vycházející z Nejvyššího. Poté, co odejde, je nahrazena jinou entitou, která chce dobrovolně pokračovat na této zvláštní linii a přispívat k ní svou vlastní jedinečností a zvláštností, a tak ji učinit dokonalejší a bližší Nejvyššímu. V okamžiku přijetí takové role přijme tato entita též všechno předešlé chtění, toužení a směřování všech ostatních entit, které se účastnily rozvoje této linie, aniž by se sama stala těmito entitami. To by bylo i jakkoli jinak nemožné, neboť každá entita je jedinečná a nemůže být zcela stejná jako jiná entita.

Jakmile se taková pozice zaujme, nová entita pokračuje ve svém tvořivém budování na základě všeho předcházejícího. Přijetí vůle, toužení a sklonů všech předcházejících entit umožňuje nové entitě přístup do všech pamětí těch entit, které byly účastny budování této linie. Za určitých okolností se může tato paměť oživit a v mysli vzniká mylný dojem, že se jedná o tutéž entitu. Předcházející entity tedy zůstávají na této linii skrze své minulé chtění, tužby a směřování. A pokračují v prožívání této linie skrze nové entity, dokud nejsou všechny možnosti tohoto prostředí, té dimenze a tohoto rozpoložení úplně vyčerpány a namísto ní není vybudována linie nová. Proto žádná entita kvůli této struktuře nikdy nepřichází ve svém duchu zpět do téže úrovně, dimenze či téhož prostředí, neboť je v nich přítomna a prožívá všechny jejich možnosti shora popsaným postupem. Pojetí reinkarnace je zkreslením a nepochopením zásady, že každá entita, pokud tak zvolí, se může inkarnovat do mnoha stavů, dimenzí, úrovní a podmínek duchovního, intermediálního a přírodního světa.

Entity nejsou nikdy uzavřeny v jednom stavu; v každém mají vždy k dispozici na výběr. To dává každé entitě příležitost k neustálému a věčnému rozvoji. Každá entita si však může zvolit setrvávat v jednom určitém rozměru a jeho stavu až na věky. Jelikož tento stav a jeho proces aproximuje Nejvyššího a je s Ním/Ní do určité míry stejný, může se vyvíjet, rozvíjet a zdokonalovat na věčnost.

Situace je zcela jiná ve zprostředkujícím světě a fyzickém vesmíru. Jejich účel a funkce jsou odlišné. Nejzazší snahou všech entit je být v duchovním světě. Každá entita si zvolí způsoby a prostředky získání místa, pozice a funkce, které chce v duchovním světě mít. Některé z těchto způsobů a prostředků vyžadují průchod určitými okolnostmi, stavy a procesy, které jsou odlišné od duchovního světa, ale které k němu nakonec povedou.

Intermediální svět je samou svou povahou stavem, procesem a rozpoložením, ve kterém nastává vyvažování idejí a zkušeností a kde se odehrává volba a příprava pro získání nové role, pozice, nového stavu a nové kondice pro ty entity, které nejsou v duchovním světě. Tudíž nikdo nemůže zůstat v zprostředkujícím světě věčně. Žádná entita samou svou přirozeností, kterou je neustálý pokrok, netouží zůstat ve světě vyrovnávání a přípravy. Poté, co je toto vyrovnávání a připravování završeno, entita touží přesáhnout tento stav a jít na další úroveň ve svém zvoleném rozvoji a pokroku.

Co se týče entit v přírodním stavu, tj. ve fyzickém, přírodním vesmíru, ani ty zde nemohou zůstat věčně. Povaha vesmíru, který byl stvořen z hmoty, je taková, že neustále tíhne k absorbování, akumulaci sebe sama a k zhroucení na sebe sama. Jeho pohyb ven je udržován jen původním popudem. Tudíž má tendenci a nutkání navrátit

se do svého původního stavu intenzivní koncentrace kolem svého vlastního středu, kde by mohl věčně pokračovat jeho proces absorbce i reabsorbce, akumulace i reakumulace. Kvůli tomu má vše to, co je utvořeno z hmotných elementů, sklon k rozpadu a návratu do svého původního rozpoložení.

Jak se shora uvádí, je zevní forma každé entity - nádoba pro nadání od Nejvyššího, které činí tuto entitu uvědoměle vědomou a takto nesmrtelnou v neustálém pokračování vpřed - vybudována z elementů prostředí. Entita je umístěna do této zevnější formy dle své svobodné volby a nezávislosti. Zvláštní vnější forma entit ve fyzickém světě je vybudována z hmotných elementů v podobě fyzického těla. Každá taková forma má povahou svých fyzických prvků, které obsahuje, sklon návratu do svého elementárního stavu. Tudiž stárne, rozpadá se a navrácí se do svého prvotního stádia. Fyzické tělo se rozpadne zpět do svých prvků a entita se již nenachází v přírodním světě, ale na místo toho v intermediálním světě, kde přijme novou fyzickou formu podobnou té předešlé fyzické, která ale sestává z prvků intermediálního světa. Tam entita vyvažuje své zkušenosti, ideje, myšlenky, svoje chování a vše, co získala během svého pobytu v přírodním fyzickém světě, dokud tento proces neskončí a není učiněn nový výběr jakýmkoli směrem, který je pro tuto jednotlivou entitu nutný. Až poté přijímá novou formu, která je relevantní a náležitá k jejímu výběru a světu i dimenzi, ve kterých bude mít tento výběr příležitost se aktualizovat a realizovat.

Tento postup nikdy nepřestane existovat, jelikož entita je svým nadáním od Nejvyššího nesmrtelná, věčná a univerzální. Každé nadělení od Nejvyššího v sobě obsahuje všechny Jeho/Její absolutní kategorie v jejich celistvosti, relativní ke kondici Nejvyššího. Cokoli obsahuje toto nadělení, obsahuje v něm přítomnost Nejvyššího neopakovatelně a jedinečně ve způsobu, podobě a rozpoložení. Nemůže být zničeno nebo přestat žít, neboť jeho skutečná zkáza a věčná smrt by znamenala zkázu a věčnou smrt Nejvyššího, což je zhola nemožné. Toto je tedy pravá základna nesmrtelnosti a věčné existence každé sentientní entity.

Funkce fyzického vesmíru během stavu a procesu jeho pohybu z centra ven počátečním popudem od Nejvyššího je výsledkem korespondujícího duchovního stavu a jeho procesu. Tento souvztažný duchovní stav a jeho proces je duchovním uspořádáním posloupností, nastávání, probíhání a stávání se z Nejvyššího. Toto uspořádání existovalo již od počátečního popudu Nejvyššího, který dal zrod tomuto Vesmíru či vesmírům. Veškerý vesmír ve svém zevnějším pohybu odráží, akumuluje a absorbuje vše, co koresponduje s těmito zvláštními duchovními stavy a procesy.

Jakmile tento zvláštní duchovní stav a proces splní svou funkci a vyčerpá svoji užitečnost, nadejde čas vytvořit odlišné duchovní uspořádání následující to předešlé. Když jsou takové okolnosti vhodné, pak současný fyzický Vesmír, jako odraz tohoto stavu a procesu, zastaví svůj vnější pohyb a navrátí se zpět do svého původního stavu, procesu a rozpoložení; prostě se do sebe zhroutlí. Avšak to přináší tomuto stavu a procesu nově získané zkušenosti, znalosti, stavy, procesy a okolnosti, které nastaly, proběhly a staly se ve všech dimenzích, galaxiích, solárních systémech, planetách, souběžných vesmírech a ve všem ostatním, co obsahuje. V tomto bodě začíná proces ohodnocení, vyvážení a přijetí všeho, co nastalo, proběhlo a stalo se, a odehrává se výměna. Všechny sentientní entity, které byly částí tohoto zvláštního přírodního stavu bez ohledu na to, kde a za jakých okolností, pokračují ve svém jsoucnu a bytí v tak zvaném absolutním jinde mimo svůj původní vesmír. Zde vyvažují, hodnotí, přijímají a vyměňují si vše, co zažily v přípravě na další úroveň svého duchovního rozvoje a pokroku.

Jakmile tento proces skončí a nové přesahující kondice, stavy a procesy se všemi svými korespondujícími činiteli jsou připraveny vstoupit do jsoucna a bytí, je dán hmotě další popud od Nejvyššího a nový vesmír s jeho paralelami, dimenzemi, galaxiemi, slunečními systémy a planetami dochází ke svému stávání se, aby tak nyní odrazil nový přesahující duchovní řád, který nyní existuje. Tento nový vesmír je založen a spočívá na ohromných zkušenostech všech před ním existujících vesmírů a přidá k tomuto obrovskému množství všechny nové zkušenosti, které nastanou, proběhnou a stanou se ve stavu a procesu jeho jsoucna a bytí. S tímto novým vesmírem a pro něj jsou stvořeny nové typy entit, které odpovídají a jsou vhodné k uspořádání a funkci tohoto nového vesmíru. Tyto nové entity obsahují veškeré zkušenosti všech předcházejících bytostí a budují na nich své vlastní zkušenosti, které získávají ve stavu a procesu svého vlastního vývoje a pokroku během pobytu v tomto novém vesmíru.

Starší entity se nemusí inkarnovat do rozpoložení, stavu a procesu tohoto nového vesmíru. Překonávají ho svým duchovním řádem, ve kterém se nyní nacházejí, a zkušenostmi, které získaly v předešlém vesmíru. Tyto zkušenosti jsou užity jako základna či základ pro stvoření nových entit. Takže jsou věčně přítomné ve funkcích, v procesech a stavech, bytích a jsoucnech nových entit a skrze existenci v nich v jejich vlastních zkušenostech vytvářejí tak rodinu. Všechny nové zkušenosti získávají skrze nové entity, které jsou v uvedených okolnostech prožívání, aniž by pro ně bylo nutné se inkarnovat do tohoto nového přírodního stavu. Jsou vždy s nimi přítomny skrze vlastní zkušenosti, které jsou nyní součástí těchto nových entit.

Tento proces probíhá od věčnosti do věčnosti.

V Celém Stvoření Nejvyššího nejsou žádné nadřazené ani podřízené stavy, procesy, kondice, nastávání, probíhání a stávání se; vše je odlišné a jedinečné. Být a existovat v jakémkoli stavu, procesu a rozpoložení, na jakékoli úrovni a jakémkoli stupni včetně přírodního stavu není tedy snižováním, degradací, znevážením a nevýhodou. Namísto toho se na každou takovou situaci pohlíží jako na příležitost a výsadu, neboť se stává každé entitě zdrojem, nástrojem a prostředkem pro rozšíření, obohacení a získání většího poznání pro další duchovní pokrok, který ji uvádí do vyššího duchovního uvědomění, a tím i blíže k Nejvyššímu. Podřadná negativní struktura nastává, probíhá a stává se daleko později a je ohraničena pouze na negativní zkušenosti, které člověčenstvo na této jediné Zemi muselo podstoupit v průběhu několika miliónů let. Pojednání o těchto zkušenostech a jejich účelu bude předmětem další kapitoly.

Jelikož je Nejvyšší, vyjma negativních zkušeností, ve všech stavech, rozpoloženích, procesech, situacích, úrovních a dimenzích jako ve Svém vlastním, jsou všechny úrovně zkušenosti všech entit svou jedinečností a odlišností povznášející, vybrané a žádoucí.

V souhrnu je proces stvoření sentientních entit následující:

V Absolutním procesu myšlení Absolutní moudrosti z Absolutní lásky Nejvyššího se vynoří idea a myšlenka specifické entity. Tato idea či myšlenka obsahuje všechny původní absolutní kategorie Nejvyššího a všechny jejich odvozeniny. Je formulována s ohledem na své budoucí fungování, nastávání, probíhání a stávání se ve své celosti. V té ideji je tedy zahrnuto vše, co bylo, je a bude od samého okamžiku jejího vynoření až po věčné pokračování. Všechny události, všechny volby a jejich důsledky a následky jsou v ní a z její svobodné a nezávislé přirozenosti je dána příležitost buď sama sebe zavrhnout a pohroužit se zpět do všeobecné oblasti Absolutního stavu a Absolutního procesu Nejvyššího, nebo přijmout sama sebe a veškerý svůj obsah se

vším, co v ní je, tak, jak se vynořuje. Je-li výsledkem jejího zvažování přijetí, stává se idea se vši svou strukturou a obsahem bez jakýchkoli výjimek nejnaternějším stupněm či nejnaternější oblastí nové sentientní entity. Takže nejnaternější, niterný čili duchovní stupeň či region obsahuje všechny kategorie, principy, atributy Nejvyššího a jejich odvozeniny, které jsou relativní pouze ke svému rozpoložení v Nejvyšším. Nic v něm nechybí. Protože nejnaternější, vnitřní čili duchovní stupeň nebo oblast obsahuje všechny kategorie Nejvyššího s jejich odvozeninami, které jsou relativní pouze k Jeho/Její Absolutní přirozenosti, stává se neustálým sídlem Nejvyššího v této sentientní entitě. Permanentní přítomnost Nejvyššího v této oblasti je nutná, jelikož z ní Nejvyšší entitu neustále oživuje a udržuje věčně živou. Je to tedy oblast, kterou můžeme nazvat pravým nadáním od Nejvyššího, neboť je vším ve všem, čím sentientní entita je.

Z této nejnaternější, niterné čili duchovní oblasti nebo úrovně je následně zahájeno stvoření vnitřní úrovně či oblasti jakékoli sentientní entity. Veškerý obsah této oblasti či úrovně je transformován z jeho obecné všeobsažné povahy do daleko více specifické, individuální, subjektivní a jedinečné povahy každé a vši sentientní entity.

To vede sentientní entitu k uvědomování si a realizaci sebe sama jako někoho odlišného, jedinečného, zvláštního, specifického a neopakovatelného. Dává jí to pocit bytí a existování jak v něčem či někom jiném, tak i mimo něco či někoho jiného. Tuto intermediální čili druhou úroveň či oblast je možné nazvat duševností sentientní entity, již je sentientní entita tím, čím je. Protože je tato duševnost stvořena z nejnaternějšího čili niterného duchovního stupně, ve kterém sídlí Nejvyšší, obsahuje v sobě všechny jeho kategorie, principy, atributy a všechny jejich deriváty v transformované, individuální, jedinečné a velmi zvláštní, neopakovatelné podobě. To poskytuje entitě pravý pocit své vlastní totožnosti, která je známa jako „já jsem“. Jelikož Nejvyšší je ve Své esenci a substanci Absolutním „Já jsem“ a jelikož jsou všechny entity stvořeny z Absolutní esence a Absolutní substance tohoto Absolutního „Já jsem“, obsahují a nesou v sobě všechny atributy, principy a kategorie Nejvyššího, které jsou relativní k Absolutnímu stavu a Absolutnímu procesu, a stávají se tedy „já jsem“ relativním k Absolutnímu „Já jsem“ Nejvyššího. To je pravým zdrojem jejich vlastní totožnosti.

Každý následný a oddělený stupeň je kvůli svému obsahu a své povaze sám o sobě uspořádán tak, že vše v sobě obsahuje ve spojitých úrovních, a jeho obsah je takový, že nic v jakékoli formě, intenzitě či úrovni nechybí. Takto jeho struktura je současně podřízena dvěma řádům: Od nejnaternějšího k nejzevnějšímu (a dle současného diskrétního a následného řádu od nejvyššího k nejnižšímu) nebo od nejhrubšího k nekonečně jemnému, což se nazývá souvislým řádem.

Působením nejnaternější čili niterné duchovní oblasti skrze vnitřní čili intermediální oblast a s pomocí elementů prostředí, ve kterém se bude sentientní entita nacházet, je stvořena následná třetí, souběžná, diskrétní úroveň či oblast s jejími spojitými, nepřetržitými stupni. Lze ji nazvat vnější či zevní úrovní či oblastí. Je to tělo, nádoba, v němž či v níž jsou umístěny dva předešlé a předcházející diskrétní stupně se všemi svými následnými spojitými stupni. Tento poslední stupeň je stvořen tak, aby přizpůsoboval předcházející stupně ve stavu, kondici a procesu toho zvláštního prostředí, do kterého se inkarnuje na základě své vlastní volby původní idea sentientní entity. Z toho důvodu jsou při budování tohoto posledního následného diskrétního stupně, který se může nazývat tělem sentientní entity, použity všechny elementy a struktury tohoto prostředí. Jestliže by se tak neučinilo, sentientní entita by se nemohla v takovém prostředí projevit. Manifestace se odehrává jen osvojením prvků a uspořádání prostředí, v němž se tato manifestace projektuje.

Uspořádání každé sentientní entity je tedy takové, že dvě předcházející úrovně či oblasti v ní - nejnižší a intermediální čili duchovní a duševní - se nemohou měnit. Jsou neměnné. Důvodem k tomu je fakt, že to, co je samo o sobě obecné, je obecné vždy a může se rozšiřovat pouze odvozením z obecného. Obecné je tedy vždy obecným. Protože obecné je vždy sídlem Nejvyššího a Jeho/Jejího vlastnictvím, musí být konstantní, neboť Nejvyšší je stálý a neměnný vzhledem ke Své Absolutní přirozenosti. Co je absolutní, nepotřebuje se měnit, protože to obsahuje všechny nekonečné počty a variace změn, které byly, jsou a budou od věčnosti k věčnosti v této Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Z toho plyne neměnnost povahy Nejvyššího a z ní neměnnost nejnižšího, niterného čili duchovního stupně. Co se vnitřního čili duševního stupně týče, je sám jedinečný a individuální i individualizovaný a zvláštní i odlišný vzhledem ke všemu ostatnímu a odvozuje svůj původ z neměnnosti stupně, který mu předchází v pořadí. Cokoli je jedinečné, zvláštní, odlišné a individuální, musí zůstat neměnným, protože jakákoli změna by zničila jeho jedinečnost, subjektivitu, zvláštnost a odlišnost. Výsledkem takové změny by bylo sebezničení Nejvyššího, kdož je v tomto jedinečném, zvláštním, subjektivním individuu jako ve Svém vlastním. Především je součástí Jeho/Její vlastní Absolutní neustálé manifestace za účelem dávání a sdílení v absolutním smyslu sumací veškerého nekonečného počtu a všech nekonečných variací všech existujících sentientních entit a bytostí. Proč by někdo chtěl ničit změnou toho, co je prostředkem pro projevení Absolutního dávání a Absolutního sdílení Absolutní lásky a Absolutní moudrosti v tomto neopakovatelném jsovcu a bytí? Avšak neměnnost neznamena stagnaci, ale na místo toho znamená absolutně aktivní a dynamický stav a proces, z něhož vyzařují a emanují nekonečné variace a počty všech druhů rozpoložení, stavů, procesů, jsovců a bytí.

Situace je odlišná ve třetím diskrétním, souběžném a spojitým, následném stupni sentientní entity, protože ten je zevní formou, v níž se sentientní entita projevuje. Forma projevu se může do nekonečna měnit se změnami duchovních a duševních kondic, stavů, procesů, úrovní, stupňů a dimenzí, vesmírů, galaxií, slunečních systémů, planet a všeho ostatního. Ať se v nejnižší oblasti vybere jakýkoli aspekt, aby se intenzivně projevil skrze svou jedinečně transformovanou aktualizaci ve vnitřním stupni, zjeví se v takové formě, kondici, v takovém stavu či v takové dimenzi a prostředí, které jsou nejvhodnější pro splnění účelu jeho manifestace. Jakmile je takový aspekt vybrán a ustanoví se potřeba jeho manifestace, je vybráno náležité prostředí a z něho vhodná vnější úroveň, aby se vybraný aspekt mohl zjevit, nastávat a probíhat a stát se za účelem splnění svého poslání v duchovním pokroku každé jedinečné sentientní entity.

Jelikož existuje nekonečný počet a nekonečná variace stavů, rozpoložení, procesů a aspektů, které vyvěrají z Absolutní přirozenosti Nejvyššího, musí existovat i nekonečný počet a nekonečné variace souvztažných prostředí a následně i nekonečný počet a nekonečné variace vnějších stupňů či forem či souvisejících těl, která jsou nádobami pro manifestaci předcházejících souběžných, diskrétních a následných, souvislých stupňů.

Je nutno mít na mysli, že je třeba překonat představu, že jakýkoli zevnější stupeň je vybudován jen z hmotných prvků. Hmota je pouze jednou z nekonečného počtu forem, z jakých jsou tato těla vybudována za účelem projevení jedinečné duše a Absolutní přítomnosti Nejvyššího. Jelikož je tu taková nekonečná rozmanitost a souběžná přítomnost prostředí, do nichž se může promítnout manifestace sentientních bytostí, máme tu též tolik nekonečných, rozličných a souběžných forem jejich zevnějších stupňů - těl. Jelikož vnější stupeň čili tělo se buduje z prvků tohoto zvláštního prostředí, podléhá jeho zákonům a podmínkám. Je-li prostředí nehmotné, bude mít jiné zákony a podmínky manifestování než to, co je například vybudováno z hmoty.

Podmínky v jednom stavu by nemohly být podřízeny životům a podmínkám stavu jiného a opačně. Tudíž vnější formy čili těla patřící ke dvěma odlišným rozpoložením a zákonům by ve své vnější čili tělesné úrovni nebyly navzájem rozpoznatelné jedna druhou. Z tohoto jednotlivého stavu by prostě jedna nemohla vnímat existenci druhé. Mohla by vnímat a poznávat ze stavu nejnižšího stupně a skrze něj ze stavu vnitřního stupně, který překonává a přesahuje všechny zákony a podmínky zevnějšího stupně. Spoléhá-li se tedy kdo na rozpoznávání někoho či něčeho v jiných dimenzích či stavech z vlastního vnějšího stavu a nástroji a metodami zbudovanými z elementů tohoto stupně, nebude moci vnímat ani rozpoznat nic. Z toho tedy plynou některé nesprávné závěry, že neexistuje nic jiného mimo vlastní realitu.

Avšak všechny sentientní entity jsou ve svém průběžném prostředí a ve svých dimenzích neustále vnímatelné a rozpoznatelné jedna druhou dle úrovně blízkosti a míry totožnosti s Nejvyšším, a tedy jedné s druhou. Čím podobnější je úroveň blízkosti a čím větší míra totožnosti, tím více jsou vnímatelné a rozlišitelné jedna druhou v jejich vlastní dimenzi. A opačně: Čím nižší je podobnost a čím menší míra totožnosti, tím více vzdálené a odlišné budou jedna od druhé, takže někdo úplně odlišný od někoho jiného a zcela nepodobný někomu jinému se s ním pravděpodobně na věky nikdy neseťká. Nicméně jsou tato setkání možná na úrovni zprostředkujícího světa, kam mohou promítnout svou vlastní manifestaci tím, že dočasně přijmou formu tohoto světa a přicházejí tam, aby se setkali s kýmkoli jiným, existuje-li pro to potřeba a ospravedlnitelný účel.

Z tohoto výkladu tedy nyní plyne velmi důležitý zákon duchovnosti: Život není omezen existujícími, stupni a na ně. Jelikož je život - ve svém Absolutním stavu a Absolutním procesu Nejvyššího - samotným Nejvyšším, přesahuje v jakémkoli ohledu bez výjimky a výluky všechny představitelné stupně, úrovně, formy, dimenze, stavy, kondice a procesy.

Toto ukazuje na ohromný omyl několika přírodovědců a společenskovedních badatelů na planetě Zemi, omezujícími ve své slepotě život biologickými, chemickými, fyzikálními a sociálními vzorci a zákony svého vnějšího prostředí, z nichž je sestrojeno jejich fyzické tělo, a na tyto zákony. Někteří z nich věří, že žádná jiná forma života není možná ani rozlišitelná. Ale ve jsoucnu a bytí je nekonečný počet a nekonečná variace vysoce vyvinutých sentientních životních forem, které mají materiální či nemateriální strukturu, jak v jejich vlastním vesmíru, tak i ve všech ostatních vesmírech, dimenzích a světech, každá ve svém vlastním pro ni vhodném prostředí s ohledem na účel, pro jaký se v něm má projevit.

Jelikož podmínky existence lidských tvorů na planetě Zemi jsou zcela odlišné vzhledem k životu na několika jiných planetách jak v jejich vlastním Vesmíru, tak i mimo jejich dimenzi a Vesmíru a jelikož zároveň existují podobné či stejné podmínky na jiných místech v jejich Vesmíru, někteří vědci nesprávně usuzují, že není možný jiný život mimo podmínek, za jakých se projevují ve svém fyzickém těle. Tudíž očekávají, že se život nalezne pouze na planetách s podobnou strukturou a podobnou atmosférou, jakou má Země. Je pro ně nemožné si představit, že by se vysoce vyvinutý sentientní život mohl pohodlně projevovat např. v podmínkách absolutní nuly nebo při teplotě několika miliard nad nulou nebo v podmínkách bez jakékoli fyzické atmosféry či s atmosférou jedovatou a smrtelnou pro lidská fyzická těla.

Je samozřejmé, že když dorazí na jakoukoli takovou planetu či takové místo, nebudou nic vnímat ani rozpoznávat svými prostředky a smysly svého těla, které jsou ohraničeny na fungování v rámci určitých chemických, biologických a fyzických prostředí, která jsou podobná jejich vlastní planetě. Kdyby si však mohli dovolit užívat

za tímto účelem vlastní duchovní či duševní úroveň a její prostředky a metody bez ohledu na takzvaný přírodní čili vnější stupeň, byli by náhle schopni rozeznat a vnímat ohromnou činnost a přítomnost mnoha vysoce vyvinutých sentientních entit, které v dané chvíli zaujímají tento zvláštní prostor a čas v této jednotlivé dimenzi.

Avšak tyto vyšší stupně v lidských bytostech - a obzvláště ten nejnižší (duchovní) stupeň jsou pro ně uzavřeny z důvodů, které budou probrány v následující kapitole této knihy.

Další důležitou otázkou, která se musí uvážit, je účel, cíl a důvod pro stvoření sentientních entit obecně a lidských bytostí zvláště a všech jejich přírodních, duševních a duchovních stavů.

Než však pokročíme dál, je nutno nejprve opravit některé omyly, které existují v některých duchovních, mystických, náboženských a vědeckých pojetích na planetě Nula.

1. Je omylem předpokládat, že vnější forma či tělesný projev všech sentientních entit jsou stejné jako forma a projev lidských bytostí. Tato analogie je nesprávná. Některé mají stejnou či podobnou formu, některé ji nemají a některé se nepodobají ničemu lidskému.

2. Je omylem předpokládat, že všechny sentientní entity jsou odděleny a rozděleny na samčí a samičí, jak je tomu u lidských bytostí. Některé jsou, některé ne, ale všechny v sobě obsahují úplné sjednocení samčího a samičího principu, a tedy některé z nich jsou androgynní, jako je Nejvyšší.

3. Ze shora uvedeného omylu plyne omyl třetí: Je omylem předpokládat že způsob sexuálního styku a rozmnožování je u všech sentientních entit týž, jaký mají lidské bytosti na planetě Nula. U některých je, u některých není a u některých se nepodobá ničemu lidskému.

4. Je omylem předpokládat, že existuje pouze jeden duchovní svět. Ve skutečnosti je nekonečný počet a nekonečná variace duchovních světů zaujímajících stejné místo, ale v různých dimenzích, prolínajících se a prostupujících se navzájem a též existujících vedle sebe.

5. Je omylem předpokládat, že existuje jen jeden intermediální svět. Je jich tolik, kolik je duchovních světů, a jsou v přesné souvztažné pozici ke každému duchovnímu světu.

6. Je omylem předpokládat, že existuje pouze jeden fyzický hmotný Vesmír. Existuje nespočet vesmírů zabírajících stejné místo, ale různé dimenze, prolínajících se a prostupujících se navzájem a také existujících vedle sebe. Všechny vesmíry jsou v neustálé souvztažnosti se svými intermediálními světy a skrze ně s jim odpovídajícími duchovními světy.

7. Je omylem předpokládat, že mezi těmito všemi světy není žádné spojení a že existují navzájem odděleně, každý mimo všech ostatních. Ve skutečnosti nastávají, probíhají, stávají se a pokračují navzájem jeden ve druhém či vedle sebe se vši rozmanitostí vzájemných propojení a mostů. Především postupují jeden z druhého v souběžných diskrétních a spojitých následných krocích a nejnižšího do nejvyššího, tj. nejdříve duchovní, pak intermediální, a potom fyzický čili přírodní svět. Cokoli se stane v jednom, má kvůli vzájemnému propojení a vzájemné závislosti dopad a vliv na

všechny ostatní, prostřednictvím souvztažností a věčné přítomnosti Nejvyššího v nich všech a v každé a vši sentientní entitě, kde je Nejvyšší jako ve Svém vlastním.

8. Je omylem předpokládat, že to, co mají tyto světy a jejich sentientní entity společné, je vnější forma, vnější prostředí a vnější projev. Společné všem je to, že se odvozují z téhož zdroje - z Univerzálního a Absolutního vědomí Nejvyššího - a mají tutéž strukturu mysli, která je utvořena z Absolutní mysli Nejvyššího. Tudíž neustále se uvědomují, vnímají se a komunikují navzájem prostřednictvím uspořádání vlastní mysli, která se odvozuje z Absolutní mysli a Univerzální mysli každého jednotlivého světa. Protože je tato mysl stejná a má tutéž podobu, má tytéž způsoby a prostředky komunikování. Jazyk této mysli je tedy vše - univerzální. Komunikace tedy probíhá neustále řečí Niterné mysli, která se vymyká jakémukoli možnému pochopení ohraničenou myslí zevnějšího stupně čili myslí fyzického těla. Proto se tato komunikace odehrává bez uvědomělého vědomí lidských bytostí, které mají svůj vnitřní stupeň uzavřen z důvodu, který probereme později. Kdykoli se tento stupeň otevře, stane se tento fakt plně vědomým.

Nyní se vraťme k původnímu tématu. Při probírání důvodů, cílů a účelů stvoření sentientních entit v obecnosti a lidských bytostí zvláště je nutné postupovat následovně: Nejprve je třeba zvážit důvody, účely a cíle stvoření sentientních entit, které neprocházejí takzvaným přírodním stavem čili skrze fyzický vesmír. Pak se uváží obecné důvody, účely a cíle stvoření původních lidských bytostí; poté důvody, proč byly lidské bytosti nejprve stvořeny ve formě androgynní, a konečně, proč je bylo nutné v jistém bodě rozštěpit a oddělit do fyzické formy muže a ženy.

Jak bylo dříve uvedeno, ne všechny entity si zvolí projít přírodním stavem ve fyzickém vesmíru - je omylem to předpokládat. Proč je tomu tak, vysvětlují následující důvody, účely a cíle:

1. Stvoření se odehrává v postupném a souběžném uspořádání od nejniternějšího k zevnějšímu. Nejprve je stvořeno nejniternější prostředí, aby se do něj mohly promítnout a v něm projevit nejniternější ideje sentientních entit, které nastávají, probíhají a stávají se počtem těchto idejí. Nejniternější idea má v sobě též ideu zprostředkujícího a zevnějšího stupně bez nutnosti vytvářet tyto stupně mimo sebe. Prostředí, které je stvořeno pro tento druh sentientní entity, je třeba stvořit tak, aby přizpůsobovalo svůj nejniternější stav a proces idejí nejniternějšího bytí a jsoucna. Má tudíž formu a povahu tohoto nejniternějšího se všemi obsaženými faktory toho, že se následně postupně projeví postupně a odděleně. Je kopií prototypu pro všechna následná a souběžná stvoření; proto se nazývá nejniternějším. Svou povahou je takřka Absolutním, jako je Nejvyšší. Stvoření nejniternějšího stavu a procesu a jim odpovídajících sentientních entit je nutné, aby stvoření mohlo pokračovat a probíhat dále.

2. Nejvyšší je Sám/Sama řádem a zákonem v Sobě. Vládne všemu a všem Svou Absolutní prozřetelností ze Svého Absolutního prostředí, jak bylo dříve popsáno. Protože všechny sentientní entity a jejich prostředí odrážejí Jeho/Její atributy relativně k Jeho/Její Absolutní přirozenosti a k Jeho/Jejímu Absolutnímu prostředí, vládnou všemu, co je od Nejvyššího, v jejich vlastním prostředí a z něho. Každé prostředí se bez ohledu na jeho povahu musí udržovat, aby bylo funkční, účelné a užitečné. Jinak ztrácí vlastní funkci, účel a užitečnost. Každá entita je odpovědná za udržování svého prostředí. Uspořádání a existence všech ostatních prostředí závisí na správném udržování nejniternějšího prostředí tak, jak nejniternější prostředí závisí na Absolutním prostředí, které Nejvyšší neustále udržuje. Je tedy nutné mu přidělit vysoce kvalifikované, jedinečné a zvláštní sentientní entity, které splní tuto funkci bez

jakýchkoli těžkostí. Takže jsou za tím účelem na základě své svobodné vůle a volby stvořeny zvláštní entity a jsou umístěny do tohoto prostředí. Kvůli své povaze toho nejnítěrnějšího přesahují jakoukoli jinou úroveň a stupeň a nepotřebují se projevovat fyzicky v jakémkoli jiném světě či dimenzi, pokud si tak nezvolí. Tak či onak jsou však zde vždy přítomny povahou svého uspořádání, jsouce tím nejnítěrnějším všeho Stvoření od Nejvyššího, z něhož vše nastává, probíhá a stává se, aby to pokračovalo věčně.

3. Protože se Stvoření odehrává postupně a odděleně, jsou první stvořené sentientní entity při své povaze nejnítěrnějšího stavu užity jako základna či základ, z nichž se stvoří další následný a oddělený stupeň a jemu odpovídající sentientní entity. Takže pomáhají a slouží Nejvyššímu v Jeho/Její tvořivé snaze; bez nich by nebylo možné stvořit další následný a oddělený stupeň a jemu odpovídající sentientní entity.

4. Tyto sentientní entity přenášejí s zmírňují vyzařování a emanaci tepla a světla z Nejvyššího, které přichází z Jeho/Její Absolutní lásky a Absolutní moudrosti. Toto přenášení je nutné za účelem zmírňování. Kdyby teplo a světlo a intenzita jejich vyzařování a emanace byly stejné úrovně a stejného stupně jako v nejnítěrnější oblasti, nemohl by se stvořit žádný další následující a oddělený krok. Byl by pozřen Absolutnem Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího. Nejvyšší se tedy ze Své Absolutní milosti a Absolutní lásky i Moudrosti přizpůsobuje povaze každého následujícího stvořeného kroku. Toto přizpůsobení se vykoná prostřednictvím stvoření stupňů vnímavosti, které probíhají v posloupnosti od nejnítěrnějšího po nejzevnější. První sentientní entity jsou tedy stvořeny tak, že mohou přijmout první, nejsilnější dávku záření či emanace intenzivního tepla a světla z Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího. Protože však nejsou absolutními, ale jen takřka absolutními, tak jak jimi prochází láska a moudrost Nejvyššího, je její radiace a intenzita zmírněna jejich vzdálenější, relativní pozici vzhledem k Absolutnímu stavu a Procesu Nejvyššího. Takže jak tato láska a moudrost pokračuje skrze ně a z nich v dalším postupování, přizpůsobuje se stupni a úrovni jímavosti a vnímavosti následujícího kroku. Na každém následujícím stupni jsou sentientní entity stvořeny se stejným účelem v mysli, aby se Absolutní láska a Absolutní moudrost Nejvyššího mohla projevit v nekonečném počtu a nekonečné variaci sentience, úrovní, stupňů, forem, dimenzí atd.

Proto tento druh čijících entit nemusí procházet přírodním čili fyzickým stavem.

5. Jelikož Absolutní láska a Absolutní moudrost Nejvyššího absolutně touží dávat a sdílet absolutně tuto lásku a Moudrost, je nutno stvořit vhodné podmínky pro takové dávání a sdílení. Je nemožné přenášet Absolutní lásku a Absolutní moudrost v její Absolutní radiaci a Absolutní intenzitě k někomu, kdo není Absolutní. Proto byly stvořeny nejruznější úrovně, stupně, stavy, procesy, podmínky a prostředí atd. a byly obydleny sentientními entitami, jimž se má tato Absolutní láska a Moudrost přinášet na úrovni a stupni jejich receptivity, která je určena jejich pozicí vzhledem k Nejvyššímu v posloupnosti Stvoření. Jelikož je nekonečný počet a nekonečné varieta těchto úrovní, stupňů a posloupností bytí a bytostí, celkový součet vnímavosti těchto sentientních entit, které se postupně kumulují, se rovná Absolutnímu sdílení a Absolutnímu dávání. A jelikož u shora uvedených důvodů musí stvoření nastávat, probíhat a stávat se v následných a souběžných krocích z nejnítěrnějšího k nejzevnějšímu, každý stupeň musí být obydlen nejprve těmi sentientními entitami, které budou přenášet tuto sdílenou a obdrženou lásku a moudrost dalšímu následujícímu stupni, a tak přispívat k její Absolutní hodnotě. Tudiž každý krok má své sentientní entity, které se nemusí inkarnovat do fyzického čili přírodního stavu.

6. Jednou ze základních absolutních kategorií je Absolutní tvořivost. Absolutní tvořivá snaha nemůže být při své povaze omezena na jednu úroveň, jedno rozpoložení, jeden stupeň, stav, proces, jedno nastávání, probíhání a stávání se, jelikož toto vše je relativní k Absolutnímu tvořivému snažení Nejvyššího. Je tedy třeba stvořit nekonečný počet a nekonečnou rozmanitost takových podmínek, v nichž by se tato Absolutní tvořivá snaha mohla absolutně projevit v celkovém kumulativním součtu všech sentientních entit na všech úrovních, stupních a ve všech rozpoloženích jsoucna a bytí. Jelikož jsou všechny sentientní bytosti z Nejvyššího, mají v sobě tvořivou snahu - relativní k Absolutní tvořivé snaze Nejvyššího, již tyto bytosti tvoří. V tomto tvořivém snažení každé sentientní entity je Nejvyšší jako ve Svém vlastním, věčně takto tvořící v absolutním smyslu skrze kumulativní součet všech nekonečných počtů a variací tvůrčích snah všech sentientních entit, které jsou relativní k Nejvyššímu. Protože stvoření probíhá v postupných krocích od nejnižšího k nejzevnějšímu, je nutno, aby se nejprve obydlil nejnižší stupeň takovými sentientními entitami, které zahájí stvoření dalšího následujícího stupně Nejvyššího.

Protože přírodní čili fyzický stupeň je posledním krokem v posloupnosti stvoření tohoto jednotlivého globálního časového cyklu, je nemyslitelné, aby se sentientní entity umístily do posledního stupně dříve, než se stvoří nejnižší stupeň a jeho následující stupně a jim odpovídající sentientní entity. Bylo by to zvrácením řádu a nemožné. Žádné stvoření nemůže nastat, probíhat a stát se z nejzevnějšího vzhledem k nejnižšímu čili z „vnějšího“ vzhledem k „vnitřnímu“. Absolutní nejnižší, kterým je Nejvyšší, existuje a je sebou v sobě. Cokoli z něho nastává, probíhá a stává se, zaujímá pozici vnějším směrem – „vně“ toho „uvnitř“. Jelikož toto je Absolutní řád stvoření, nemůže vnější či zevní stupeň být a existovat jako prvotní, protože by jinak již nebyl vnějším, ale vnitřním čili tím „uvnitř“. Proto tedy stvoření probíhá postupně z nejnižšího k nejzevnějšímu a proto je nutné nejprve stvořit sentientní entity v postupné následnosti od nejnižší oblasti a úrovně k vnější čili k té nejzevnější úrovni či oblasti.

7. Jak je shora uvedeno, prvním krokem stvoření je stvoření nejnižšího stupně či kroku, který je nejvyšší úrovní blízkosti a největší mírou totožnosti s Nejvyšším. Tento první krok se může nazývat nejnižší úrovní jsoucna a bytí relativního k Nejvyššímu. Tento nejnižší stupeň si sám v sobě vytvoří svůj vlastní intermediální stupeň, z něhož je stvořena zevní forma či úroveň. Když je tento stupeň završen a pevně ustanoven a když je doplněn všemi potřebnými sentientními entitami, které v tomto stupni sídlí a tvoří z Nejvyššího, je připraven další následný krok, aby vstoupil do jsoucna a bytí.

Tvořivou silou a snahou nejnižšího stupně z Nejvyššího skrze jeho zprostředkující stupeň a z jeho nejzevnějšího čili vnějšího stupně vchází do jsoucna a bytí další stupeň se sobě odpovídajícími sentientními entitami. Vnější čili zevní stupeň nejnižšího kroku se tedy stává základnou a bází, na nichž se buduje další krok. Protože každý krok se buduje od nejnižšího k nejzevnějšímu, nejzevnější stupeň předešlého kroku se stává nejnižším stupněm kroku následujícího. Z tohoto nejnižšího stupně nově stvořeného kroku, který je nejzevnějším stupněm kroku předešlého, je stvořen nový intermediální stupeň a z něho vchází v jsoucno a bytí nový vnější čili zevní stupeň. Tento zevní stupeň se pak stává základnou a bází pro stvoření dalšího následného kroku, který vytváří ze sebe svůj vlastní nový zprostředkující stupeň a z něho svůj vlastní nový zevní čili vnější stupeň atd. Celý proces takto pokračuje, dokud nevstoupí do jsoucna a bytí jeho poslední stupeň či vrstva, což je přírodní čili fyzický stupeň, aby dovršil jeden cyklus času, který souvztáhá s celkovým uspořádáním duchovní organizace a se všemi jejími souvztáhnými faktory v jejich celosti. Jeden časový cyklus trvá přibližně jeden bilion

roků, než splní své poslání, pak začíná další cyklus vyššího duchovního řádu a uvědomění.

Všechny postupné a oddělené kroky ve Jsoucnu a Bytí a jim odpovídající sentientní entity jsou navzájem propojeny a závislé, vytvářejíce jednotu, kterou odrážejí Absolutní jednotu a Jednotu Nejvyššího.

Jelikož takto postupuje Stvoření od věčnosti na věčnost, je zřejmé, proč musí být a existovat entity, které neprocházejí přírodními, fyzickými stavy.

8. Principem a životem každé entity je láska a moudrost, relativní k Absolutní lásce a Absolutní moudrosti Nejvyššího. Samotným životem lásky a moudrosti není pouze přijímat, ale dávat a sdílet. Tím se udržuje život lásky a moudrosti a tím pokračuje. Sdílení, dávání a přijímání je jako vše ostatní ve Stvoření jak souběžné, tak následné. Přijímání této lásky a moudrosti z každého předcházejícího kroku a její přenos, tedy dávání a sdílení dalšímu následujícímu kroku, probíhá neustále plynule z Nejvyššího do prvního nejnižšího kroku a z něho a skrze něj do všech ostatních následujících kroků a jim odpovídajících souběžných stupňů. Bez tohoto přijímání, dávání a sdílení by nebylo žádného života a žádných následných kroků. Takže za účelem přijímání a předávání, které je dávaním a sdílením toho života, jenž je v esenci láskou a v substanti moudrostí, je třeba mít v nejnižším stupni Jsoucna a Bytí sentientní entity dříve, než jakýkoli takový přenos může nastat, probíhat a vstoupit do Jsoucna a Bytí v dalším následujícím kroku a v jemu odpovídajících sentientních entitách. Toto je jeden z důvodů, proč tu musí být entity, které nemusí projít přírodním čili fyzickým stavem.

9. Absolutní potence, Absolutní znalost, Absolutní dynamika a Absolutní moc se projevuje ve veškerém Stvoření v postupných krocích od nejnižšího k nejvyššímu a v jim odpovídajících souběžných stupních. Přenos této moci a znalosti v její celosti do jednoho kroku, jedné úrovně, jednoho stupně či jedné podmínky by byl pro tento krok nemožný a neúnosný. Tato moc a znalost se tedy musí zmírnit a přizpůsobit každému kroku v jeho stupních od nejnižšího až po nejvyšší, od jednoho kroku k druhému, čímž se této znalosti a této moci umožní, aby měla Absolutní hodnotu.

Sentientní entity nejnižšího kroku se stávají zdrojem moci, síly a poznání z Nejvyššího pro následující krok s jeho odpovídajícími sentientními entitami, které se pak stávají zdrojem moci, síly a poznání pro následující krok a jeho sentientní entity. Tak to pokračuje až po poslední, fyzický čili přírodní krok a jeho stupně a úrovně. Bez Bytí a Jsoucna předcházejícího kroku a jeho sentientních entit s jejich znalostmi, schopnostmi a silou by každý následný krok nemohl mít žádnou znalost, sílu a moc. Sám o sobě a v sobě by nemohl přežít.

10. Všechny kategorie, atributy, principy a jejich odvozeniny ve struktuře Nejvyššího mají absolutní povahu. Všechny sentientní entity jsou stvořeny ku podobě a obrazu Nejvyššího. Jsou navrženy tak, aby se staly přijímači všech těchto kategorií, principů, atributů Nejvyššího a jejich odvozenin. Protože však jakékoli stvoření bez ohledu na to, jak je dokonalé, bude vždy jen relativní k Absolutnímu, nemůže být nadáno plností obsahu Nejvyššího. Nejvyšší však samou Svou Absolutní přirozeností absolutně touží předat absolutně vše, co má. Jelikož se ani jedna úroveň či kondice, ani jeden krok či typ sentientních entit nemůže přizpůsobit takové absolutnosti - kvůli skutečnosti, že není Absolutní, je nutné stvořit nekonečný počet a nekonečnou rozmanitost těchto stupňů, úrovní, podmínek a typů sentientních entit pro přijímání této přirozenosti Nejvyššího v následných stupních a krocích. Celkový kumulativní součet všech těchto

receptorů v jejich relativní kondici je roven Absolutní hodnotě všech absolutních kategorií, principů, atributů a jejich odvozenin. Stvoření proto musí sledovat pořadí v posloupnosti od nejnižšího k nejvyššímu. Řád v posloupnosti přenášení vyžaduje, aby každý krok ve stvoření - od nejnižšího po nejvyšší - byl obydlen nejprve vědomě uvědomělými entitami, které přenášejí, jakož i přijímají tyto kategorie, neboť bez nich by nemohly vstoupit do jsoucna a bytí další následující krok či následný řád a jeho souběžné stupně. Je tudíž nemožné, aby sentientní entity počaly s přírodním čili fyzickým stavem.

11. Ačkoli Stvoření obecně sleduje linii posloupnosti z nejnižšího do nejvyššího, stvoření sentientních entit ve vztahu k jejich prostředí postupuje dle jiného řádu. Jakmile se z Absolutní lásky a Absolutní moudrosti ve všech jejich ohledech vynoří v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího idea prvotního nejnižšího kroku a jeho sentientních entit, je promítnuta do jsoucna a bytí následujícím způsobem: Nejprve je stvořeno prostředí tohoto kroku pro pohostinné přijetí těch sentientních entit, které dobrovolně vstupují do jsoucna a bytí tohoto jednotlivého kroku. Za druhé je stvořena vnější forma či nádoba z prvků tohoto prostředí a z idejí jejich subjektivních nejnižších a zprostředkujících stupňů. A za třetí je do té nádoby či těla promítnuto a umístěno nadělení Absolutních kategorií Nejvyššího tak, aby přizpůsobovalo Absolutní povahu těchto kategorií relativnosti stvořené sentientní entity s relativní hodnotou co možná nejblíží jejich absolutní hodnotě v Nejvyšším.

Jakmile se toto provede, je stejným způsobem jako sám první krok stvořen další krok v pořadí. Z nejvyššího stupně nejnižšího prostředí je tedy stvořeno prostředí pro následující další krok. Z tohoto prostředí a s pomocí ideje jemu odpovídajícího souběžného nejnižšího a zprostředkujícího stupně je stvořena nádoba či vnější forma jeho sentientních entit. Do ní je umístěno nadělení Nejvyššího procesem přenosu do entit předcházejícího kroku tak, že zmírnění všech kategorií nastává, probíhá a stává se přizpůsobené úrovni vnímání následujících sentientních entit.

Každé stvořené prostředí je stvořeno s ohledem na přijetí sentientních entit a jim odpovídajících povah. Sentientní entity nejsou stvořeny kvůli prostředí, ale prostředí je stvořeno kvůli nim. Takže cokoli existuje ve všech dimenzích, sférách, úrovních, stupních a krocích ve všech vesmírech a duchovních a zprostředkujících světech, existuje pro sentientní entity a z nich. Jimi a skrze ně Nejvyšší projevuje Sám/Sama sebe v Absolutním smyslu.

Protože není možný jakýkoli přenos mezi prázdnými prostředími (Nejvyšší je Absolutně žijící a sentientní entitou ve Svém vlastním Absolutním prostředí a žádá se tedy, aby se to vše přenášelo do téhož obsahu a téže formy a skrze něj a ni, který a která je relativní k Jeho/Její Absolutní sentientní přirozenosti), vcházejí sentientní entity, pro které je toto prostředí stvořeno, do bytí a jsoucna nadělením Nejvyššího za tímto obecným účelem. Protože v tomto obecném smyslu musí stvoření sledovat řád posloupnosti od nejnižšího kroku k nejvyššímu s jejich odpovídajícími souběžnými stupni, je nutné jako první stvořit sentientní entity nejnižšího kroku a jejich prostředí před tím, než vstoupí do jsoucna a bytí jakýkoli jiný následující krok s jeho odpovídajícími sentientními entitami.

12. Jak už bylo uvedeno, každý předcházející krok se stává bází a základnou dalšího následného kroku. Všechny stupně, formy, struktury a dynamiky jednoho postupného kroku odvozují svůj původ z uspořádání a pohybu kroku předcházejícího. Je to absolutní souvztažnost všech událostí předcházejícího kroku a dalšího následujícího kroku po celé cestě dolů po linii k poslednímu čili přírodnímu kroku. Cokoli se

odehraje ve stupni nejniternejším, má svůj souvztažný význam ve všech následujících stupních až po poslední, přírodní čili fyzický stupeň. Souvztažný význam je přizpůsoben úrovni, stupně a jazyku každého následujícího stupně, jak sestupují po linii.

Protože zahájení jakékoli aktivity je možné jen „uvnitř“ čili v nejniternejším stupni či rozpoložení (kvůli povaze skutečnosti, že cokoli se stane, má původ s nejniternejším a postupuje skrze zprostředkující, aby se to stalo v nejzevnějším čili „vně“), jsou všechny činnosti a události v každém následujícím kroku jsoucna a bytí nemožné bez jejich souvztažného zahájení v nejniternejším kroku.

Toto tvrzení vyžaduje další vysvětlení: Všechny vědomě uvědomělé entity jsou podobou a obrazem Nejvyššího. Nejvyšší je absolutně v Sobě a Sebou. Cokoli nastává, probíhá a stává se, koná tak z „vnitřku“ do „vnějšku“. Výsledek jakéhokoli nastávání, probíhání a stávání se se projevuje ve „vně“ toho „uvnitř“. Takže „vně“ nemůže být a existovat mimo „uvnitř“. Je nutno mít „vně“, aby tak byl možný přenos a projev toho „uvnitř“ do toho „vně“. Ve „vně“ nastává, probíhá a stává se projev a přenos všech výsledků aktivit a událostí „uvnitř“, a ty se tak stávají skutečně reálnými. To je důvodem toho, že Stvoření vždy jest. Nebylo ani nebude, ale vždy jest.

Proto může každý vědět, proč se Nejvyšší nazývá Absolutním Stvořitelem a Absolutním Stvořením v Sobě a Sebou. On/Ona je tím nejniternejším všech vědomě uvědomělých entit ke stupni a úrovni jejich schopnosti přijímání ve vztahu k Jeho/Její Absolutní přirozenosti.

Z toho nejniternejšího čili „uvnitř“ nastává, probíhá a stává se vše v tom, co je „vně“ čili nejzevnějším, v následných krocích až po nejzazší stupeň či úroveň vnějškovosti. Veškeré stvoření sentientních entit a jejich prostředí je uspořádáno dle tohoto pravidla, neboť jsou všechny vybudovány z Nejvyššího, kdož je takovým (vnitřním k vnějšmu). Ve skutečnosti je cílem a účelem stvoření Nejvyšším stvoření něčeho, co může obsahovat všechny výsledky těchto nejniternejších „niterných“ Absolutních aktivit a Absolutních událostí v Absolutním smyslu, což se podobá touze stvořit jinou sentientní entitu, která by se ve všech ohledech mohla rovnat Absolutní přirozenosti Nejvyššího, aby tak mohlo nastat, probíhat a stávat se právě Absolutní dávání, Přijímání, Sdílení a Oplácení. Jelikož je to samo o sobě nemožné (neboť každá entita je stvořena, a tudíž je relativní vzhledem ke svému stvoření či Stvořiteli, je nutno stvořit nekonečné počty a variace sentientních entit a jim odpovídajících prostředí, aby se tak mohly v kumulativním součtu svých jsoucna a bytí přizpůsobit Absolutním kvalitám Nejvyššího. Je tedy každá jednotlivá sentientní entita stvořena a každý následný krok se všemi jemu odpovídajícími entitami a simultánními stupni stvořen jako relativní kopie Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Protože je Nejvyšší Absolutním „uvnitř“ a Jeho/Její stvoření je Absolutním „vně“, všechny sentientní entity a jim odpovídající kroky odrážejí tento řád a jsou z „uvnitř“ do „vně“.

Toto je pravdou o jedné sentientní entitě zvlášť, jednom postupném kroku jako celku nebo o všech postupných krocích v jejich celku se všemi jejich odpovídajícími souběžnými stupni.

Z tohoto plyne následující důležitý duchovní zákon:

Každá individuální sentientní entita je kopií relativní k Nejvyššímu. Všechny sentientní entity, které jsou uvnitř jednoho postupného kroku a jeho souběžných stupňů vzaty dohromady, jsou jednou takovouto kopií relativní k Nejvyššímu. Všechny postupné kroky od samotného prvotního čili nejniternejšího po sám poslední čili nejzevnějším se

všemi jejich souběžnými stupni jsou jednou takovou kopií relativní k Nejvyššímu. Absolutní kumulativní součet všech jsoucna a bytí je tedy jednou Absolutní sentientní kopií Nejvyššího, do které se mohou absolutně přenést všechny Absolutní aktivity a Události v Nejvyšším. Takže Nejvyšší má možnost pro Absolutní sdílení, Dávání, Přijímání a Absolutní opláčení někomu a s někým, kdo je ve svém celkovém souhrnném součtu absolutní jako Nejvyšší, protože je přesně jako On/Ona s jedinou odlišností, že je tím „vně“ Jeho/Jejího „uvnitř“. A jelikož toto „vně“ nastává, probíhá a stává se z „uvnitř“ Nejvyššího, Nejvyšší je nyní „uvnitř“ tohoto „vně“ v absolutním smyslu. Z něho se může věčně udržovat život toho „vně“ Absolutní přítomnosti Nejvyššího v jeho „uvnitř“.

Takže je ustanovena cesta pro Absolutní vzájemnost.

Připomíná to komunikaci mezi dvěma stejně vybavenými lidmi, kteří si mohou navzájem stejně oplácet to, co jeden nabízí tomu druhému. To je chtěním, touhou a přáním pravé lásky a moudrosti a v absolutním smyslu je to touhou a chtěním Absolutní lásky a Moudrosti Nejvyššího. Tudíž se Nejvyššímu jeví veškeré Jeho/Její Stvoření jako jedna dokonalá sentientní entita, s níž může mít vztah, jako se Sobě rovnou, protože především je Jeho/Její „vně“, v němž od věčnosti do věčnosti sídlí Jeho/Její „uvnitř“.

Kvůli tomuto uspořádání nastává počátek jakékoliv aktivity v nejniternějším kroku a pak postupuje všemi následnými kroky ve jsoucnu a bytí, dokud se nestane realitou v posledním, fyzickém čili přírodním kroku. Její realita se přenáší zpět ze zevnějšího kroku skrze všechny jemu předcházející do jejího nejniternějšího kroku po linii souvztažností, a tak je vytvořena báze a základna pro započetí nové aktivity, nového dění a nového tvůrčího počínání. Toto nové tvořivé úsilí je pak opětovně přeneseno dolů po linii k poslednímu kroku, kde se realizuje, takže opakuje tento proces vždy s novým uvědoměním nového poznání, nové realizace, nové iniciace a nového tvůrčího úsilí. Ačkoli tento proces probíhá navždycky, jeho obsah není nikdy stejný. Toto je tedy třeba zformulovat v následující duchovní zákon:

Nejvyšší Sám/Sama Sebou a „uvnitř“ Sebe Samého/Samé neustále tvoří něco nového za účelem jeho přenášení do „vně“ Sebe Samého/Samé, kde se to procesem nástupnictví a oddělování neustále uskutečňuje a stává realitou.

Jelikož je toto zákon a postup stvoření, je nutné mít sentientní entity od samého počátku stvoření do jeho posledního kroku v jednom úplném časovém cyklu. Protože stvoření probíhá z nejniternějšího k nejzevnějšímu, jsou sentientní entity, které nemusí projít přírodním, fyzickým stavem, pokud si tak samy nevolí.

13. Stvoření nastává, probíhá a stává se v následném pořadí z nejniternějšího k nejzevnějšímu v jednom cyklu času. Avšak totéž pořadí sleduje proces stvoření všech časových cyklů; všechny nastávají, probíhají a stávají se z nejniternějšího cyklu k nejzevnějšímu, kterého nelze dosáhnout navěky kvůli Absolutní povaze Nejvyššího. Prostřednictvím svých předcházejících cyklů je nejzevnější cyklus času vždy stávající se. Jeden časový cyklus se v pojmech lidských tvorů na planetě Zemi rovná přibližně jednomu bilionu roků. Tento čas se vztahuje pouze k nejzevnějšímu stupni čili fyzickým vesmírům.

Každý časový cyklus je reprezentací a souvztažností jednoho duchovního stavu a procesu, který je přinášen do Stvoření v absolutním smyslu. Když v rámci tohoto cyklu vyčerpá svou užitečnost, stává se bází a základnou rozvoje vyššího duchovního řádu jeho stavů a procesů. Takto vchází do jsoucna a bytí nový časový cyklus. Protože je

ale vybudován na výsledcích, aktivitách, zkušenostech a událostech cyklu předcházejícího, je tento předcházející cyklus bází a základem pro vše, co nastává, probíhá a stává se v následujícím cyklu. Takže všechny sentientní entity, které se účastnily jsoucná a bytí předcházejícího časového cyklu, se MUSÍ zachovat na věčnost na všech úrovních svých kroků neboť z nich a z kumulativního součtu všech jejich zkušeností a tvůrčích počinů je vybudován cyklus nový se všemi jeho sentientními entitami a jim připadajícími prostředími.

Ve své povšečnosti se stávají nejnítěrnějším stupněm nadcházejícího cyklu. To znamená, že předcházející časový cyklus se ve svém celku stává nejnítěrnějším stupněm následujícího cyklu, z něhož se buduje jeho vlastní nový intermediální a fyzický čili přírodní stupeň. Takže každý časový cyklus je od nejnítěrnějšího po nejzvěnější nitrem následujícího časového cyklu svými následnými a souběžnými souvztažnými stupni a skrze ně.

Protože nejnítěrnější stupeň každého následného stupně je kumulativním součtem všech zkušeností, znalostí a dostižení předcházejícího cyklu, je možné budovat v tomto novém cyklu vyšší duchovní stav a uvědomění, kterým se stále více a více přibližuje k Absolutnímu jsoucnu a Absolutnímu bytí Nejvyššího. Takže každému následujícímu cyklu času je díky jeho předcházejícím cyklům a jejich dostižením a tvůrčím počinům umožněno dosáhnout vyššího stupně duchovnosti a uvědomění, který jej činí dokonalejším ve všech ohledech a pokročilejším co do úrovně blízkosti a míry totožnosti s Nejvyšším.

Kvůli Absolutní povaze Nejvyššího pokračuje tato tvůrčí snaha věčně. Absolutní láska a Absolutní moudrost Nejvyššího se může přenášet v Absolutním smyslu jen Absolutním počtem a Absolutní variací tvořivého počinání. Jelikož Nejvyšší působí v každém prostoru a čase bezprostorově a bezčasově - Nejvyšší je Absolutně bezprostorový a Absolutně bezčasový, a tedy vždy přítomen v Absolutním smyslu všude a v jakémkoli čase - pociťuje veškerá Svá stvoření od věčnosti do věčnosti jako nastávající, probíhající a stávající se zde a nyní. V celkovém souhrnném součtu jejich jsoucna a bytí se Mu/Jí jeví jako jedna dokonalá Absolutní sentientní entita, již je On/Ona s to dávat a s níž je s to sdílet, navzájem přijímat a oplácet v absolutním smyslu.

Toto je jedno z největších tajemství toho, jak Absolutní Nejvyšší se Svými Absolutními hodnotami může mít v absolutním smyslu vztah se Svým Stvořením, které je k němu relativní. Protože je každý v posloupnosti kroků a časových cyklů v každém a jelikož Nejvyšší je Sám Sebou a v Sobě v nejnítěrnějším, tak se každý od věků na věky účastní skrze nejnítěrnější úroveň Jeho/Její vlastního bytí a jsoucna ve zkušenostech kohokoli jiného. Tímto způsobem zkušenosti je každý přijímatelem Absolutních hodnot Nejvyššího v jejich Absolutním smyslu.

A jelikož prožívání může probíhat ve všech aspektech a věčně pouze po linii z nejnítěrnějšího k nejzvěnějšímu, je nutné mít sentientní entity na všech úrovních a krocích jsoucna a bytí a ve všech časových cyklech od samého prvního kroku až po poslední a uvnitř každého cyklu v jejich následném a odděleném pořadí. Je zřejmé, že žádné jiné prostředky by nemohly zajistit ztělesnění možnosti účastnit se v Absolutním smyslu a s Absolutní hodnotou Absolutního sdílení, Dávání, Přijímání a Oplácení s Nejvyšším. Z tohoto opětovně vyplývá Absolutní hodnota každé sentientní entity.

Takže mnoho sentientních entit nemusí nikdy inkarnovat do fyzického čili přírodního stavu.

14. Každá sentientní entita v sobě nosí všechny principy femininity a maskulinity relativní k jejich Absolutnosti v Nejvyšším. Odehrává se neustálá vzájemná interakce, výměna a sjednocování obou těchto principů. Výsledkem tohoto procesu je tvořivost, která začíná v nejníternějším stupni a vyzařuje k nejzevnějšimu stupni v každé sentientní entitě a v každém následujícím kroku. Výsledkem této interakce, výměny a jednoty je velké potěšení pro všechny sentientní entity, neboť v ní naplno prožívají vlastní stvoření.

Proces interakce, výměny a sjednocení se může vnímat jako styk a na nejníternější úrovni jako sexuální styk. Kvůli jedinečné přirozenosti principů femininity a maskulinity je pravý sexuální styk mezi těmito dvěma principy v jejich odpovídajících zevních formách mužskosti a ženskosti možný jen tehdy, jsou-li tyto formy fyzicky odděleny. Jeden princip sám o sobě bez druhého principu by nemohl vyústit v tvořivý proces, a tedy by nemohl žít. Jsoucno - femininní princip – nemůže být bez svého bytí - maskulinního principu; bytí - maskulinní princip nemůže být bez svého jsoucna - femininního principu. Takže odděleně, samy o sobě, nejsou. Jsou pouze jedním skrze toho druhého a tím druhým navzájem.

Kvůli souvztažným faktorům principů maskulinity a femininity, které se promítají zaujetím v mužském a ženském těle do některých úrovní Stvoření, je pravý sexuální styk možný jen mezi mužem a ženou a ženou a mužem. Všechny ostatní způsoby sexuálního styku jsou neproduktivní, netvořivé, nevyvážené a nemají žádný souvztažný význam. Proto nemají žádné obecné užití. Homosexualita lidských bytostí na planetě Zemi je výsledkem lidského duchovního a z něho vyplývajícího emočního a fyzického úpadku a nemá žádnou základnu v nejníternějších stavech, procesech, úrovních, krocích a stupních.

Jakmile se navzájem vymění aktivity každého principu, akt přijetí a dávání má za výsledek nejzazší vyvrcholení, které souvztaží s vyvrcholením a orgasmem v průběhu sexuálního styku a je jeho základem a bází. Toto vyvrcholení je následkem neustálé výměny všech činností ve femininním a maskulinním principu, aby se mohlo takto odehrát stvoření nových idejí, nového poznání, nových pocitů a nové motivace atd., zahajující tak počátek a existenci nového následujícího uspořádání.

Takže stvoření každého následného kroku se odehrává procesem interakce, výměny a unifikace všech aktivit principů femininity a maskulinity ve všech sentientních entitách a mezi nimi. Toto je pravý univerzální význam sexuality a sexuálního styku.

Protože veškeré Stvoření sleduje linii od nejníternějšího k nejzevnějšimu v postupném pořadí, není u sentientních entit na každé duchovní a intermediální úrovni možný zrod žádného následného kroku bez interakce, výměny a sjednocení všech aktivit principů femininity a maskulinity kroku předcházejícího. Tak se opět ukazuje na existenci sentientních entit, které nemusí projít přírodním, fyzickým stupněm.

Tento postup stvoření vyvěrá z Nejvyššího, který tvoří procesem Absolutní interakce, Absolutní výměny a Absolutního sjednocení Absolutních aktivit Jeho/Její absolutních principů Femininity a Maskulinity.

Takže každý předcházející krok se stává rodičem každého následujícího a každý následující je dítětem každého předcházejícího. A protože Nejvyšší dává tímto procesem zrod všemu stvoření, je Absolutní matkou a Absolutním otcem všemu od věčnosti do věčnosti. Není ničeho a nikoho mimo Jeho/Ji.

15. Stvoření všech sentientních entit a jim připadajících prostředí se odehrává Absolutní volbou Nejvyššího v Jeho/Její Absolutní svobodě a Nezávislosti. Kvůli tomu

je všem sentientním entitám poskytnuta možnost volby být tím, čím jsou, a existovat tak, jak existují ve svém vlastním prostředí, svobodně a nezávisle. Jak z vlastní volby přijmou své vlastní jsoucno a bytí volby, přinesou tento postoj postupně z nejnižšího až po nejvyšší stupeň, úroveň či krok. Takže na jejich vlastní svobodě a nezávislosti a výsledném výběru je závislá svoboda a nezávislost i výsledná volba každého následujícího kroku. Bez tohoto počínání by žádná následná sentientní entita ze své vlastní volby nemohla být ani existovat svobodně a nezávisle. A bez této svobody, nezávislosti a volby by nebylo žádného života a stvoření.

Protože veškeré stvoření nastává; probíhá a stává se v pořadí od nejnižšího k nejvyššímu, je nutné nejdříve stvořit svobodné a nezávislé entity schopné volby v nejnižším stupni, aby tak mohl neustále a bez jakéhokoli přerušení plynout a pokračovat přenos této svobody, nezávislosti a volby z Nejvyššího postupně až do poslední úrovně. Tudíž ne všechny číjící entity musí projít přírodním stavem.

16. Nejvyšší je samou Svou povahou Absolutní prozřetelnost sama. Jelikož se všechno Jeho/Její působení odehrává v bezčasové a bezprostorové kondici, je přítomen ve všem a zná vše, co se odehrává v jakémkoli čase, prostoru i rozpoložení na jakékoli úrovni a v jakémkoli následném kroku jsoucna a bytí od věčnosti k věčnosti. Působení Absolutní prozřetelnosti je vždy „uvnitř“ a probíhá z „uvnitř“ k „vně“. Kvůli postupnému sledu této prozřetelnosti nastává, probíhá a stává se u každé sentientní entity a skrze ni působení celkového kumulativního součtu všech sentientních entit a jim odpovídajících prostředí, existujících od věčnosti k věčnosti, od nejnižšího kroku až po nejvyšší čili vnější krok přírodního čili fyzického stupně.

Jelikož je nejnižší stupeň každé sentientní entity nejzákladnějším sídlem a místem pro Nejvyššího, v němž sídlí v postupném a souběžném uspořádání jako ve Svém vlastním, umožňuje Mu/Jí to přítomnost a vládu v každém a všem od věčnosti do věčnosti v Absolutním smyslu a věčně. Takže každý následující krok je ovládán Nejvyšším skrze sentientní entity ze všech předcházejících kroků a těmito entitami. Přítomnost Nejvyššího v Nejvyšším kroku a stupni by byla nemožná bez jsoucna a bytí nejnižšího stupně a kroku a jim odpovídajících sentientních entit. Důvodem je to, že veškerá vláda probíhá z „uvnitř“ k „vně“. „Vně“ neexistuje samo o sobě ze sebe, ale jen z toho „uvnitř“. Jakékoli vynechání jakékoli úrovně či jakéhokoli kroku v pořadí by tudíž vytvořilo úplnou dezorganizaci vedoucí nakonec k zastavení života. Tudíž by žádná sentientní entita zevnějšího kroku a stupně nemohla být a existovat bez sentientních entit nejnižšího kroku a jeho nejnižších stupňů a jejich následovníků.

Máme-li stanoveny důvody, účely a cíle pro stvoření sentientních entit obecně, je nutno nyní uvážit zvláštní důvody, cíle a účely stvoření lidských bytostí na planetě Zemi. A aby se této záležitosti plně porozumělo, je důležité se nejprve zabývat postupem, jakým byly lidské bytosti stvořeny a jakým se objevily na této planetě.

V jednom bodě před tím, než započal prostor a čas, postřehl Absolutní proces myšlení Nejvyššího, že někdy v čase a prostoru, v jednom časovém cyklu by se mohla položit v celém všeuniverzálním vědomí otázka a objevení se této otázky by nutně vyžadovalo odpověď. Jakékoliv objevení se takové otázky iniciuje proces jejího nastávání, probíhání a stávání se, a tudíž jakoukoliv vhodnou odpověď na tuto otázku je možno poskytnout jen příkladem. Plná realizace tohoto všeho je možná jen prostřednictvím přírodního stupně, aby tak zkušenost měla plný dopad po všech duchovních a intermediálních světech, po všech vesmírech, dimenzích a jim odpovídajících světech,

galaxiích, slunečních systémech a planetách bez ohledu na to v jakém jsou časovém cyklu.

S tímto v mysli se v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího z Jeho/Její Absolutní lásky a Absolutní moudrosti vynořuje idea, plán a schéma. Jakmile nastalo vynoření se této ideje, tohoto plánu a schématu, postupuje ke svému stávání se, tj. ke své realizaci. Proto je stvořen vhodný čas, vesmír, vhodná galaxie, sluneční soustava a planeta a zahajuje se příprava této planety na přijetí lidských bytostí. Za tím zvláštním účelem je utvořena náležitá atmosféra a stvořeno vhodné životní prostředí. Nezáleží na tom, kolik milionů či miliard roků to vyžadovalo, neboť Nejvyšší působí z Absolutní bezčasovosti a Absolutní bezprostorovosti a je přítomen v každém čase a prostoru. Dalším krokem v této proceduře bylo stvoření a příprava prototypu či obtisku, z něhož by se mohla stvořit vhodná forma vnějšího stupně čili lidského těla. Proto je započat na planetě Zemi vývoj nesentientních životních forem, aby se vyvinula a použila zevní forma nejvhodnější a nejlepší z možných pro tento účel. Tak se tedy objevují všechny druhy rostlinstva a zvířecích forem. Ty postupují po evoluční linii, dokud se nevynoří zvířecí forma, která je nejbližší podobou té, jakou má lidské tělo. Touto formou je opici podobný nesentientní tvor. Jakmile se zajistí, že tato fyzická forma opici podobného tvora je nejvhodnější z hlediska vtělení lidských bytostí, linie vývoje forem se zastaví a dále nepokračuje. V tomto bodě je podle tohoto prototypu - ne z tohoto prototypu - vybudováno i z prvků Země a ze zvláštních idejí nejnítěrnějšího a intermediálního stupně lidských bytostí jejich fyzické tělo, aby se mohly pohodlně přizpůsobit tomuto prostředí. Toto fyzické tělo se stává vnějším stupněm lidských bytostí. Protože je vytvořeno z prvků Země a jeho podstata je utvořena z idejí nejnítěrnějšího a zprostředkujícího stupně, může se nazývat lidským přírodním stupněm. Je daleko dokonalejší než prototyp opici podobného tvora. Jak z tohoto lze vidět, není tu na Zemi žádná přirozená spojnice mezi stvořením lidského těla a jakékoli zvířecí formy včetně samotného prototypu, neboť lidské tělo nebylo vyvinuto z opic, ale z prototypu.

Proto je snaha vědců nalézt tuto spojnicí marná. Bez ohledu na to, co v tomto smyslu našli či naleznou, je a bude to jen aproximací lidské formy, ale ne pravou spojnicí či spojovacím článkem.

Jakmile je připraveno fyzické tělo, je do něj promítnuto nadání a osvětlení od Nejvyššího s ohledem na tuto zvláštní ideu Jeho/Jejího Absolutního procesu myšlení a nastává, probíhá a stává se její plná realizace a inkarnace. Touto jedinečnou projekcí se toto nadání stane u každé lidské bytosti jejím nejnítěrnějším čili duchovním stupněm, který je nazýván jejím duchem. Jím, z něho a skrze něj je lidská bytost pravou lidskou bytostí. Protože tento nejnítěrnější stupeň je z Nejvyššího, jsa Jeho/Její nadáním, obsahuje všechny kategorie, principy, atributy a odvozeniny Nejvyššího relativně pouze k Jeho/Její Absolutní přirozenosti. Protože Nejvyšší vždy jest a je Sám o Sobě životem, také jakákoliv z Jeho/Její idejí žije a je naživu věčně. A protože Nejvyšší je Absolutním „Já jsem“, jakákoliv idea či myšlenka, která povstane z tohoto „Já jsem“, se stane „já jsem“ relativním k Absolutnímu „Já jsem“, a tak je každá lidská bytost sebeuvědomělou sentientní bytostí. Idea lidské bytosti inkarnovaná v tomto zvláštním fyzickém těle se tedy stává živoucí sentientní entitou, pravou podobou a obrazem Nejvyššího, z Něhož/Ní nastává, probíhá a stává se. Z nejnítěrnějšího stupně a jeho zvláštních jedinečných idejí je stvořen intermediální čili vnitřní stupeň lidské bytosti, který se nazývá její mentalitou čili duší. Protože její ideje jsou jedinečné, zvláštní a neopakovatelné, je každá lidská bytost stvořena jako jedinečná a s jedinečným vzezřením.

Jelikož jsou tedy lidské bytosti pravým nadáním Nejvyššího, nevyvinuly se ve svém původním zjevu na planetě Zemi duchovně ani duševně ani emocionálně či

intelektuálně nebo fyzicky ze žádné jiné známé formy nesentientního pozemského života. Z tohoto je možno vidět, teorie vývoje lidských bytostí z opic navrhovaná Darwinem a Jeho následovníky je nesprávná. Správně předpokládali evoluci nesentientních druhů do okamžiku, než se objeví lidské bytosti. Ale nepochopili, že vědomé uvědomění se nemůže vyvinout a probíhat vývojem z nesentientních forem života. To je důvodem, proč po mnoho tisíců let nenastaly žádné přirozené evoluční změny v žádné nesentientní formě od nejnížší až po nejvyšší a proč žádná nesentientní entita neprokázala sklon stát se sentientní. (Stále sice nastávají mutace, ale jen v rámci druhu, nikdy ne mezi druhy. Dostatečně zajímavé mutace doposud nastávají jen v rámci tzv. negativních druhů.) Většina z nich se stala jen velmi vzdálenou aproximací pravé čivosti.

Čivost je nejniternějším duchovním stavem majícím svůj zprostředkující stav pro přenos všech svých hodnot od Nejvyššího, z něhož je stvořen stav nejzevnější. Protože každý stav v sobě obsahuje tvůrčí snahu, nejzevnější stav může počínat své vlastní životní formy silou tvořivosti, která je do něj vstřípena z nejniternějšího stupně. Nicméně není schopen počít či vyvinout čivost, protože nejzevnější stupeň sám o sobě a ze sebe nevlastní žádnou vědomou uvědomělost, a tudíž ani žádnou nemůže produkovat. Všechny jeho životní formy jsou tedy nesentientní. Tyto nesentientní formy naplňují svou užitečnost a funkci vzhledem k potřebám lidských bytostí a k udržování vhodné ekologie přirozeného lidského životního prostředí, aby bylo takové, jak se původně zamýšlelo.

Toto je tedy základní postup, jakým byly původně stvořeny lidské bytosti. Z této procedury je možno opět a zas vidět, že lidské bytosti ve své esenci a substanci byly, jsou a vždy budou zcela, úplně a naprosto absolutně duchovními bytostmi. Obsahují v sobě, jako všechny jiné sentientní entity, všechny tři úrovně a stupně: Nejniternější stupeň - ducha; intermediální stupeň - mentalitu čili duši; a nejzevnější stupeň - tělo.

Objevení se lidských bytostí na planetě Zemi jako výsledek nadání Nejvyššího se událo přibližně před sto čtyřiceti miliony roky pozemského času. Simultánně se objevily čtyři miliony lidí. Všechny tyto čtyři miliony původních lidí byli androgynové. Jejich fyzický zjev byl odlišný od současných lidí. Jejich průměrná výška byla kupříkladu přibližně čtrnáct stop a jejich průměrná váha okolo pěti set liber. Protože všichni byli plným naděním od Nejvyššího, měli přímo k dispozici všechny znalosti univerzálního vědomí, shromážděné v něm do té doby v rámci probíhajícího časového cyklu. Všechny úrovně a stupně jejich mysli byly otevřené a navzájem propojené tak jako přístup ke všem úrovním a krokům ve Stvoření, které předcházely jejich kroku. Byli tudíž od nejniternějšího až po nejzevnější ve stálém kontaktu a komunikování s duchovním světem, zprostředkujícím světem a přírodním světem se všemi jejich dimenzemi a souběžnými existencemi.

Jelikož jim byly k dispozici všechny znalosti a jejich využití, byli od prvního okamžiku svého objevení se duchovně, duševně i fyzicky plně vyvinuti. Zároveň byli kvůli svému postupu k veškerému dosavadnímu poznání ve všeuniverzálním vědomí tohoto časového cyklu od počátku vysoce nadáni psychicky (schopností ovládat mysl), vědecky a technologicky. Poznali všechny zákony, kterými se řídily duchovní, intermediální i fyzický svět. Všichni byli tudíž členy duchovní, intermediální, univerzální, galaktické a všekosmické rodiny. Byli v neustálém kontaktu se všemi galaxiemi a solárními systémy jejich vlastního vesmíru jak psychickými a duchovními prostředky, tak i prostředky technologickými - prostřednictvím mezihvězdného cestování. Nebyli ohraničení rychlostí světla. Jelikož duchovní zákony předcházejí zákony přírodní, nebylo těžké překročit světelnou rychlost. Navštěvovali mnoho jiných světů a byli navštěvováni z mnoha jiných světů mnoha sentientními entitami. Přimo

komunikovali s Nejvyšším, pomáhající a sloužící Mu/Jí v přípravě zvláštních okolností na planetě Zemi, k nimž byla předurčena před počátkem času.

Když se inkarnovali na planetě Zemi, tato měla jiné uspořádání. Byl na ní jen jeden velký kontinent uprostřed oceánu, který měl stálé mírné příjemné teplé klima. Tehdy neexistovaly žádné negativní ani nebezpečné rostlinné či živočišné formy. Lidé byli tehdy dokonale zdraví, choroby a nehody byly neznámé. Jejich průměrná délka života byla okolo pěti tisíc let. Populace zůstávala stejná a nepřesáhla původní počet. Nebylo žádného rozmnožování. Když někdo splnil poslání a účel svého bytí na planetě Zemi, prostě opustil své tělo a přesunul se do intermediálního světa, aby se zvažily jeho ideje a ohodnotily jeho zkušenosti. Poté, co jedinec učinil rozhodnutí ohledně svého dalšího umístění a místa v duchovním světě, přesídlil tam k trvalému pobytu, aby zde plnil povinnosti původně přijaté na planetě Zemi. Touto povinností bylo udržovat spojující článek, linii a kontakt s lidmi na Zemi s ohledem na plán a schéma, pro který se v rámci Absolutního stavu a Absolutního procesu Nejvyššího lidé dobrovolně rozhodli dříve, než započal čas. Plněním této povinnosti se mohla udržovat neustálá všezahrnující souvztažnost všech úrovní a kroků jsoucna a bytí s lidmi na Zemi, umožňující jim pokračovat v plnění jejich cíle a účelu v rámci původního plánu.

Kvůli jejich jednotnému účelu a přístupu ke všemu poznání hovořili původní lidé na Zemi jednou univerzální řečí, kterou se hovoří ve všech úrovních, krocích a dimenzích veškerého jsoucna a bytí. Byli jedním národem, jedním lidem. Jejich řeč byla niterná a nepoužívala jejich hlasivky.

Uspořádání jejich vlády bylo podle vzoru uspořádání vlády v duchovním světě. Ta sestávala ze sedmi členů Nejvyšší rady, z nichž každý byl vybrán Nejvyšším, předsedajícím vždy této radě jako Prezident. Sedm členů si bylo rovno navzájem a v tom, co v radě zastupovali. Každý člen představoval odlišnou důležitou aktivitu lidského života. Všechny tyto činnosti se shledávaly rovnocennými a nebylo žádné rivality, žárlivosti a ambice považovat se ve srovnání s ostatními za lepšího. Všechny negativní emoce byly tehdy neznámé. Nebyla tu ani zkušenost či poznání negativních emocí, která by byla k dispozici v univerzálním vědomí. Neboť vše, co bylo přeneseno do univerzálního vědomí, přicházelo tehdy v nejzazším a absolutním smyslu z Nejvyššího. Nejvyšší, jsa ve všech ohledech absolutně pozitivním, nemůže produkovat cokoli negativního, byť jen relativně. Proto tehdy nebyly tyto negativní emoce nikomu známe.

Sedm členů Nejvyšší rady představovalo následující oblasti lidské činnosti: duchovnost a náboženství; filosofii; společenské vědy; veškerá umění; přírodní vědy a technologii; politické vědy a právo; ekonomii. Rada sedmi jmenovala jménem Nejvyššího orgány vlády pro jednotlivé oblasti lidské činnosti. Každé u sedmi těchto oblastí vládla rada dvanácti odpovědná svému prezidentovi, jenž byl nejvyšším členem Nejvyšší rady, jejímž Prezidentem byl Nejvyšší. Dvanáct členů každé rady zodpovědné za příslušnou oblast jmenovalo jiné, kteří vládli příslušným oblastem činnosti v rámci postupného pořadí.

Protože v tomto bodě měly všechny lidské bytosti tentýž cíl, účel a tutéž touhu: Sloužit Nejvyššímu a Jeho/Její vyšším záměrům, nikdo se necítil ani nikdy nepovažoval za jsoucího v podřízené pozici. Všichni si byli rovni. V procesu vládnutí procházeli všichni všemi pozicemi jsouce někdy členy Nejvyšší rady sedmi a jindy prostými pracovníky či dělníky v určené a vybrané činnosti. Nic nebylo vnuceno, požadováno, ničím a nikým se nemanipulovalo. Všichni měli stejnou příležitost stát se tím, čím chtěli být.

Rotace pozic jim dávala velkou a nádhernou příležitost poznat všechny aspekty uspořádání vlády od nejniternějšího až po nejzevnější. To vždy více sjednocovalo jejich společný účel a cíl. Nebylo žádných politických stran či hlasovacích systémů a žádných zákonných donucování, neboť zákony jim byly vrozené. Politická věda a zákony se užívaly pro ustanovení náležitých vzájemných vztahů se zvláštním ohledem na druhé planety, galaxie a jim odpovídající sentientní entity. Protože každá kultura na jiných planetách byla odlišná od jejich vlastní, ustanovili s nimi náležité vztahy a učili se náležitým formám komunikování a chování. Pro každý systém jmenovali velvyslance a přijímali velvyslance z každého systému.

Jakmile kdokoli splnil původní určení a poslání svého bytí na planetě Zemi a poté, co se přemístil do duchovního světa, byl ihned nahrazen dalším na linii, aby skrze nadání od Nejvyššího pokračoval v procesu přípravy planety Země. Tento proces pokračoval, dokud nebyl vyvinut další krok, kterým bylo rozštěpení androgynů do mužské a ženské fyzické formy.

Než se uváží potřeba tohoto rozdělení, je nutno zjistit obecný důvod, účel a cíl stvoření lidských bytostí na planetě Zemi.

1. Plnost jakékoli zkušenosti, která je započata v nejniternějším kroku jsoucna a bytí, a tedy nakonec v Nejvyšším, je možná jen skrze poslední krok v cyklu, který se nazývá přírodním krokem. Každý krok má svůj nejniternější, intermediální a nejzevnější stupeň. Každý stupeň sám o sobě má svůj vlastní nejniternější, zprostředkující a nejzevnější stupeň. Takto to pokračuje do nekonečna a takto může Nejvyšší promítnout Svou Absolutní hodnotu do vlastního Stvoření v Absolutním smyslu.

Takže přírodní krok - jsoucí tím nejzevnějším jsoucna a bytí každého časového cyklu - má svůj nejniternější, intermediální a nejzevnější stupeň. Z toho nejniternějšího, který souvztahí s nejniternějším svého předcházejícího stupně v předcházejícím kroku, má všechny své tvořivé schopnosti a všechny ostatní kategorie. Čím více vně se jde, tím plnější a úplnější bude prožívání a realizace jakékoli aktivity. Takže v nejzevnějším stupni nejzevnějšího kroku dosáhne nejplnější realizace. A jak tato postupuje zpět k nejniternějšímu stupni nejniternějšího kroku, může tam být pak využita jako báze a základ pro započetí dalšího následného tvůrčího počínu.

Planeta Země a její lidé představují v hierarchii duchovní organizace ten nejzevnější stupeň nejzevnějšího kroku přírodního světa, právě jako je kůže lidského těla tím nejzevnějším. V nich se může projevit plnost tvořivých snah všeho ostatního v nanejvýš plné a úplné míře. Kvůli souvztahným faktorům a propojenosti mezi všemi kroky, úrovněmi, rozpoleženými a jejich stupni mají tedy všechny sentientní entity příležitost prožívat tuto plnost tvůrčího úsilí skrze lidstvo na planetě Zemi a pomocí něho díky zvláštní pozici, kterou zaujímá ve Velkém člověku. Jak bylo již uvedeno, bez takové zkušenosti by nebylo možné iniciovat další tvůrčí počínání, protože by se postrádal výsledek a následek jakéhokoliv takového počínání. Tam, kde není výsledku a následku takového počínání, není motivace pokračovat; tam, kde není motivace, nastává stagnace; kde nastává stagnace, tam je smrt.

Takže lidé na planetě Zemi byli a jsou díky své pozici výsledkem a následkem jakéhokoliv tvůrčího počínání, které nastává v nejniternějším kroku a jeho nejniternějších stupních a postupuje skrze všechny následné kroky a jejich vlastní následné stupně, dokud se toto tvůrčí úsilí neobjeví v nejzevnějším stupni nejzevnějšího kroku stvoření, kterým je planeta Země se svými lidskými bytostmi.

2. Jakákoli otázka, která se položí všeuniverzálnímu vědomí a skrze ně, musí být zodpovězena ve své plnosti v jazyce souvztažností, aby tomu mohly rozumět všechny sentientní entity po celém Jsoucnu a bytí. Odpověď je tudíž možno dát pouze živým příkladem či živou manifestaci jejího obsahu, což se může odehrát jen v nejzevnějším stupni nejzevnějšiho kroku stvoření.

Protože byla planetě Zemi dána zvláštní pozice, aby v hierarchii duchovního uspořádání korespondovala s tímto účelem, a protože obyvatelé Země dobrovolně podstoupili tento zvláštní stav a proces, stali se experimentálním jevištěm, na kterém se zobrazují reálným živým (nejzevnějším / přírodním) příkladem odpovědi na jakékoli otázky tohoto druhu. Všechny čijící entity ve Jsoucnu a bytí tak mají příležitost sledovat a poznávat odpovědi na všechny takové otázky živě a zkušenostně skrze lidské bytosti na planetě Zemi.

3. Absolutní láska a Absolutní moudrost Nejvyššího se může prožívat a oceňovat jako Absolutní nepodmíněná kvalita jen ve stavu a rozpoložení nejzevnějšiho stupně nejzevnějšiho kroku přírodního světa, kde - kvůli povaze tohoto stavu a rozpoložení - dochází nejplnější a nejhodnotnější plodnosti. Takže Absolutní láska a Absolutní moudrost Nejvyššího se vzhledem k lidským bytostem na planetě Zemi a v nich stává díky samé jejich pozici nejzazším vyjádřením své Absolutní nepodmíněné přirozenosti.

Bez takovéto manifestace by sentientním entitám nebyla možná žádná zkušenost kvality Absolutní lásky a Moudrosti Nejvyššího. To by mohlo podkopat přijímání Absolutní přirozenosti kvalit Nejvyššího. Protože všechny sentientní entity bez výjimky participují skrze propojenost všech následných a simultánních kroků, úrovní a stupňů na tom, jak člověčenstvo prožívá takovéto Absolutní kvality přirozenosti Nejvyššího, umožňuje se jim takto být v plnosti vlastního stavu, procesu, Jsoucna a bytí. Touto účastí jsou skutečně tím, čím jsou.

4. V nejzevnějším stupni nejzevnějšiho kroku v posloupnosti, ve kterém jsou lidé na planetě Zemi, je v tomto časovém cyklu relativnost k Absolutní přirozenosti Nejvyššího největší. Blízkost s Nejvyšším je na nejnižší úrovni podobnosti a míra totožnosti s Ním/Ní dosahuje nejnižší hodnoty a je blízká nule. Z toho plyne nutnost větší koncentrace a intenzifikace veškeré moci a potence Nejvyššího k tomu, aby se projevil v přírodním stavu na Zemi, a tedy nutnost větší míry realizace Jeho/Její nejzazší přítomnosti. Čím více se uskutečňuje nejzazší přítomnost Nejvyššího v Jeho/Její Stvoření, tím větší prospěch a příležitost mají sentientní entity pro svůj vyšší rozvoj a větší pokrok; a čím větší je jejich rozvoj a pokrok, tím více se blíží k Nejvyššímu. Při této větší blízkosti se stávají více a více čijícími a více a více samy sebou, takže se stávají více a více obrazem a podobou Nejvyššího.

Bez bytí a Jsoucna nejzevnějšiho stupně nejzevnějšiho kroku (lidé na planetě Zemi) by taková manifestace a její prožívání nebyly možné. Tu je tedy jeden z účelů a cílů lidského bytí a Jsoucna na planetě Zemi.

5. Účinnost, účel a cíl Absolutní prozřetelnosti Nejvyššího a principů její vlády mohou všechny existující sentientní entity a bytosti pochopit, pojímat a plně uskutečnit pouze skrze nejzevnějši stupeň a jen v tomto stupni nejzevnějšiho kroku přírodního světa, kterým je planeta Země se svými lidmi. Zde se tato prozřetelnost může projevit v plnosti své působnosti skrze vše, co se stane na této planetě.

Kvůli jejich nanejvýš relativní pozici k Absolutnímu stavu vyžadují tyto bytosti větší míru vlády prozřetelnosti skrze takzvané náhodné události. Takovéto zdánlivě

náhodné události jsou možné jen na nejzevnějším stupni nejzevnějšího kroku jsoucna a bytí, čím plněji se projevují v realitě takových událostí, tím větší mají všechny sentientní entity příležitost pro účast na ovládnání vlastního života a svého vlastního světa uskutečňovanou moudrostí Božské prozřetelnosti Nejvyššího.

6. Kvůli své nejzevnější pozici v hierarchii současného duchovního uspořádání jsoucna a bytí v tomto časovém cyklu jsou lidé na planetě Zemi základem a bází pro mnohé duchovní události, které by se bez nich a bez jejich pozice nemohly uskutečnit. Takže všeuniverzální vědomí z Nejvyššího, které je kumulativním součtem všech živoucích zkušeností všech jsoucna a bytí a všech zákonů, podmínek a stavů všech následných a souběžných kroků ve všech dimenzích, by mohlo postrádat určité znalosti životně důležité pro úspěšné budování dalšího vyššího duchovního kroku a uvědomění.

Nejvyšší tím, že vytváří takové okolnosti, dává ve Své nejzazší lásce a moudrosti všem sentientním entitám tuto příležitost pro neustálé poznávání ve všeuniverzálním vědomí a skrze ně, z něhož je všichni mohou neustále získávat.

7. Všechny a jakékoli zkušenosti lidí na planetě Nula, bez ohledu na to, jaké mohou být, se ve svém celku stávají ihned zřejmými ve všeuniverzálním vědomí. Protože všechny sentientní entity mají k takovýmto zkušenostem přístup, není nutné cokoli takového opakovat kdekoli jinde v jsoucnu a bytí. Takže každý ve Stvoření má poučení i lidských zkušeností, aniž je vtělen na planetě Zemi v lidském fyzickém těle. Taková schopnost ochraňuje integritu a nepřetržité pokračování všech aktivit a procesů, pro které je každá sentientní entita na své úrovni a ve svých krocích a ve svých světech na základě své svobodné volby určena. Kdyby každá sentientní entita ve Stvoření musela osobně projít každou jednotlivou zkušeností (jako je tomu u lidských bytostí), duchovní, duševní a fyzický pokrok, růst a zlepšování všeho ostatního ve Stvoření by byly nemožné.

Jelikož každý prožitek každé lidské bytosti je ve vší své hloubce, jakosti a míře ve svém celku umístěn ve všesvětovém vědomí, každá jiná vědomě vnímající sentientní entita může tento prožitek dočasně přijmout za účelem poučení, aniž by bylo potřeba se kvůli tomu vtělovat.

Lidé na planetě Zemi měli původně stejný přístup k všeuniverzálnímu vědomí z Nejvyššího, ale tento přímý přístup ztratili kvůli svému zvláštnímu stavu, který jim bylo dovoleno vytvořit. Nyní je tento přístup nepřímý, pouze prostřednictvím souvztažností, symbolů, snů a nejrůznějších pozměněných stavů vědomí. Důvod této situace probereme v příští kapitole.

8. Plnost, rozsah a intenzita uskutečnění svobody volby a nezávislého tvůrčího úsilí všech sentientních entit by nebyly možné bez nejzazší manifestace takové svobody volby a nezávislosti v nejzevnějším stupni nejzevnějšího kroku. Pouze v plnosti takového stavu a procesu se mohou úplně rozlišit, vnímat a zvážit všechny důsledky této svobodné volby a nezávislosti. Protože vše se plně realizuje v nejzazším stupni zkušeností a všechny důsledky takových zkušeností jsou schopny se projevit fakticky pouze v nejzevnějším stupni nejzevnějšího kroku přírodního světa, ve kterém se nachází planeta Země a její lidé, bez uzpůsobení jejich jsoucna a bytí tak, jak jsou, by nebyla všem ostatním sentientním entitám k dispozici žádná taková důležitá a nutná zkušenost. Bez této zkušenosti by nebylo možno poznat důsledky této svobodné volby. A bez této znalosti by nebyl možný žádný svobodný výběr. Bez možnosti volby by nebyla možná svoboda a nezávislost. A bez svobody a nezávislosti by nebyl možný život, a tedy by nemohla existovat žádná sentientní bytost.

Toto je tedy jedním z důvodů, účelů a cílů lidské existence.

9. Realizace nejzazšího významu duchovních principů, které jsou základnou s bází všech jsoucen a bytí, by nebyla plně možná bez intenzity a plnosti jejich prožívání. Nejzevnější stupeň nejzevnějšího kroku je samou svou podstatou nejvzdálenějším tomuto duchovnímu uvědomění. Aby se toto dostalo plně do lidského povědomí, vyžaduje to tedy ohromnou intenzifikaci veškerého duchovního úsilí. Prostředky, jakými se to činí, jsou tak zevní povahy, že se pro duchovnost stává možným, aby se představila v nanejvýš hmotných a praktických projevech. Takto se nejzazší význam duchovnosti může zobrazit byť i v nejvzdálenějších hmotných a neduchovních oblastech lidských aktivit. Každá taková činnost má kvůli svému původnímu započetí v nejniternejším - duchovním vždy duchovní souvztažnost. Tím, že to objeví, mohou všechny sentientní entity zjevně poznat, že je jen jedna nejzazší skutečnost, z níž vše ostatní pochází - duchovnost.

10. Chování lidí a jejich myšlenkové procesy jsou při povaze jejich umístění v nejzevnějším stupni nejzevnějšího následného kroku jsoucna a bytí nanejvýš konkrétní a jsou reprezentovány fyzickými činnostmi a reakcemi. Tato konkrétnost se stává bází a základem, na nichž, se může odrážet, zevrubně vyzkoušet a prožít symbolika všech idejí a myšlenek předcházejících kroků a jejich stupňů. Takže díky této konkrétnosti lidského chování a lidských myšlenkových pochodů a jejich konání a reakcím není nikdy ztracena žádná idea, myšlenka a žádný symbol jakéhokoli stupně či kroku, ale nachází v nich své uskutečnění na základě jejich volby. Svým uskutečněním se stávají živými a funkčními a jsou zahrnuty do věčného vlastnictví všeuniverzálního vědomí z Nejvyššího za účelem duchovního poznání, růstu a pokroku všech sentientních entit.

11. Protože lidé na planetě Zemi jsou ze své svobodné volby v nejzevnějším stupni nejzevnějšího následného kroku Stvoření, jsou předmětem stejného vlivu všech úrovní a kroků ve Stvoření včetně nejzevnějšího stupně jejich nejzevnější úrovně. Vytváření tohoto vlivu vyplývá z povahy každé úrovně. Čím více vnitřního vlivu z nejniternejšího, tím více duchovního uvědomění; čím více vlivu z nejzevnějšího, tím méně duchovního uvědomění. Veškerý vliv nejzevnějšího stupně nejzevnější úrovně prakticky anuluje veškeré duchovní uvědomění. Při takové šíři stupňů duchovních vlivů a jejich důsledků v životě lidí mohou všechny sentientní entity souběžně zakoušet všechny úrovně od nejniternejší, duchovní po nejzevnější, nejméně duchovní. To ohromně přispívá k jejich povšechnému duchovnímu uvědomění, růstu, pokroku a zlepšení bez nutnosti inkarnace do těchto konkrétních úrovní prožitku. Bez lidí a jejich míry a stavu uvědomění by to bylo nemožné. A to by pro tvořivé sentientní entity bylo velikánským omezením.

12. Tato shora popsaná pozice a svoboda poskytuje lidem neobvykle mnoho možností volby konání a prožívání. Celkový kumulativní součet všech lidských výběrů a prožitků je bází a základem, na nichž se může a bude budovat nový vyšší duchovní rozvoj člověčenstva. Ten se pak stává pro celé Stvoření Základnou a bází toho, aby postoupilo do dalšího následného kroku duchovního vývoje směřujícího k vyššímu duchovnímu uvědomění a k tomu, aby zaujalo bližší vyšší pozici vzhledem k Nejvyššímu.

13. Nejvyšší před počátkem času a prostoru předvídal, že taková pozice lidských bytostí, jak byla shora popsána, by nakonec vedla k výběrům směřujícím k vlivu nejzevnějšího stupně nejzevnějšího následného kroku Stvoření. Kvůli svobodě celého Stvoření je taková volba nutná a lidské bytosti přijaly v Absolutním procesu myšlení

Nejvyššího toto poslání dobrovolně, plně si vědomy rizika a nebezpečí takového výběru.

Čím více se kdo obrací k působení nejzevnějšího stupně nejzevnější úrovně či nejzevnějšího kroku v pořadí a naslouchá mu, tím více se odvrací od duchovnosti a stává se méně duchovním.

Do tohoto časového okamžiku neexistoval žádný negativní stav či proces prožívání. Nejvyšší nemůže kvůli Své Absolutní povaze v Sobě mít negativní stav či myšlení. Cokoli je Absolutní, je vždy pozitivní. Cokoli je pozitivní, je vždy z Absolutního. Negativní stav je vedlejším produktem, emanací energie myšlenky či ideje, která se vynořila z nejzevnějšího stupně nejzevnějšího kroku v pořadí, když se lidé uvolili být pod vlivem nižší duchovnosti. Takovýto vedlejší produkt nemá sám o sobě žádnou realitu, ale je následkem otázky: Jaké je to být bez jakékoli duchovnosti ?

Vedlejší produkt této otázky má za výsledek negativní stav. Taková otázka nemůže nikdy vyvstat v Absolutním rozpoložení Nejvyššího, neboť je protikladná Jeho/Její Absolutní přirozenosti. Plná a úplná duchovnost nemůže počít ideu žádné duchovnosti. Nicméně otázka je předvídána a jsou poskytnuty příležitosti pro její zodpovězení, aby tak poučení a zkušenost z ní mohly přinést plody. V předvídání této otázky byl stvořen speciální stav a stvořena speciální kondice a byli hledáni dobrovolníci, kteří byli nalezeni ve stavu a kondici lidí na planetě Zemi.

14. Nejvyšším duchovním důvodem, účelem a cílem lidí na planetě Zemi je možnost, kterou představují pro Nejvyššího, aby se mohl inkarnovat ve formě lidské bytosti při provádění Jeho/Jejího plánu.

Nejvyšší nemůže přijít do jakéhokoli dotyku s negativním stavem. Bylo by to v rozporu s Jeho/Její přirozeností. Kdyby se Nejvyšší dostal do přímého kontaktu s negativním stavem, negativní stav by byl okamžitě zničen spolu se všemi, kdo jej stvořili. Takto by Nejvyšší zničil lidské bytosti, v jejichž nejnějnějším stupni je On/Ona jako ve Svém vlastním. Nejvyšší je především Absolutním životem. Absolutní život nemůže zničit jakýkoli život, neboť zničením života by zničil sám sebe. Jinou záležitostí je, že zničením negativního stavu by se otázka toho, jaké je to být bez duchovnosti, nemohla nikdy zodpovědět. Ale stále by existovala ve všeuniverzálním vědomí. Jakmile se kdekoli objeví jakákoli otázka, okamžitě si najde svou cestu do všeuniverzálního vědomí, kde hledá svou odpověď.

Aby se problém negativního stavu vyřešil, je nutné, aby s ním Nejvyšší vstoupil do styku tak, aby mohl být náležitě využit a použit pro konečný účel dobra bez ohledu na to, jaké hrozné mezitím jsou a budou jeho důsledky. Pro tento účel jsou na základě jejich dobrovolné svobodné volby stvořeni lidé na planetě Zemi a vytvořeny zvláštní podmínky, aby Nejvyšší mohl přijmout takovou formu, která by Mu/Jí dovolovala vstoupit do úplného styku s negativním stavem, aniž by byl Jeho/Její přítomnosti zničen.

Nadto se přijetím nejzevnějšího stupně nejzevnějšího kroku v pořadí Nejvyšší stává skutečně plně Sám/Sama sebou. Tato skutečnost byla v Ném/Ní pouze potenciálně. Tímto On/Ona dává příležitost celému Stvoření ve všech časových cyklech od věčnosti do věčnosti být s Ním/Ní v kontaktu na velmi osobní úrovni. To poskytuje všem sentientním entitám velmi konkrétní ideu toho, co to je být Nejvyšším. Znalost a zkušenost Nejvyššího v osobě umožňuje každá sentientní entita být stále víc a více jako Nejvyšší, a tím více a více sama sebou.

To je jeden z následků Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího. Toto je nejvyšším duchovním důvodem, cílem a účelem existence lidských bytostí na planetě Nula a existence jejich duchovních, duševních a fyzických stupňů.

Jak již bylo uvedeno, první lidé, kteří se inkarnovali na planetu Zemi, byli androgynové. Je několik důvodů, proč bylo nutno zahájit existenci lidstva touto formou:

1. Veškeré stvoření nastává, probíhá a stává se v postupných krocích od nejnižšího stupně k nejvyššímu. To platí také s ohledem na každý a jakýkoli následný krok a jemu připadající souběžné stupně. Také to platí o každém stupni odděleně. Nejnižší stupeň jakéhokoli prvku představuje přirozenost Nejvyššího, což jest Absolutně androgynní. To odráží Absolutní přítomnost všech principů v jejich povšečnosti v tomto prvku. Nachází-li se kdo na planetě Zemi, má co do činění s nejvyšším stupněm nejvyššího kroku v pořadí, jehož nejzazší a konkrétní reprezentace se vyžaduje. Kvůli povaze jejího místa v hierarchii duchovního uspořádání planety Země a jejích obyvatel nebyla tehdy jiná forma přístupná. Androgynní forma je konkrétní a nejzazší ilustrace a prezentace stavu nejnižší jednoty všech principů, z nichž vše poté, co nastalo, postupuje ke svému stávání se.

2. Do konkrétnosti a nejzazšího určení reprezentativní povahy lidí na planetě Zemi je třeba vstoupit konkrétní ideou jednoty a jednosti Nejvyššího. Na této ideji závisí následný duchovní osud člověčenstva. Aby se ukázalo, že Nejvyšší je jeden, ne několik sentimentálních entit, je pro konkrétnost reprezentace nutně stvořit podobnou entitu, která by byla nejzazší přírodní kopií Nejvyššího. V této konkrétní a nejzazší zkušenosti získává a uchovává individuální lidské univerzální vědomí ideou této Jednosti. Kdyby člověčenstvo započalo ve dvou oddělených formách - mužské a ženské, kvůli jejich konkrétnímu stavu v hierarchii duchovního uspořádání by nemohlo nikdy získat a uchovat ideu jednoho Nejvyššího, ale na místo toho by v nich byla zakořeněna idea více než jednoho Nejvyššího. Idea početně mnohého Nejvyššího je nejhroznějším a nanejvýš ničivým pojetím pro všeuniverzální vědomí, protože taková idea nemůže udržet jednotu všech vesmírů a dimenzí v jsoucnu a bytí. Bez ohledu na to, co si lidé myslí a v co věří navenek, niterně, ve své vnitřní mysli (v té její části, která se nazývá univerzální vědomí) mají díky konkrétní představě Jednosti Nejvyššího v androgynní formě lidských bytostí vždy správnou ideu Jednoho Nejvyššího. V této niterné ideji je Nejvyšší neustále v lidech jako ve Svém vlastním. Kdyby tuto ideu postrádali, Nejvyšší by v nich nemohl být. Kdyby v nich Nejvyšší nebyl přítomen, nemohli by přežít. Kdyby nemohli přežít, plán Nejvyššího by nemohl přinést plody. Pokud by nepřinesl plody, veškeré Stvoření by se počalo rozkládat.

3. V androgynních lidech je úplné sjednocení a vzájemné spojení všech principů maskulinity a femininity a všech jim odpovídajících souvztažných činitelů: Sjednocení a integrace jsoucna a bytí, stavu a procesu, esence a substance, lásky a moudrosti, dobra a pravdy, vůle a rozumu, cítění a myšlení, motivace a inteligence, potence a znalosti, svobody a nezávislosti, bezprostorovosti a bezčasovosti, tepla a světla a výsledné Jednosti všeho odvozeného z těchto principů sjednocení, což je život, obsažení, sebeuvědomování, mysl, prozřetelnost, aktivita, dynamika, tvořivost, volba, přítomnost, emanace atd. Zkušenost takové jednoty všech kategorií je životně důležitá, neboť poukazuje na jeden absolutní zdroj, který není možno rozdělit. Jakýkoli pokus o rozdělení zničí systém a sám jeho život. Idea takové jednoty všech kategorií, reprezentovaná a zobrazená ve formě androgynních lidí, by se nemohla vstoupit do univerzálního vědomí lidské vnitřní mysli, kdyby první obyvatelé Země byli rozdělení do dvou forem - mužské a ženské. Ve své konkrétnosti a nejzazší reprezentativnosti by se idea navždy zformovala tak a obsahovala by to, že vše je oddělené a že žádné

sjednocení a integrace nejsou možné. Taková idea oddělenosti by vedla k nedostatku jakékoli, motivace. To by vedlo k zničení člověčenstva a účelu, kterému slouží ve Velkém plánu Nejvyššího.

Androgynní kondice původních lidí na Zemi dovozovala konkrétní a nejzazší reprezentaci a ilustraci rovnosti principů femininity a maskulinity. To vedlo k formování správné ideje absolutní jednoty rovnosti femininních a maskulinních kvalit lidských bytostí ve všech ohledech. Tato idea je neustále vštěpována v univerzální vědomí Vnitřní mysli lidí a je bází a základem, na nichž se buduje vztah těchto dvou principů.

Tato idea poukazuje na skutečnost, že ve jsoucnu a bytí je jen jeden pozitivní stav a proces v jednom projevu a jeho udržování a že mezi femininitou a maskulinitou je pouze spojitost, nikoli rozdíl. Ani jeden z těchto principů nemůže být pojat jako nadřazený či podřazený druhému. Protože jedině sjednocením a jednotou těchto dvou principů může existovat vše ostatní. Maskulinita sama o sobě je bez femininity ničím. Femininita sama o sobě je bez maskulinity ničím. Kvůli svým kvalitám mohou být něčím dohromady. V tomto ohledu je nesprávné považovat jeden princip za slabší a podřadnější druhého. Tato nesprávnost a z ní vyplývající stav podřizenosti ženy na planetě Zemi je výsledkem lidského duchovního úpadku, jehož důvody budou probrány v následující kapitole. Kdyby byli původní lidé na planetě Zemi stvořeni v oddělených formách muže a ženy, nemohla by se žádná taková shora popsaná idea vštípit do jejich Vnitřní mysli, a nebylo by tedy nijak možné udržovat život.

5. Sjednocení a integrace všech principů femininity a maskulinity v androgynní formě v její konkrétní a nejzazší reprezentaci vštěpovaly do Vnitřní mysli lidí neustálou ideu správného pojmání u významu duchovního manželství obecně a manželství lidí zvlášť. Jelikož androgyn je vždy v niterném manželství - kvůli faktu, že v sobě obsahuje v sjednoceném stavu jak femininitu, tak i maskulinitu a všechny jejich fyzické rysy, pravý význam manželství je jen duchovní a je jím jednota lidské mysli a jejich principů.

Tato jednota je určena touž mírou sdílení a výměny principů v nejzazším svazku, což se pak může sdílet s někým druhým, který je takto podobně sjednocen. Cokoliv jiného mimo to, se nemůže považovat za manželství, ale za záležitost vyhovující tradicím a konvencím a nemající sama v sobě reálný základ jakéhokoli jsoucna a bytí. Z tohoto důvodu v současnosti žádné skutečné manželství neexistuje. Pravé manželství nemůže existovat, neboť to současně je založeno na nerovnosti pohlaví jako principu jeho negativního stavu. Jelikož jsou femininita a maskulinita samy o sobě vždy pozitivní a navzájem rovnocenné, takový jev nemůže ani probíhat, ani se stát ve stavu negativního původu, který má za výsledek vztah nerovnosti. Nerovný vztah či pozice není vztahem vůbec. (Takový stav manželství existuje již tisíce let).

Avšak význam pravého manželství je vštípen v lidské Vnitřní mysli faktem konkrétní a nejzazší existence androgynních lidí, skrze něž se reprezentovala a zobrazovala tato jednota, rovnost, integrace a duchovnost. V této ideji rovnosti lidí je Nejvyšší jako ve Svém vlastním. Jeho/Její přítomnosti mají lidé možnost a na výběr stát se v duchovním smyslu tím, kým byli původně před svým duchovním úpadkem. Nedostatek takové ideje by toto znemožnil. To by přivedlo člověčenstvo ke konečné duchovní a fyzické záhubě.

6. Konkrétní a nejzazší reprezentace a zobrazení androgynními lidmi na planetě Zemi umožňuje, že v lidské Vnitřní mysli může existovat pravá idea sexuality. Pravý sexuální styk je možný jen skrze výměnu a sdílení všech principů femininity a maskulinity na

základě rovnosti. Dávání a souběžné přijímání plného a stejného množství prožitků vytváří souvztažné vyvrcholení či orgasmus, z něhož se rodí nové lepší vyšší uvědomění a princip pravdy a dobra. Proto je pravý sexuální styk možný jen mezi mužem a ženou a ženou a mužem. Není žádné vnější potřeby pro fyzický sexuální styk dvou androgynních bytostí, neboť ty ho prožívají neustále v sobě - sdílením, výměnou a sjednocením své vlastní femininity a maskulinity. Tato individuální zkušenost je pak přenesena prostředky vnitřní duchovní a duševní projekce do příslušných femininních a maskulinních principů druhých, což vede k jejich vlastní fyzické reakci. Takto se femininní princip každého sdílí s maskulinním principem každého a opačně. Není možné ani myslitelné sdílení maskulinního principu s maskulinním a femininního s femininním, neboť v androgynech je jen jeden ženský a mužský princip, a ne dva a dva. Kdyby se jeden princip sdílel se stejným, bylo by to sdílením se sebou samým, a to není vůbec sdílením. Z tohoto jednostranného a úchylného počínání by tedy nemohl povstát žádný duchovní ani fyzický užitek.

První lidé ilustrovali a představovali skrze vštípené ideje člověčenstvu, že skutečný sexuální styk se všemi duchovními, duševními a fyzickými konotacemi je možný pouze skrze sjednocení femininity a maskulinity bez ohledu na to, v jakém počtu se zvolí. A jelikož tato jednota vyžaduje plnou rovnost sdílení, dávání a přijímání vlastních vzájemných duchovních, duševních a fyzických principů, její skutečný výsledek a dopad je možný pouze mezi mužem a ženou, kteří jsou dospělí, navzájem rovni a duchovně uvědomělí. Takže sexuální toužení po partnerovi nebo sexuální obcování s partnerem jiným, než tím, který má opačné pohlaví, duchovní, duševní rysy a rysy fyzické zralosti, nepochází z Jednoty a Jednoty Pozitivního stavu a nemá žádnou souvztažnost, a tedy žádný nejzazší užitek, neboť je netvořivé a neproduktivní.

Kdyby se původní lidé planety Země vtělili v oddělených formách muže a ženy, žádná taková idea jednoty by u nich kvůli konkrétnosti a nejzazšímu určení jejich reprezentace nebyla možná a nemohlo by nastat žádné pravé sdílení. To by bránilo hlavním principům života v jejich aktualizaci, což by mohlo vést k zastavení života samotného.

7. Výsledkem pravého sexuálního styku v jeho duchovním, duševním a fyzickém spoluoznačení je vyšší sebeuvědomění a zrod nového, lepšího pochopení absolutnosti jednoty femininity a maskulinity. Takovéto ideje jsou pravými dětmi takového sexuálního styku. To je důvodem pro to, že při těchto vztazích u androgynních lidí nevznikaly žádné děti. Za těch dob pokračovalo tvoření nových členů lidské společnosti přímým tvůrčím počínáním Nejvyššího skrze Jeho/Její přímé nadělení. Noví členové byli tvořeni z idejí, které se rodily při takových vztazích.

Takže není správné a je omylem předpokládat, že pravým účelem sexuality a sexuálního styku je plození fyzických dětí či druhů. Nejvyšší by mohl stvořit děti i z kamení, bylo-li by to třeba. Pravým účelem sexuálního styku je neustálá snaha po Absolutním sjednocení všech duchovních, duševních a fyzických kategorií a principů femininity a maskulinity a jejich odvozenin. Výsledkem toho je neustálý zrod nových idejí větší, lepší a pevnější jednoty duchovního já, vhodnější sebepojetí a představa o sobě samém, což přivádí blíž a blíž k podobě a obrazu Nejvyššího. V Nejvyšším je Absolutní jednota a Jednota Jeho/Její Absolutní Femininity a Maskulinity, k níž se vše ostatní přibližuje.

Na druhé straně je neustálou snahou sentientních entit být víc a více jako Nejvyšší, skrze takové prostředky jako sexuální styk (je-li podstoupen pouze za tímto účelem) mezi mužem a ženou a ženou a mužem. V totálním kumulativním součtu všeho tohoto snažení sentientních entit je v absolutním smyslu umožněno dávání, sdílení a přijímání

Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Protože Nejvyšší je v této snaze a v takto motivovaném sexuálním styku jako ve Svém vlastním, neustále se miluje se všemi Svými sentientními entitami. Tímto aktem jsou tvůrčí snaha a konání v celém stvoření zachovány od věčnosti na věčnost.

Jelikož androgynní lidé reprezentovali a zobrazovali svým příkladem pravý účel sexuality, může se pravá idea sexuality uchovat a být k užitku ve Vnitřní mysli lidských bytostí. Kdyby se inkarnovali v oddělených formách, konkrétnost tohoto vtělení by vedla člověčenstvo k víře ve dva oddělené účely existence a nemohla by nastat žádná touha po spojení a zrození nových duchovních idejí a tyto by nemohly vstoupit do bytí. To by jim nedávalo žádnou motivaci pro růst, pokrok a zlepšování či pro vylepšení jejich sebepojímání a vlastního obrazu. To by vytvářelo rozpoložení stagnace, mající nakonec za výsledek smrt.

8. Úplnost a jednota všech principů femininity a maskulinity v androgynní formě v její konkrétní a nejzazší manifestaci reprezentuje ideu plnosti sentientních entit. Pravý a smysluplný vztah jedné sentientní entity k druhé je možný na základě jejich plnosti. Není možné mít vztah jen částečně nebo v oddělených principech, jelikož je v něm zahrnuto vše ostatní. Kvůli propojenosti a jednotě všech principů platí, že pokud jeden ve vztahu chybí, chybí všechny a žádný vztah se nekoná. Je důležité mít tuto ideu v univerzálním vědomí lidské Vnitřní mysli, neboť na ní je založeno veškeré pojetí vztahů, postojů a vyjadřování celého Stvoření. Androgynní forma představuje a zobrazuje v konkrétní a nejzazší formě takové vztahy, postoje a výrazy. Také konkrétně zobrazuje, že Nejvyšší, k jehož obrazu a podobě jsou ostatní sentientní entity stvořeny, má ke Svému stvoření vztah z Absolutní plnosti Jeho/Jejího Absolutního stavu a Absolutním procesem. To pak motivuje všechny sentientní entity, aby se snažily o plnost svého vyjádření, svých vztahů a postojů. Bez takovéto ideje by nebylo žádné motivace pro usilování o tuto plnost, a tedy žádné snahy být stále více sám sebou. Tato idea je bází a základem, na nichž se každá sentientní entita stává více a více sama sebou.

9. Konkrétní jednota maskulinity a femininity, jak se jeví v jedné formě androgynů na planetě Zemi, vede k ustanovení další důležité konkrétní ideje. Všechny nové ideje, které se zrodí jako výsledek duchovního, duševního a fyzického pohlavního styku v tom Jednom, mají pouze jeden zdroj původu, a ne dva oddělené zdroje. Není tu oddělené matky a odděleného otce, ale mateřství a otcovství je výsledkem Absolutní jednoty všech principů femininity a maskulinity z Nejvyššího, v Němž/Níž jsou v Absolutním stavu a Procesu. Takže Nejvyšší je všemu ve stvoření jediným pravým Otcem a pravou Matkou v Jednom a není jiného a jiné v Jsoucnu a bytí.

Oddělené počáteční objevení se dvou Lidských forem v konkrétnosti jejich idejí na planetě Zemi by vedlo k vytvoření nesprávné ideje, že jsou dva oddělení Absolutní Nejvyšší - jeden mužský a jeden ženský. Taková idea by vedla ke zmatkům a k rozdělení jednoty všeho, což by mělo za výsledek přerušování života.

10. Objevení se nejnítěrnějšího stupně v konkrétní a nejzazší androgynní formě vede ke stvoření nejnítěrnějšího stupně lidské mysli, který se nazývá Vnitřní mysl. Vnitřní mysl díky povaze tohoto stupně obsahuje všechny ideje a zkušenosti všech stavů a procesů Jsoucna a bytí předcházejících kroků v jejich plnosti a celistvosti. Nic nechybí. Stalo se nutným mít takový stupeň v mysli člověka, neboť jinak by nebyla možná náprava důsledků lidského duchovního úpadku. Kvůli pozici člověčenstva v hierarchii duchovní organizace je taková náprava možná jen příkladem. Všechny příklady úplné duchovnosti, sjednocení, jednoty, tvořivosti a všeho ostatního jsou člověčenstva k dispozici kvůli faktu, že byly úplně prožity a projeveny bytím a Jsoucnem prvních

androgynních lidí. Všechny tyto zkušenosti byly neustále vštěpovány a vtiskovány do Vnitřní mysli všech lidí od počátku jejich jsoucna a bytí. Staly se příkladem toho, že je takový prožitek možný, a staly se základnou pro vyvolání touhy po návratu zpět do pravé duchovnosti.

Takže je možno vidět, že Nejvyšší postupoval s Nejvyšším záměrem v mysli, když vtělil lidi do androgynní formy na planetě Zemi.

11. Završení závěrečného poslání a určení, které má člověčenstvo ve své zevnější pozici, by nebylo možné bez této konkrétní a nejzazší reprezentace a ilustrace, jakou je možno nalézt v povšechné plnosti všech principů v androgynních lidech. Kvůli zachování této zkušenosti v lidské Vnitřní mysli jsou všechny systémy, úrovně, dimenze, světy a předešlé kroky jsoucna a bytí propojeny s probíhající zkušeností člověčenstva. Takže touto zkušeností je dána odpověď na počáteční otázku ve všeuniverzálním měřítku po všech dimenzích. Bez tohoto propojení by taková zkušenost nemohla přinést nikomu užitek.

Kvůli reprezentativní povaze androgynů jako nejniternějšího stupně člověčenstva mají pak lidé na planetě Zemi neustálou svobodu volby zahájit komunikaci se všezahrnující povšechností, jestliže si tak zvolí. Takto se může poznat a aktualizovat vzájemný prospěch takovéto kondice. To je základnou a bází pro možnost ustanovit v člověčenstvu znovu pravou duchovnost.

12. Připravit člověčenstvo na takové poslání je možno jen z nejniternější úrovně a míry plnosti postupným poklesem této plnosti. Kvůli této skutečnosti není pokles sám o sobě a sebou možný, protože by pak měl své oddělené jsoucno a bytí, což by vytvářelo plnost namísto poklesu plnosti. Takže jakýkoli negativní stav musí být poklesem z pozitivního stavu, jelikož žádný negativní stav neexistuje. Plnost pravého duchovního stavu a procesu, která je reprezentována a ilustrována konkrétní formou androgynů, je pouze pozitivní skutečností. Vše ostatní se z ní vzdaluje, stávajíc se méně a méně duchovním. Bylo tedy nutné začít na planetě Nula s plností duchovního stavu, aby mohl následovat postupný pokles k menší duchovnosti, aby se tak mohla nalézt odpověď na tu zvláštní otázku.

Nikdo nemůže tvrdit, že neexistuje Nejvyšší, aniž by On/Ona skutečně existoval. Nemohla by povstat žádná idea ne-bytí, aniž by tu byla idea bytí. Žádná realita je nemožnou bez pravé reality. Negace ze stavu negace je nemožná, protože ten neexistuje. To, co neexistuje, nemůže být negováno. Tudíž je jakýkoliv negativní stav s jeho zly stálým důkazem a připomínkou, že existuje stav pozitivní a dobrý. Každý ateista, který popírá existenci Nejvyššího, tímto popíráním neustále potvrzuje Jeho/Její existenci. Není možné něco popírat, nebo dokonce mít ideu popírání, jestliže to něco není. Takže jakýkoliv negativní zlý stav nakonec slouží dobrému účelu. Toto je jedno z ospravedlnění pro to, aby stav zla byl Nejvyšším tolerován.

13. Vznik všech činností a událostí nastává vždy v nejniternějším stavu a procesu jsoucna a bytí. Jakákoli aktivita či událost musí vzniknout v plnosti všech dostupných možností. Bez této kondice nejsou žádné aktivity, události a volby možné. Konkrétní a nejzazší reprezentací a ilustrací takových okolností jsou vtělení androgynní lidé na planetě Zemi. Tato pozice - jako nejniternější stupeň člověčenstva - umožňuje vznik a uskutečnění veškerého tvůrčího počínání v člověčenstvu. Protože současná pozice člověčenstva v hierarchii duchovního uspořádání je ta nejzevnější toho nejzevnějšího, nebyla by bez této zkušenosti androgynů (skrže její korespondenční faktory plnosti a niternosti a těmito faktory) možná žádná aktivita, zkušenost a realizace plánů

Nejvyššího. Bez toho by nebylo možné žádné poznání. Bez poznání by nebyl možný žádný pokrok. Bez pokroku by nebyl možný žádný život.

14. Neustálá manifestace přítomnosti Nejvyššího ve všem nastává, probíhá a stává se v následných krocích od nejnižšího kroku a jeho souběžných stupňů do nejvyššího kroku s jeho souběžnými stupni. Jak již bylo uvedeno, má každý stupeň svůj vlastní nejnižší, zprostředkující a zevnější stupeň. To nejnižší každého stupně souvztahuje se vším a obnáší vše z nejnižšího každého jednotlivého kroku, což pak koresponduje s nejnižším Absolutního stupně Nejvyššího. Takže Nejvyšší může být přítomen v tom nejnižším každého stupně bez ohledu na to, jak je zevní, jako ve Svém vlastním. To umožňuje Jeho/Její neustálou přítomnost u každé lidské bytosti, ať je jakkoli zlá a negativní. Jelikož je nejnižší stupeň u každého vybudován z původního stavu a rozpoložení androgynních lidí na planetě Zemi, bez jejich existence by žádná osoba na této planetě nebyla vybavena tímto stupněm. Bez tohoto stupně by nebylo místa, kde by Nejvyšší sídlil. Bez tohoto usídlení by nikdo na Zemi nemohl mít jakýkoli život.

Z tohoto nejnižšího duchovního stupně, v němž je Nejvyšší jako ve Svém vlastním, každý žije, myslí, chce, uvažuje, volí, jedná a chová se. Proto je možno bez stínů pochybností říci, že jeden žije, dýchá, myslí, chce, uvažuje, volí, jedná a chová se atd. a Nejvyššího a Jím/Jí. Odmítání tohoto faktu slouží jen důkazu, že je tomu tak.

Přítomnost Nejvyššího v každém je zdrojem, základnou a základem, z nichž může Nejvyšší započít jakoukoli nutnou změnu, aby se lidé mohli navrátit ke svému vlastnímu pravému duchovnímu já.

Toto jsou tedy důvody, účely a cíle toho, proč bylo nutné, aby člověčenstvo počalo inkarnací androgynních lidí na planetě Zemi.

Dalším krokem v přípravě člověčenstva na jeho poslání byla nutnost rozštěpení lidí na dvě oddělené fyzické formy - muže a ženu. Je pro to několik důvodů.

1. První stav člověčenstva je stavem niternosti či nejnižších stupňů, reprezentovaných, zobrazených a projevených úplnou jednotou, integrací a jednotou všech duchovních, duševních a fyzických principů v jim odpovídajících stupních a skrze ně. Protože člověčenstvo v posloupnosti a v rámci obecného časového cyklu souvztahuje s nejvyšším stupněm nejvyššího kroku, veškerá realizace idejí tu musí mít konečnou a konkrétní formu. Takže tato duchovní, duševní a fyzická jednota, integrace a jednota se objeví v zevní formě lidí, tj. androgynní formě. Kvůli své pozici a reprezentaci nejnižšího duchovního stupně člověčenstva, který je zdrojem, vnitřkem a jádrem všeho ostatního probíhání a stávání se, je tento stav a toto rozpoložení stavem a rozpoložением úplné duchovnosti. Žádná jiná situace by zde nebyla možná. Úplnost duchovnosti je nutná, aby se z ní mohly vytvořit následné stupně a jejich stavy a procesy. Nic se nemůže vybudovat či probíhat z jakéhokoli jiného stavu a procesu. Toto je hlavním a jedním z nejdůležitějších zákonů principů Stvoření, jsoucna a bytí: Cokoli jest a cokoli existuje samo ze sebe a v sobě takovým jsoucnem a bytím, je absolutně duchovní. Protože je to v sobě a sebou, je to v Absolutním sebeuvědomění, tudíž je to v Nejvyšším. Nejvyšší, jsoucí a existující v Absolutním smyslu, je tedy středem, vnitřkem, jádrem, z něhož vše ostatní nastává, probíhá a stává se. Jelikož je bezčasovým i bezprostorovým a je Absolutním ryzím myšlením a Absolutním čistým vědomím v Absolutním uvědomění Absolutního „Já jsem“, je On/Ona Absolutní duchovností. Takže z toho plyne výrok, že jakýkoli nejnižší stupeň souvztahuje s tím nejnižším Absolutní přirozenosti Nejvyššího a je relativní pouze k Němu/Ní.

Tato souvztažnost je platná v jakýchkoli stavech, procesech, úrovních, krocích a stupních, neboť jsou všechny vybudovány na tomto principu - od nejnižšího k nejvyššímu, tj. ze stavu, který koresponduje s úplnou duchovností, ke stavu toho nejvyššího této duchovnosti. Takže se v prvním stavu a procesu člověčenstva projevila úplná duchovnost, jak ji reprezentovala a zobrazovala úplná androgynní fyzická forma. Ve stavu a procesu úplné a celkové duchovnosti není jiná přímá zkušenost její jednoty, integrace a jednoty možná. Nemůže ji být ani její vlastní zprostředkující, přechodový stupeň a už vůbec ji nemůže být její vlastní zevnější neduchovní stupeň.

Jelikož otázka neduchovnosti může ale vyjít pouze ze zásadně neduchovního stavu nejvyššího stupně a odpověď na ni tedy musí být dána a zobrazena příkladem v tomto jednotlivém stupni, nejnižší stupeň by sám sebou a v sobě nemohl poskytnout vhodné podmínky pro uskutečnění této odpovědi. To by odporovalo jeho povaze, jelikož tato je zcela a úplně duchovní. Proto se musí z duchovního čili nejnižšího předcházejícího kroku a stupně vybudovat další krok a stupeň. A jelikož je nemožné budovat nejvyšší stupeň přímo z nejnižšího stavu, musí se nejprve za účelem přechodu vybudovat stupeň intermediální - nejprve se musí vybudovat spojující linka. Přímý kontakt mezi nejnižším a nejvyšším stupněm není kvůli jejich povaze a pozici možný. Ale žádný stupeň nemůže existovat bez druhého. Život a podmínky existence nejvyššího stupně jsou z nejnižšího duchovního stupně, kde mají základ a kde se vše bez výjimky počíná. Projevení se, realizace a konkretizace všeho započatého se odehrává v nejvyšším stupni. V této manifestaci je realizace a konkretizace nejnižšího stupně jako ve svém vlastním. Z tohoto důvodu je vytvořen z tohoto nejnižšího stupně stupeň intermediální.

Funkcí zprostředkujícího stupně je být mostem a spojovací linií, souvztažnými prostředky přenášet a přeměňovat vše započaté v nejnižším stupni do nejvyššího stupně a všechno zrealizované, projevené a konkretizované v nejvyšším stupni do stupně nejnižšího. Tak se završí cyklus kroků a jejich uspořádání a stane se pravou realitou.

Aby se vybuvoval intermediální krok, je nutné oddělit a rozdělit fyzickou čili přírodní reprezentaci této nejvyšší duchovní jednoty, integrace a jednoty, jak ji zobrazuje jednotnost femininity a maskulinity a všech jejich principů a odvozenin v androgynní fyzické formě prvních lidí na planetě Zemi.

Takže druhý krok v přípravě na poslání lidí na planetě Zemi je krokem ke zprostředkujícímu duchovně - přírodnímu stupni, který představovalo, ilustrovalo a konkretizovalo fyzické rozdělení androgynní lidské formy do dvou odlišných fyzických forem - mužské a ženské.

Jelikož je intermediální stupeň mostem, linií a bodem přenosu a transformace, musí v sobě obsahovat stejné množství obsahu jak duchovního čili nejnižšího, tak i neduchovního čili nejvyššího stupně. Jinak by žádná linie, žádné přemostění či žádná komunikace mezi nimi nebyly možné. Proto se nazývá duchovně - přírodním stupněm. Tento druhý krok je počátkem poklesu z úplné a celkové duchovnosti, kterou představovali první lidé.

2. Ve stavu a procesu duchovní úplnosti a celistvosti není možné žádné vymizení vzpomínek z vědomí. Jelikož je to iniciační stav a proces, bez vědomého zapamatování si započatých idejí, myšlenek a procedur by žádná z nich neměla nijaký dopad a užitek. Takže první lidé na planetě Zemi měli před rozdělením jejich fyzického těla plnou znalost a chápání účelu, důvodu a cíle jejich poslání na planetě Zemi a jejího budoucího osudu a všech důsledků a následků tohoto poslání. Nejnižší stupeň,

který představovali, nepůsobil v rámci kategorií časoprostorového kontinua. Tudiž jim nebylo nic skryto.

Tato kondice byla nevýhodou z hlediska základního plánu a poslání. Důvod je zřejmý: Plná vědomá znalost plánu a jeho úplných následků by byla překážkou ryzí a skutečné zkušenosti; bylo by to něco jako hra, ve které se předstírá. Taková hra by nemohla být skutečným procesem poznání a postrádala by autentičnost. S tímto postojem by se nemohlo ustanovit rozpoložení pravého skutečného stavu a procesu úplné neduchovnosti a následky a důsledky takovéto kondice by se nemohly stát skutečně funkčními.

Dobrou analogií k tomu je možno nalézt ve výzkumné metodě, kterou používají vědci ve společenských vědách, obzvláště v psychologických laboratořích. Všechny takové metody jsou zcela nepoužitelné bez ohledu na to, že jejich horliví stoupenci tvrdí opak, protože cokoli se stane, je uměle vytvořeno a subjekt, který se dobrovolně dal na takový pokus, si to neustále vědomě pamatuje a uvědomuje. Rozdíl nevytváří ani to, když nevědí, s čím dobrovolně souhlasili (ačkoli se to nyní považuje za nemorální, aby dobrovolníci nebyli informováni o povaze pokusu alespoň v obecných pojmech), protože vědomá znalost a zapamatování si dobrovolnosti zcela a úplně zkreslují výsledky takového pokusu. Artefakt může vytvořit zase jen artefakt či umělou odpověď. Především všechny subjekty vědí, že se jim nemůže stát nic zlého a škodlivého. Taková vědomá malost zcela zdiskredituje platnost, užitečnost a praktickou užitečnost takového experimentování. Jen úplné vymizení vědomé paměti takového podniku může vést k autentičnosti prožitku a k závěrečnému autentickému poučení všech, kterých se to týká. Z takto autentického poučení lze odvodit obecný závěr o všeobecné platnosti.

Jelikož je ale takové vymizení paměti v nejniternějším stavu a stupni nemožné, je nutno přivodit - separováním a rozštěpením lidské fyzické formy - druhý stupeň, v němž se toto vymizení může do jisté míry uskutečnit. V průběhu prvního kroku stvoření druhého stupně je - kvůli jeho blízkosti k nejniternějšímu stupni - úplně vyhlazení vědomých vzpomínek stále nemožné. Takže v tomto stádiu byla přítomna pouze idea tohoto poslání bez jakýchkoliv konkrétností a výsledků takového podnikání. Protože se všechna působení musí odehrát v úplné svobodě volby a dobrovolně, byl před tímto rozštěpením a vyhlazením vědomé paměti každý požádán, aby dříve, než učiní konečné rozhodnutí v této věci, velmi pečlivě zvážil a uvážil společně s účelností a užitečností takové volby všechny její důsledky a následky.

V tomto pokusu byli tehdy a jsou teď užiti lidé, kteří s tím skutečně, úplně a zcela a na základě vlastní svobodné volby dobrovolně souhlasili, stejně jako i s vymizením jejich vědomé paměti této volby. Žádný jiný typ lidí by nepřinesl požadovaný výsledek. Jakmile se toto učinilo, mohlo započít postupné smazávání vědomé paměti.

3. Ve stavu a procesu úplné a celkové duchovnosti, který představovali první androgynní lidé na planetě Zemi, byly jediným hlediskem a motivací všech činností vzájemný prospěch, obecné dobro a nepodmíněné sdílení. Jakékoli jiné zájmy na této úrovni nebyly myslitelné, neboť tato úroveň odvozuje svůj veškerý život od Nejvyššího a souvztahí s Ním/Ní, Jenž/Jež je Absolutní nepodmíněnou láskou. Pojem něčeho vlastního je v takovém stavu jednoty, integrace a jednosti nemyslitelný. Při takovémto naprosto obvyklém přístupu bylo nemožné vybudovat něco, co negovalo tento účel duchovnosti.

Aby se vyvinul kontrast k takovému sdílnému rozpoložení a za účelem zmíněného poslání, stalo se nutným stvořit rozpoložení nové, ve kterém by se mohla iniciovat a

zkušenostně prožívat idea „něčeho vlastního“. Jakmile je něco někomu odebráno a od něho odděleno, objektivně se stává, že se u něho počíná vyvíjet pojetí „něčeho vlastního“ a smysl pro náležení a vlastnictví. Poprvé je rozvinuto pojetí: „to je moje a nikoho jiného“.

Bez oddělenosti maskulinity a femininity ve formě konkrétních fyzických těl by se taková idea nikdy nemohla rozvinout. A bez takové ideje by se nikdy nemohl prožít neduchovní stav s jeho hroznými následky a nemohlo by nastat žádné poučení.

4. Cokoli nastane, probíhá a stává se ve stavu jednoty, integrace a jednosti úplného duchovního stavu a procesu, je souběžným následkem všech principů, které působí dohromady. Takže cokoli se kupříkladu chce, souběžně se o tom uvažuje. Cokoli se cítí, tak se i myslí, a opačně. V takovém rozpoložení není možné myšlení mimo či proti chtění. Jeden je vlastní vůlí a vlastním rozumem. Takže je holou nemožností, aby tito lidé předstírali, že něco dělají či mají rádi, když se jim to v jejich hlubokém nitru nelíbí. Ani zmínka o takové možnosti není ve stavu úplné duchovnosti myslitelná.

Avšak za účelem zobrazení a předvedení stavu neduchovnosti je nutné takové okolnosti vyvinout. Tudíž se kvůli konkrétnosti reprezentace nejzevnějšího stupně nejzevnějšího následného kroku mohou takové okolnosti rozvíjet pouze konkrétními fyzickými prostředky, tj. fyzicky rozdělenými lidskými tvory do dvou forem: Formy vůle, kterou představuje femininita se svými všemi principy, a formy druhého, formy rozumu, kterou reprezentuje maskulinita se všemi svými principy. Takovéto rozštěpení je nutnou podmínkou rozvoje zdánlivě neduchovního myšlení, chtění, jednání, citění atd., které je samou svou povahou rozporuplné.

Jednota je vždy duchovní. Cokoli, co se vzdaluje stavu sjednocení, je neduchovní, a tudíž rozporuplné.

Takže byla vyvinuta základna pro zakoušení hrozných důsledků neduchovnosti.

5. Ve stavu a procesu úplné duchovnosti není možná žádná negace takové duchovnosti. Nelze dosti dobře negovat vlastní jsoučno a bytí. Proto je idea neduchovnosti v tomto stavu nemyslitelná. Bez takové ideje by nebylo možné zažít její důsledky. Avšak při existenci dvou forem jednoho lidství ve dvou oddělených módech či tělech je taková protichůdná idea myslitelná. Jelikož je možné mít vztah ke druhému jako zřejmě odlišnému, je možno započít rozlišování a racionalizovat toto rozlišování do bodu, kdy se počne idea úplné negace jakékoli duchovnosti. Když někdo rozlišuje mezi duchovností a neduchovností, může usoudit, když si tak přeje, že žádná duchovnost neexistuje. Z této pozice vyvstává možnost úplného negování duchovnosti.

Takovýto proces myšlení je nemožný ve stavu a procesu úplné jednoty, integrace a jednosti maskulinity a femininity a všech jejich principů - v rozpoložení úplné duchovnosti. Kvůli předvedení hrozných následků a důsledků takové negace je nutné vytvořit vhodné podmínky pro to, aby se zvolilo negování duchovnosti.

6. V rozpoložení úplné duchovnosti, reprezentovaném a ilustrovaném prvními androgynními lidmi na Zemi, je nemyslitelné mít ideu popření Absolutního jsoučna a Bytí Nejvyššího. Dokud se idea Absolutního jsoučna a Absolutního bytí udržuje v lidské mysli jako převládající, není možné žádné odpadnutí od Nejvyššího a nemůže nastat jakákoliv ztráta duchovnosti.

Takže je stvořeno rozpoložení, v němž prostřednictvím separace lidské formy do dvou forem je možno počít ideu „něčeho vlastního“. Z této ideje je možno vyvinout rozumem odůvodněný postoj a víru, že vše ostatní je jakoby někoho vlastním. To neodvratně vede ke nejzazšímu odmítnutí Absolutního jsoucna Absolutního bytí Nejvyššího. Přijetí Nejvyššího vylučuje pojetí „něčeho vlastního“. Jestliže někdo nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího, nutně náleží Nejvyššímu, a cokoli má, není nikdy jeho vlastní, ale Stvořitelovo. Jestliže se popírá jsoucno a bytí Nejvyššího, pak se s takovým duchovním uvědoměním odmítá vlastní jsoucno a bytí, což je holou nemožností.

7. V rozpoložení úplné duchovnosti a nejniternějšího stavu a procesu, reprezentovaném nejniternějším stupněm androgynních lidí planety Země, není možné žádné pojetí sebelásky kvůli sobě samému. V úplné duchovnosti je láska k Nejvyššímu z lásky od Nejvyššího a láska ke druhým z lásky k sobě sama samým životem jsoucna a bytí. Toto je úplný princip pravé duchovnosti. Nic jiného není v tomto rozpoložení myslitelné. V takové kondici není myslitelný žádný úpadek duchovnosti. Bylo tudíž nutné stvořit rozštěpem odlišnou kondici, ve které by mohlo kvůli Velkému plánu spasení a Poslání být myslitelné pojetí „něčeho vlastního“ a mohlo by se odmítnout vše ostatní. Tak mohl být zakoušen neduchovní stav a poznání toho, jaké je to být bez duchovnosti, a tedy bez Nejvyššího, mohlo přinést plody. Jakmile je tedy v neduchovním stavu dovoleno „něčemu vlastnímu“ být zdánlivě reálným, láska k Nejvyššímu a druhým vyvěrá pouze z „něčeho vlastního“ a kvůli sobě samému. Probíhá to asi tak: „Miluji tě, protože miluji sebe sama“, a ne: „Miluji sám sebe, abych mohl milovat tebe“. Dopad takového rozlišení je zřejmý. Taková láska (miluji tě protože miluji sebe sama) není láskou vůbec, ale negací pravé lásky, tedy jejím úplným zničením. Kde není pravého života, tam není pravé duchovnosti; kde není pravé duchovnosti, není pravého života.

8. V rozpoložení úplné duchovnosti prvních androgynních lidí na planetě Zemi byly všechny možnosti volby přítomny pouze jako potenciální, při vědomí, že jeden není v tomto stavu uzavřen neustále. Idea volby něčeho méně duchovního byla pro ně nemyslitelná. Jelikož si tento stav navždy zvolili v Absolutním procesu myšlení a Absolutní vůli Nejvyššího před započítím času. Tudíž toto rozpoložení nebylo možno použít pro rozvoj něčeho protikladného jejich povaze.

Musela se vyvinout nová kondice, aby poskytla lidem konkrétní příležitost pro volbu či zavržení jakékoli duchovnosti, nějaké duchovnosti či veškeré duchovnosti. To se vykonalo fyzickým rozpolcením jedné lidské formy do dvou odlišných. Tento akt umožnil, aby zkušeností konkrétní odlišnosti povstala idea, že jsou zcela k mání i jiné možnosti (jiné, než pouze jeden úplný a veškerý duchovní stav a proces). Konec konců přímý a konkrétní zážitek rozdělení ve dvě odlišné lidské formy, ženskou a mužskou, hovoří jasněji, než jakékoli řeči. Tak byla zahájena možnost, aby se dovolil duchovní úpadek za účelem poučení při zachování svobody volby.

9. Přirozenost úplné duchovnosti v sobě imanentně obsahuje úplnost vlastního poznání, relativní k Absolutnímu poznání Nejvyššího. Protože tato kondice je rozpoložení „uvnitř“, všechny a jakékoli zdroje poznání jsou „uvnitř“, tj. v úplné duchovnosti. Tudíž se každý vždy obrací k této duchovnosti, což znamená k Nejvyššímu, kdož je centrem toho „uvnitř“.

Jestliže se někdo vždy obrací pro jakékoli poznání k duchovnosti, musí být vždy duchovním jedincem - kvůli neustálému potvrzování, že veškerá pravda a veškeré dobro je v této duchovnosti a z ní. Proto se z této kondice nemůže odvozovat idea nižší duchovnosti. Protože to byla kondice prvních lidí na planetě Zemi, bylo v

konkrétní reálné manifestaci této kondice nutno rozdělit androgynní formu do dvou odlišných forem - maskulinní a femininní, aby se mohlo odehrát početí idejí úpadku a negace.

Jakmile je tedy něco někomu odebráno, znalost tohoto něčeho je též odstraněna. Aby se tato znalost získala znovu, musí se nyní pohlížet „vně“ namísto „dovnitř“. Postupně se vytváří zvyk hledat všechny odpovědi „vně“ v takzvané přírodní realitě, kde se nenacházejí žádné skutečné odpovědi. Takže je založena báze pro mylný a nesprávný závěr o duchovnosti a o Nejvyšším - o všem v této věci. To je počátkem konce !

Jelikož pravá duchovnost a Nejvyšší jsou vždy „uvnitř“, odkud započiná být by jen možnost jakéhokoli „vně“, je nemožné je spatřit či pojímat prostředky či nástroji toho „vně“, neboť nejsou tím „vně“. Z toho plyne odmítnutí duchovnosti a existence Nejvyššího. A to se pak stává základem odpovědi na otázku, jaké je to být bez duchovnosti. Takové rozpoložení postupně vede k tomu, že není žádné poznání duchovnosti a Nejvyššího, tudíž k ateizmu.

10. Ve stavu úplné a celistvé duchovnosti je esence a substance „já jsem“ relativního k Absolutnímu „Já jsem“ Nejvyššího. To je základnou neustálého sebeuvědomění v celku jeho jsoucna a bytí. Jelikož je takové „já jsem“ možné jedině relativně k Absolutnímu „Já jsem“, jsou všechny důsledky tohoto závěru zřejmé. Vede k úplné duchovnosti všech jsoucna a bytí. Též zajišťuje pojetí „vím, kdo jsem“. Žádné jiné závěry není možno z této kondice vyvodit. Nic jiného odvodit či zkušenostně prožít nelze. Jakákoli touha zakusit jinou kondici by se rovnala popření „já jsem“, a tedy pravého sebeuvědomění. Taková kondice a situace pravého uvědomění existovala u prvních androgynních lidí na planetě Zemi.

Aby bylo možno mít odlišnou zkušenost za účelem splnění Velkého plánu a Velkého poslání člověčenstva, bylo nutné rozštěpit fyzickou formu do dvou forem mužské a ženské, aby se mohla stát možnou otázka: „Kdo jsem já ?“

Je třeba si stále pamatovat, že toto nastává v nejzevnějším stupni nejzevnějšího kroku v povšechnosti jsoucna a bytí určené umístěním a pozicí planety Země v hierarchii duchovní organizace tohoto časového cyklu. Toto umístění a tato pozice vyžadují, aby se vše odehrálo v konkrétní zobrazující formě. Žádný takový požadavek nebyl proveditelný v jakýchkoli předcházejících krocích či stupních, neboť objevení se oddělených mužských a ženských forem pro ně značilo pouze rozlišitelnost principů lásky a moudrosti, které jsou vždy v úplné jednotě. Tudíž pro tyto předcházející kroky a stupně by otázka „Kdo jsem ?“ nemohla mít - kvůli této zkušenosti - žádný smysl. Jediným způsobem, jakým by se zde toto mohlo zakoušet, je skrze následky a důsledky takových otázek u lidí na planetě Zemi, kteří provádějí toto zvláštní pověření.

Jakmile se odehraje rozštěp, nastane ztráta celkového prožívání sebe sama jako jednoty, jednosti a integrace. Tato ztráta byla nutná, aby lidé na planetě Zemi mohli dosáhnout nezbytné místo a pozici reprezentace v konkrétní formě a projevu. Tato ztráta vede k pochybnostem o vlastní sebetotožnosti. Jakmile se postrádá plnost vlastního já, což je zařízeno tímto rozštěpením - není nikdy možné získat plnou jistotu svého vlastního já, dokud se neprovede opětovné znovusjednocení. To pak vede k pochybám o existenci kohokoli jiného. Protože plné uvědomění si „já jsem“ sebe sama je možné jedině relativně k Nejvyššímu, je nutně založeno na úplné duchovnosti. Jakákoli pochybnost o sobě samém vede k nižší a nižší duchovnosti, dokud není výsledkem úplné popření duchovnosti a Nejvyššího.

Protože je tu ale nepopíratelný fakt, že někdo žije navzdory skutečnosti že „neví, kdo je“, nevyhnutelně se musí dojít k závěru, že život pochází z přírody a je jen náhodnou událostí. Tedy se neuznává se či nevyžaduje jakákoli duchovnost. Nyní je možno plně prožít důsledek a následek takového závěru a je možno příkladem konkrétně odpovědět na původní otázku.

11. Neoddělitelným rozpoložením úplné a veškeré duchovnosti je úplná a celková svoboda a nezávislost. Nejnaternější rozpoložení je v hierarchii duchovní organizace stavem a procesem svobody a nezávislosti. Čím blíže je někdo umístěn k tomuto centru, tím více je svobodným a nezávislým. Čím je také svobodnějším a nezávislejším, tím je duchovnějším a naopak, čím je kdo duchovnějším, tím je svobodnějším a nezávislejším.

První androgynní lidé na planetě Zemi reprezentovali tento nejnaternější stav a proces. Tím se nyní neříká, že všechny sentientní entity musí být androgynní, aby byly duchovní, svobodné a nezávislé. Mohou mít jakoukoli formu. Jednota, spojení a jednota jejich principů femininity a maskulinity nejsou porušeny jejich oddělením, protože mají plné duchovní uvědomění a prožívání. Objeví-li se tudíž v oddělených formách maskulinity a femininity, neznamená to pro ně oddělení principů, jako je tomu u lidí na planetě Zemi, ale namísto toho to znamená manifestaci rovnosti a vzájemnosti jejich stavů a kondic.

Odlíšná je situace u lidí na Zemi. Kvůli jejich umístění a pozici v hierarchii duchovní organizace - jelikož jsou nejzevnějším stupněm nejzevnějšího kroku - se musí vše, co se zde stane, konkrétně fyzicky zobrazit, projevit a představit. To platí ve všech ohledech o všem. Proto bylo v tomto zvláštním případě planety Země nutné iniciovat člověčenstvo s formou sjednocení, propojení a jednosti všech principů ve fyzické podobě androgynů. Jinak by se idea takové jednoty, integrace a jednosti nemohla zformovat a zakořenit v jeho Vnitřní mysli. Takže by se v člověčenstvu nikdy nemohly zakořenit žádné ideje duchovnosti, svobody a nezávislosti, což by mohlo vést k úplnému zhroucení a selhání účelu jeho stvoření. Z těchto idejí zakořeněných ve Vnitřní duchovní mysli se lidé mohou přivést - pokud si tak přejí - zpět k duchovnosti, ve které byli dříve.

Když tedy první lidé byli v této duchovnosti, svobodě a nezávislosti, byli tedy úplně a zcela svobodní a nezávislí. Ale kvůli tomuto rozpoložení by se nemohla počít idea nižší duchovnosti, nezávislosti a svobody a nemohlo by se uskutečnit odpadnutí od duchovnosti za účelem Velkého plánu.

Tudíž bylo nutné stvořit odlišné rozpoložení, ve kterém by se tato idea mohla započít.

Lidská fyzická forma byla rozštěpena do dvou oddělených forem - maskulinní a femininní. To umožňuje utvoření ideje nižší svobody a nezávislosti, protože teď se lidé stali ve své femininitě a maskulinitě poněkud závislími na někom druhém a naplnění jejich odpovídajících potřeb se nemohlo uskutečnit bez všech ostatních. Uvědomění tohoto rozpoložení je ústupem od úplné a celkové duchovnosti a vede nakonec k zavržení jakékoli duchovnosti. Tak se stávají možnými otroctví, touha vlastnit, žárlivost, sobectví a všechno ostatní takové, v čemž není vůbec žádná duchovnost.

12. S takovouto úplnou svobodou a nezávislostí je spojena úplná svoboda vyjadřování sexuality. Schopnost sdílet, dávat, přijímat a vzájemně oplácet se všemi, kdo jsou opačných pohlavních rysů a s nimi souvztažných duchovních, duševních a fyzických principů, za účelem obohacení a zdokonalení duchovnosti vlastní a kohokoli jiného, je znamením celkové, úplné a zralé duchovnosti. Jeden se sdílí se všemi a všichni se

sdílejí s jedním. V tomto spouznačení „jeden“ znamená buď jeden maskulinní princip se všemi femininními principy, nebo jeden femininní princip se všemi ostatními maskulinními principy. V pravé duchovní konotaci není ani jiná situace možná, neboť Jeden Nejvyšší se sdílí s celým Stvořením sentientních entit, jako se všechny sentientní entity sdílejí s Jedním Nejvyšším.

V takovém sexuálním sdílení s takovýmto záměrem je pravá duchovnost a Nejvyšší jako ve svém vlastním.

Tuto situaci reprezentovali na Zemi první androgynní lidé, v nichž všechny maskulinní principy byly v neustálém sdílení se všemi femininními principy a femininní principy byly v neustálém sdílení se všemi maskulinními principy. Žádný princip nebyl vyloučen ani preferován před jiným. Takové vyloučení nebylo v plnosti a úplnosti duchovního stavu a procesu, v jakém se nacházeli, myslitelné. Jakákoli taková vyluka a preference by vedla k nižší a nižší duchovnosti. Jelikož nižší duchovnost u nich nebyla možná, stalo se nutným - kvůli pokračování v plánu - rozštěpit jejich fyzickou formu na mužskou a ženskou, aby se započal proces vylučování a dávání přednosti a porušení rovnosti principů. To umožnilo, aby se neduchovní stav projevil jako zakusitelný. Zároveň to vedlo k uvržení zábran a omezení na formy lidského sexuálního vyjadřování, které vyvěrá z celkové a úplné duchovní svobody a nezávislosti. Takže se mohly rozvinout vlastnění, zlé sklony, žárlivost a stranění se sdílet vlastní sexualitu s mnoha příslušníky opačného pohlaví, zabraňující tedy jim samým a ostatním v obohacování a zdokonalování vlastního života a vlastní duchovnosti. Takovýto stav nemá v sobě vůbec žádnou duchovnost.

13. V duchovní celistvosti a úplnosti nejnítěrnějšího stupně, reprezentovaného androgynními lidmi na planetě Zemi, je úplná jednota a jednota všech principů femininity a maskulinity. Je to jedním, jako je Jedním Nejvyšším. Proto neexistovalo mezi prvními lidmi žádné formální manželství, neboť jejich stav byl sám o sobě projevem duchovního manželství všech femininních principů se všemi maskulinními a všech principů maskulinních se všemi femininními. V tomto smyslu byl každý v manželském svazku s každým. Toto je pouze jediný možný následek úplné a celkové duchovnosti, jelikož vše je z Nejvyššího a Nejvyšší je ve všem. Opakuje se, že v tomto smyslu je jeden pro všechny a všichni pro jednoho. V souhrnném účinku povšečnosti takového duchovního manželství je nutno zakusit a sdílet ve všech ohledech Absolutní jednotu Absolutní maskulinity a Absolutní femininity Nejvyššího.

Jakýkoli nižší stupeň sdílení by omezoval duchovnost a vedl by k nižší duchovnosti. Taková idea byla zcela cizí nejnítěrnějšímu stupni duchovnosti, reprezentovanému prvními lidmi. Aby se tedy pokročilo v plánu, bylo nutné rozdělit jejich fyzickou formu ve dvě oddělené formy - mužskou a ženskou, aby se mohla získat odlišná perspektiva nižší duchovnosti.

Kvůli tomuto rozštěpení se postupně ztrácí zkušenost úplnosti a celistvosti sebe sama a počíná zvolna mizet větší duchovní uvědomělost. To vede k nutnosti hledání vnějších manželských závazků, aby mohla pokračovat produkce nových idejí. V úplném a celistvém duchovním stavu není takový svazek nutný, protože je tomuto stavu imanentní a kvůli této imanentnosti se mohou neustále rodit nové ideje. Jakékoli jiné prostředky produkce či reprodukce jsou ústupkem od duchovnosti.

14. Ve stavu a procesu úplné a plné duchovnosti - kterým je jednota femininního a maskulinního principu - nemůže být výsledkem této jednoty zrod žádných negativních idejí; takže se neduchovními prostředky nemohou narodit žádné děti. Jsou možné jen duchovní prostředky - zrod nových idejí; výsledkem této jednoty a sexuální výměny je

idea větší duchovnosti z Nejvyššího. Tato idea je použita Nejvyšším pro Jeho/Její Nadělení. V okamžiku tohoto nadělení se idea stává sentientní entitou, zrozenou tak z této jednoty. Protože tato jednotka produkuje pouze vysoce duchovní vědomé uvědomělé entity, nemůže v ní uzrát žádný nižší duchovní stupeň. A jejím výsledkem nemůže být ovšem žádná negativní idea, a tedy žádná negativní pseudosentientní entita.

Proto bylo nutné rozštěpit původní formu do forem dvou a poskytnout příležitost pro prožívání nižších stupňů duchovnosti, což umožní vytváření nižších duchovních idejí zakončené produkcí negativních idejí a negativních pseudočijících entit.

Protože ve stavu úplné duchovnosti je zrod negativních idejí nemožný - jelikož všechny ideje zrozené v tomto stavu jsou úplně duchovní - je pro vznik negativních idejí nutné vytvořit odlišné neduchovní prostředky, což by nakonec vedlo k nutnosti zrodu lidí pomocí fyzických prostředků. Lidé takto zrození mohou vytvářet negativní a zlé ideje a mohou se tak zobrazit jejich hrozné důsledky a následky všemu Stvoření. Cokoli není zrozeno z Nejvyššího čistě duchovními prostředky, nemá samo o sobě žádnou duchovní realitu.

15. V celkovosti a úplnosti duchovního stavu a procesu nejnítějšího stupně, reprezentované prvními androgynními lidmi na planetě Zemi, byla všechna zrození pouze nadělením od Nejvyššího. Tím se říká, že když někdo splnil své poslání a opustil planetu Zemi, byl nahrazen prostřednictvím NOVÉHO NADÁNÍ z Nejvyššího, v němž byly za tím účelem použity ideje zrozené ze sjednocení a výměny principů femininity a maskulinity této osoby. A jelikož vivifikace a aktualizace těchto idejí v lidských životních formách byla a je možná jen nadáním Nejvyššího, neuvažovalo se nikdy o požadavku rodičovství, ani nebyl možný. Každý věděl, že skutečná Matka a skutečný Otec každého může být jedině Nejvyšší. To je výsledkem jakéhokoli duchovního stavu. V nejzazším smyslu se tedy vše živé rodí pouze z Nejvyššího.

Kvůli úplné jednotě a jednosti všech principů femininity a maskulinity Nejvyššího a prvních lidí nebyl zrod jakýchkoli negativních idejí z tohoto stavu možný. Tudíž ani Nejvyšší, ani první lidé na Zemi se nemohli stát původci a rodiči něčeho zle zamýšleného. Tudíž se v této kondici nemohla odehrát nijaká nižší duchovní zkušenost.

Zde se může pociťovat paradox: Jestliže je Nejvyšší jediným Otcem a jedinou Matkou všech sentientních entit a jestliže sentientní entity na planetě Zemi vytvořily ve Vesmíru negativní stav, pak je Nejvyšší nejzazším původcem negativního stavu. To je protirečením výroku, že žádný pozitivní stav nemůže produkovat jakékoli negativní ideje.

Tento rozpor a paradox je pouze zdánlivý. Jediný princip, který má skutečné jsoucno a bytí, je pozitivní princip - Nejvyšší. Jakékoli popírání tohoto principu je ne-principem, nemajícím v sobě a ze sebe žádný základ. Existuje jen proto, že existuje pozitivní. Ale pozitivní není jeho příčinou. Ve své esenci a substanci je iluzí zrozenou vně krajně přírodní kondice člověčenstva, v jeho nejzevnějším stupni nejzevnějšého kroku, kde se taková idea může stát realitou. Ale protože takový stav není sám o sobě principem, ale jen vedlejším produktem oddělení se od skutečného principu, to jest od duchovnosti, nemá žádné spojení s Nejvyšším. Nejvyšší se nemůže považovat za jeho matku či otce. Avšak každá idea a její uskutečnění musí mít někde původ, tj. musí mít matku a otce. Protože vyvěrá z prohlášení nezávislosti neduchovní existence, může se zrodit pouze z přírodního pseudosjednocení dvou oddělených pseudoprincipů pseudofemininity a pseudomaskulinity a z jejich pseudojednosti.

Aby se tento pseudootec a tato pseudomatka mohli objevit, s tím, že tuto situaci Nejvyšší předvídá, bylo nutné rozdělit původní fyzickou formu lidí na planetě Nula do dvou oddělených forem. To vytváří ideu nižší duchovnosti, což nakonec vede k negaci duchovnosti a všech jejích principů a atributů. A protože to vede k negaci právě femininity a maskulinity, jsou tyto nahrazeny pseudofeminitou a pseudomaskulinitou tradičních vztahů a manželství - což se stalo a je napodobením pravého duchovního manželství. To založilo možnost být pseudomatkou a pseudootcem, kteří dávají zrod všem negativním stavům a idejím.

Podstatné je zde toto: Nižší duchovnost je úpadkem úplné duchovnosti. Jakákoli duchovnost vůbec pochází z přítomnosti Nejvyššího. Jak tento úpadek z duchovnosti pokračuje, nastává v určitém bodě situace, kdy už není žádné duchovnosti. A tam kde není žádná duchovnost, tam není Nejvyšší. A kde není Nejvyšší, není reálný život. Žádná duchovnost znamená negaci duchovnosti. Žádná duchovnost může existovat v takovém stavu pokleslé duchovnosti, ve kterém krade a uzurpuje principy života a napájí se jimi za účelem jejich negování; takto je stvořen pseudoživot se všemi svými pseudoprincipy. Jakmile tedy tento stav nastává a probíhá, aby se stal, činí tak ukradenými principy života z Nejvyššího (nemůže sám ze sebe nic vytvořit) a počíná rodit všechny druhy negativních pseudostavů a pseudoidejí. Z toho vyplývá tvrzení, že v pravé duchovnosti a z Nejvyššího nemůže vzniknout nic negativního.

To je jeden z důvodů, proč bylo toto rozštěpení nutné - aby mohlo nastat takové zobrazení a poučení - za účelem odpovědi na původní otázku.

16. Duchovní úplnost a celistvost nejniternějšího, představovaná prvními androgynními lidmi na planetě Zemi, nemohla být uvedena do pokušení, neboť idea pochybování neexistovala. Kvůli úplnosti tohoto stavu nemohly být žádné pochybnosti myslitelné. Kde není pochybností, nemohou se projevit žádné pochybovačné otázky ani taková chování. Jakákoli pochybnost vyplývá ze stavu nižšího duchovního stupně, který je pokušením zranitelný.

Aby se za účelem Velkého plánu počal takový stav, bylo nutné rozdělit lidskou fyzickou formu do forem dvou - maskulinní a femininní, takže z tohoto oddělení principů mohla vystat pochybnost a uskutečnit se pokušení. Ve stavu nižší úrovně duchovnosti existuje vždy pokušení, neboť zkušenost něčeho odlišného než úplné duchovnosti se stává pochybovačným rozpoložením tohoto stavu. Úplnou jistotu lze nalézt pouze v úplné duchovnosti. Cokoli nižšího dovoluje pochyby.

17. Za účelem udržování negativních stavů a pseudostavů a všech jejich pseudoprincipů až do doby, kdy jejich užitečnost pro Velký plán bude moci být naplněna a kdy může být dáno úplné poučení všem sentientním entitám bez jakýchkoli stínů pochybností, stalo se nutným dovolit a vytvořit v duchovním světě nový duchovní pseudostav. Jelikož je to z ryzího duchovního stavu nemožné, stalo se nevyhnutelným stvořit speciální podmínky, v nichž by se toto mohlo odehrát.

První lidé na planetě Zemi nemohli ve své původní formě započít tento proces, protože by to odporovalo samé jejich přirozenosti. Proto dobrovolně souhlasili, aby byli rozštěpeni, takže mohla začít recese duchovnosti a nastat situace, v jaké by nemohla existovat žádná duchovnost. Z takových neduchovních stavů se mohly zrodit pseudoideje a negativní stavy. Protože ty se rodí s pomocí principů ukradených a uzurpovaných z duchovnosti a její negace (negovat vyžaduje sílu a mít sílu vyžaduje život), každá taková pseudoidea je napojena na pseudoživot a stává se skutečností. Jakmile žije, i když žije ukradeným životem, produkuje všechny druhy stavů, procesů a

rozpoložení, v nichž pak neustále neguje všechny pozitivní stavy, procesy, veškerou víru a duchovnost.

Udržování takové kondice je nemožné přírodními prostředky a z nich. Život je především duchovní, ať je ukradený, či nikoli. Přírodní prostředky nemají samy ze sebe a v sobě žádný život. Mohly by odumřít a poslání by se nemohlo završit. Aby mohly být neustále napájeny a motivovány, aby se udržovaly do určené doby, byl pro tyto lidi stvořen z pseudoživota (který měli z ukradených principů skutečného života) nový pseudoduchovní stav. Byl to negativní duchovní svět, zvaný peklo. Tento nový stav byl schopen udržovat negativní podmínky na planetě Zemi tak dlouho, dokud je to nutné a dovolené.

Pekla tedy byla a jsou stvořena lidmi a z lidských pseudoidejí, které byly a jsou negací duchovnosti a bytí a jsoucna Nejvyššího. Pekla byla a jsou stvořena a udržována ukradenými a uzurpovanými principy tvoření života. Nejvyšší dovolil, že se tak stalo, aby se mohlo uskutečnit všeobecné poučení a mohly se úplně vyčerpávajícím a uspokojivým způsobem zodpovědět všechny otázky pro každého ve všech jsoucnech a bytích všech dob.

Takže i pekla při své nejhlubší hořkosti slouží dobré věci v celém Stvoření. Toto je jeden ze způsobů, jak Nejvyšší nakonec vše obrací ve prospěch věci duchovnosti.

A jelikož jsou všechny duchovní stavy a okolnosti nečasové a neprostorové povahy, je irelevantní a nedůležité, kolik trilionů či kvadrilionů roků (v pojmech lidského pozemského času) vyžaduje tento proces. Důležitou věcí je to, aby se plně projevila a realizovala užitečnost takové zkušenosti pro celé Stvoření, dokud nedokončí svůj účel. Poté proces skončí a je zrušen.

Kdyby se počáteční rozštěp prvních androgynních lidí na planetě Zemi do dvou forem nemohl uskutečnit, nemohla by se nikdy vytvořit takováto situace a nemohlo by nikdy nastat žádné skutečné poučení, takže ta otázka by zůstala nezodpovězena. Tato situace by byla pro celé Stvoření nepřijatelná.

V závěru této kapitoly je třeba si zas a znovu uvědomit důležitost sdělení, že veškerá pravda je dynamická a že ti, kdo jsou v přírodním stavu, se mohou k Absolutní pravdě v každé situaci pouze přiblížit. Proto existuje přesahující chápání shora řečeného, jemuž není člověčenstvo připraveno ještě rozumět a ani to pojmout. Aby se toto přesahující chápání a pojetí stalo v budoucím duchovním pokroku lidí skutečností, je nutné nyní předložit, zjevit a pochopit to, co se stalo. To připraví člověčenstvo k dalšímu důležitému kroku v jeho duchovním obrození.